

РКЕТІ РЕГНЕРІ

АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ NEW YORK TIMES

2015 RITA® FINALIST

БУКВОЛЖ

ЛИСИЦЯ ВЕТЕРАН

Красуня і Чудовисько
КОЛЕКЦІЯ СУЧАСНИХ КАЗОК

ЛИСИЦЯ І ВЕТЕРАН

Кеті Регнері

Серія "Сучасна казка" 1/12

Переклад здійснювався виключно для каналу

Буквож – 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

ЛИСИЦЯ І ВЕТЕРАН

Саванна Кармайкл, обманута ненадійним джерелом, повертається до рідного міста Денверс, штат Вірджинія, а її колись багатообіцяюча журналістська кар'єра лежить у руїнах. Отримавши можливість повернутися в гру, написавши патріотичний матеріал, Саванна звертає увагу на міського відлюдника Ашера Лі, пораненого ветерана, який повернувся до Денверса вісім років тому, і з тих пір його ніхто не бачив.

Після того, як в Афганістані Ашеру відірвало руку і спотворило половину обличчя, він жив тихим життям на околиці Денверса, де місцеві жителі поважали його приватне життя... доки не з'явилася Саванна Кармайкл у позиченому сарафані і з тарілкою домашнього тістечка. Коли Ашер погоджується на інтерв'ю з Саванною, він починає відчувати до вродливої репортерки те, чого не відчував багато років.

Невдахи з маленького містечка Денверс, Саванна та Ашер одразу ж створюють зв'язок, торкаючись сердець один одного так, як жоден з них не думав, що це можливо. Коли жахлива помилка загрожує розлучити їх, їм доводиться вирішити, чи достатньо сильне кохання, яке вони знайшли в обіймах одне одного, щоб боротися за своє вистраждане щастя...

*З вдячністю всім чоловікам і жінкам, які захищають і служать
Сполученим Штатам Америки, а також команді Operation Mend, яка
допомагає пораненим, що повертаються додому.*

*І моєму батькові, який наполягав, щоб ми з братом вставали на парадах,
коли повз нас проходять ветерани.*

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1.....	6
РОЗДІЛ 2.....	14
РОЗДІЛ 3.....	23
РОЗДІЛ 4.....	31
РОЗДІЛ 5.....	40
РОЗДІЛ 6.....	48
РОЗДІЛ 7.....	57
РОЗДІЛ 8.....	68
РОЗДІЛ 9.....	80
РОЗДІЛ 10.....	91
РОЗДІЛ 11.....	103
РОЗДІЛ 12.....	115
РОЗДІЛ 13.....	124
РОЗДІЛ 14.....	135
РОЗДІЛ 15.....	145
РОЗДІЛ 16.....	158
РОЗДІЛ 17.....	170
РОЗДІЛ 18.....	179
РОЗДІЛ 19.....	187
ПОДЯКИ.....	196
ПРО АВТОРКУ.....	197

РОЗДІЛ 1

"Саванно Калхун Кармайкл, ти взагалі мене слухаєш?"

Сестра Саванни, Скарлет, сиділа на гойдалці на веранді вікторіанського будинку їхніх батьків і дивилася на старшу сестру роздратованим поглядом. Її стиснуті губи ідеально поєднувалися з яскраво-червоною геранню, що весело звисала над її головою. Можливо, Саванні більше дісталось розуму, але Скарлет, безумовно, більше дісталось краси.

"Так", – зітхнула Саванна, вмощуючись на перилах ганку і поглядаючи на товстий глянцевиий журнал для наречених, який Скарлет тримала в обох руках. Вона слухняно повторювала інформацію, якою Скарлет щойно поділилася з нею. "Дванадцять найважливіших віх у будь-яких стосунках: по-перше, коли ви вперше сидите в затишній тиші; по-друге, коли ви вперше усвідомлюєте, що насолоджуєтеся його товариством більше, ніж будь-ким іншим; по-третє..."

Скарлет заперечливо підняла брови, і Саванна хихикнула. "Гаразд, визнаю. Ти загубила мене в три роки".

"Саванна, ти неможлива. Це важлива інформація. Тебе не турбує, що твоя молодша сестра піде під вінець раніше за тебе?"

Саванна, якій було двадцять шість проти чарівних двадцяти двох її сестри, схилила голову набік, шукаючи на обличчі Скарлет підлість, але знайшла лише занепокоєння. Скарлет ніколи не розуміла рішення Саванни покинути Денверс, штат Вірджинія, і переїхати до Нью-Йорка, щоб стати репортером. Єдиний раз, коли Скарлет приїхала в гості, вона провела всі вихідні у відносній безпеці у своєму готельному номері, незважаючи на зусилля Саванни витягнути її на вулицю.

"Шлюб ніколи не був на моєму радарі, Скарлет. Це твоя територія".

"Хіба ти не хочеш бути однією з тих кар'єристок, у яких є все? Захоплююча робота, гарячий чоловік, який чекає на тебе вночі в ліжку?"

Саванна закотила очі. Повідомляти новини – це не зовсім робота з дев'ятої до п'ятої, не те, щоб Скарлет коли-небудь розуміла це. Закінчивши школу, Кеті Скарлет Кармайкл збільшила свій робочий день у квітковій крамниці Fleurish Flower Shop з неповного робочого дня до повного, і кожні вихідні, коли Трент Гамільтон повертався додому з Університету Західної Вірджинії, на її обличчі з'являлася усмішка, що все може зробити. Звісно, за чотири роки студентських спокус ніщо так не крутило Тренту голову, як Скарлет, і коли він закінчив університет, її терпіння увірвалося: того ж дня він зробив їй пропозицію. І ось Скарлет, рік потому, гортає журнали для наречених, готуючись до свого липневого весілля. Саванна зазвичай не заздрила сестрі – вони обрали для себе дуже різні життєві шляхи, – але іноді вона заздрила цілеспрямованості Скарлет. Вона завжди хотіла стати місіс Трент Гамільтон, люблячою дружиною, матір'ю та опорою громади, і, *вуаля!*, саме це вона й отримувала.

Саванна пом'якшила свій вираз. "Гадаю, я не заперечую проти того, щоб він був гарячим чоловіком".

"Чоловік", – сказала Скарлет. "Чоловік. З плоті і крові. А не тільки з персонажів твоїх серіалів на НВО. А тепер слухай. "Номер три: вперше ти виглядаєш жахливо, і йому на це начхати"".

"Якому чоловікові на світі не буде байдуже, коли ти виглядаєш жахливо?" Звісно, не парі хлопців, з якими Саванна зустрічалася в Нью-Йорку. Вона здригнулася, коли обличчя Патріка промайнуло в її уяві. Клятий Патрік Монро, так чи інакше. Він, безумовно, зробив з неї щось недобре.

"Той, хто по вуха закоханий у тебе. "Номер чотири"... ох", – зітхнувши, пробурмотіла Скарлет. ""Вперше ви розмовляєте до світанку". Непогано сказано".

Так, подумала Саванна. Якщо тільки все, що він говорить тобі до світанку, не є брехнею, а ти цього не розумієш, бо засліплена хтивістю...вона відмовилася визнати *інше* слово на літеру "к"...і віриш усьому, що він каже, бо як він може брехати і водночас поклонятися твоєму тілу, наче він пройшов школу еротичного мистецтва?

"Номер п'ять, коли ти вперше приводиш його додому, щоб познайомити з родиною".

Саванна подивилася на свіжу білу фарбу вагонки на ганку і веселу небесно-блакитну фарбу на стелі. Яскраво-червоні герані, які її мати розставила через певні проміжки, злегка погойдувалися під вечірнім травневим вітерцем. Біля підніжжя сходів ганку цегляна доріжка розділяла доглянуту галявину і закінчувалася білою хвірткою, прикрашеною азаліями, що виходила на тротуар обсаженої деревами вулиці. Це був типовий американський дім, але вона ніколи не наважувалася привести Патріка додому, щоб познайомити його з батьками. Він виріс на Верхньому Вест-Сайді, відвідував приватні школи та проводив літо в Нантакеті. Денверс, штат Вірджинія, був би недостатньо вишуканим для його смаків, а вона не змогла б витримати веселощів в його очах, коли він оглядав будинок, який вона так любила. Вона вирішила не ризикувати.

"Номер шість..." Саванна підвела очі на сестру і побачила, як вона сама обмахується віялом, а її щоки розгорілися гарненьким рожевим рум'янцем. "Боже мій. "Вперше ви голі разом і не відчуваєте ані крихти невпевненості". Ну, мої зірки..."

Саванна посміхнулася. "Будь ласка, скажи мені, що ви з Трентом зробили це серед білого дня".

"Це моя особиста справа". Почервоніння Скарлет посилювалося. "Т–ти це зробила? Зробила це?"

"Займалася сексом серед білого дня? Звичайно."

"З тим Патріком?"

Скарлет не була прихильницею Патріка, коли вони разом вечеряли під час її провального візиту до Нью-Йорка. Вона сказала Саванні, що відчуває, як він ввічливо сміється з неї, і, чесно кажучи, Скарлет мала рацію. Пізніше, коли вони з Саванною залишилися наодинці, він назвав акцент її сестри "сильним" і додав, що їй "пощастило, що вона симпатична і їй це сходить з рук". Коли він запитав, чому Саванна не говорить з таким же акцентом, вона пояснила, що багато працювала над тим, щоб позбутися його протягом чотирьох років навчання в Нью-Йоркському університеті. На той час, коли вона влаштувалася на роботу в

Sentinel, акцент майже зник, за винятком тих випадків, коли вона забагато випивала.

"Він мені не подобався, Ванно. Я знаю, що тобі подобався, тому мені шкода, що у вас нічого не вийшло, але я просто знаю, що є хтось кращий для тебе. Хтось правильний."

"Все гаразд. Він виявився щуром".

Скарлет кивнула. "Можеш повторити це ще раз."

"Я сама винна, що не побачила того, що побачила ти за однією вечерею. Що під номером сім?"

"Ох!"

Скарлет повернулася до журналу, а Саванна нахилилася вперед, щоб взяти свою склянку чаю з льодом. Склянка запітніла від прохолодних крапель, які капали в простір між її грудьми, коли вона пила чай.

"Номер сім, коли ти вперше усвідомлюєш, що не хочеш нікого, крім нього".

Що ж, Саванна, безумовно, досягла цього моменту з Патріком, не бачачи нікого, окрім нього, всі інші чоловіки бліднуть у порівнянні з його пишним родоводом, патриціанською зовнішністю і далекосяжними зв'язками. Шкода, що Патрік ніколи не був таким же відданим. Дізнавшись, що він зустрічався з кимось іншим, поки вони спали разом, вона відчула сіль на рані після того, як дізналася, що він самотужки зруйнував її професійний авторитет, репутацію та кар'єру.

"Наступне", – зажадала Саванна.

"Мені подобається це. "Перший раз, коли ти бачиш майбутнє з ним"". Скарлет зітхнула. "Перший клас. Дитячий майданчик. Трент штовхнув мене на гойдалці, хоча інші хлопчики сміялися з нього".

Саванна любила свою сестру, але вона не могла уявити, що планує своє майбутнє з тим, хто штовхнув її на гойдалці в першому класі. Вона ніколи не розуміла, як Скарлет може бути такою задоволеною тим, що народилася, виросла, вийшла заміж і померла в одному маленькому містечку, коли на неї чекає цілий світ.

"Як щодо номера дев'ять?"

Мрійливий вираз обличчя Скарлет перетворився на посмішку. ""Перший раз, коли ви разом вирушаєте в подорож"".

"Це неоднозначно."

"Що ти маєш на увазі?"

"Важко виглядати бездоганно, коли прокидаєшся вранці. Не кажучи вже про те, що подорож породжує стрес".

"Я думала, ти любиш подорожувати!" – вигукнула Скарлет. "Моя сестра-мандрівниця."

"О, я люблю. На самоті. Заради історії. З якого дива я захочу їхати з кимось іншим?"

"Тому що ти їх любиш? Тому що на Гаваях веселіше з..." Щоки Скарлет делікатно порожевіли, і вона відвела очі.

"Я не пам'ятаю, щоб ви з Трентом коли-небудь їздили на Гаваї", – піддразнила Саванна.

"Медовий місяць", – драматично прошепотіла Скарлет.

"Ага. То ви вирішили. Я чула, що це дуже романтично".

Нижний рум'янець Скарлет розлився по її шиї, і вона почервоніла.

Саванна засміялася над своєю манірною молодшою сестрою. "Скарлет, можна подумати, що ти ніколи не цілувалася з хлопцем, заради Бога. Що там далі?"

"Номер десять, перша велика бійка", – пирхнула Скарлет. "Сподіваюся, мені ніколи не доведеться *цього* пережити". Вона легенько постукала пальцями по ручці гойдалки, її рожеві лаковані нігті ловили тепле світло низького сонця.

"Ти хочеш сказати, що ви з Трентом ніколи не сварилися?"

"Ванно, люба, навіщо мені сваритися з чоловіком, якого я кохаю? Випадкова сварка – це одне, але понад усе я хочу, щоб він відчував себе коханим, щоб йому було комфортно і щасливо. До того ж, він такий розумний і такий добрий до мене, що майже завжди має рацію".

"А коли ні?"

"Тоді бджоли приносять більше меду".

Саванна злегка засміялася. "То ти використовуєш свої хитрощі, щоб домогтися свого?"

"Це краще, ніж битися".

"Думаю, ти ніколи не займалася сексом без макіяжу, Скарлет. Ти багато втрачаєш."

Скарлет знизала плечима, майстерно уникаючи неявного запитання. "Ніщо не варте того, щоб сваритися з Трентом. Ніщо."

"Гаразд. Нехай буде по-твоєму. Що далі?"

"Номер одинадцять, коли ти вперше зрозумієш, що він – твій дим". Скарлет зітхнула. "Хіба це не чудово?"

При всьому своєму втомленому світом цинізмі Саванна мусила визнати, що це *справді* звучало чудово. Закохавшись у Патріка, вона почала усвідомлювати, як чудово було б віддати комусь своє серце, як чудово було б знати, що він прикриє її і буде на її боці, як, так, *чудово* було б знати, що її життя в безпеці з його життям: переплетене, нерозривно пов'язане разом.

Вона змусила себе згадати жорстоку зловтіху в його очах, коли він зізнався, що так, він годував її відрами дезінформації, намагаючись підірвати правдиву історію про розкрадання фінансової фірми свого батька. А Саванна...дурна Саванна, яка думала, що закохується в нього...була не більше ніж дешевою мішенню, дешевою інтрижкою і, врешті-решт, абсолютно непридатною для використання.

"Вибач, мала", – сказав він з тим, що в його світі, мабуть, вважалося жалем. "Але з тобою було весело. А твоя історія – просто диво. Ти зробила чудову справу, щоб партнери мого батька взяли на себе провину".

"А коли це був твій батько? Він обманював усіх тих людей?"

"Важливим є суд громадської думки. І ти зробила велику справу для нашої ... справи".

"Але він обдурив усіх тих людей..." Її голос перервався, коли вона усвідомила подальші наслідки своєї історії. "І *Sentinel* надрукував це. І це все сміття. Це був наклеп. Боже мій... моя кар'єра."

"Ти сильна. Чорт забирай, ти приїхала до Нью-Йорка з якогось глухого містечка у Вірджинії, мала. Ти встоїш на ногах".

Але вона не стала на ноги. Як тільки на неї посипалися листи ненависті, її звільнили. Було надруковано спростування, але партнери батька Патріка подали до суду за наклеп, оцінивши збитки у понад три мільйони доларів.

Не маючи куди йти, Саванна розірвала договір оренди, збрала речі і з ганьбою поїхала додому під приводом того, що взяла відпустку на літо, щоб допомогти з весіллям сестри. Її батьки та сестра, звісно, знали правду, але Денверс був сонним маленьким містечком, і реакція більшості мешканців була такою: "Як чудово, що ти повернулася, люба. І якраз вчасно на велике свято Скарлет!"

"Кеті Скарлет, я скоро стану діабетиком від такої кількості солодошів. Закінчуй і врятуй мене від страждань. Що під номером дванадцять?"

"Номер дванадцять, коли ти вперше усвідомлюєш, що він кохає тебе так само сильно, як ти кохаєш його."

"А що буде після дванадцяти?" – напівжартома запитала Саванна.

"Після дванадцяти ти будеш готова назавжди", – відповіла Скарлет, анітрохи не жартуючи.

Саванна безтурботно посміхнулася, коли її молодша сестра з розмаху закрила величезний журнал.

"А тепер я піду готуватися до сьогоднішньої вечери–танців у клубі. Ти точно не підеш, Ванно? Трент може знайти тобі пару."

"З одним з його братів з братства? На п'ять років молодшим за мене? Або, що ще гірше, з його братом Ленсом? Ні, дякую, Скарлет. Але ти розважайся".

Коли сестра зайшла всередину, Саванна дозволила словам прокрутитися в голові: кохає тебе так само сильно, як ти кохаєш його. Її серце стиснулося від слабкості, туги, яку вона намагалася ігнорувати. Вона дала коханню шанс, а її заскочили зненацька, обдурили і знищили. Втратила дім, роботу і все, заради чого працювала. Вона підняла очі, коли двоє білявих дітей проїхали повз неї на велосипедах, прикрашених для завтрашнього параду до Дня пам'яті, і спробувала знайти в цьому світлу сторону. Але не змогла. Вона працювала все своє життя, щоб виїхати з Денверса, штат Вірджинія. І ось вона повернулася туди, звідки почала.

Вона була здивована, коли відчула, що її мобільний телефон вібрує в задній кишені. Колись давно її телефон був епіцентром її світу, оскільки вона приймала дзвінки та повідомлення, шукала історії та слідкувала за зачіпками, як перспективна репортерка *New York Sentinel*. Але за останні два–три тижні він дзижчав не частіше, ніж пару разів. Вона витягла його з кишені і подивилася на незнайомий код міста: 602. Вона замислилася на мить. Хм... Фенікс. Кого вона знала у Феніксі?

"Саванна Кармайкл, *Нью-Йоркський*... Ем, це Саванна."

"Привіт, Саванно. Це Дербі Джонс."

Саванна нічого не відповіла. "Угу. Чим можу допомогти, Дербі?"

"Для початку, ти мене пам'ятаєш", – сказала жінка веселим, обізнаним голосом. "Ми зустрічалися на конференції журналістів Західного узбережжя в Лос–Анджелесі минулої осені. Я писала статтю про..."

"Про охорону здоров'я для людей похилого віку!"

"Так! Я знала, що ти згадаєш мене, коли пригадаєш статтю".

"Я як та дивна жінка з собачого парку, яка знає людей за іменами їхніх собак. Мама Спота. Тато Рекса. Історія про догляд за літніми людьми".

Дербі засміялася. "Не знаю, чи ти пам'ятаєш, але я застрягла на цій історії. Я не могла збагнути, що до чого, але ти не спала зі мною до опівночі, переглядала мої нотатки, говорила зі мною про те, що я хотіла сказати. Коли зійшло сонце, я зрозуміла, що до чого".

"Саме так". Саванна посміхнулася. "Я була рада допомогти. Як стаття?"

"Взагалі-то, вона була настільки гарна, що я виграла нагороду "Сонячне світло" від SPJ".

"Долина Сонця"?

"Так. Вона також принесла мені прибавку до зарплати і підвищення."

"Це чудово, Дербі. Схоже, твоя зірка сходить." Вона з усіх сил намагалася звучати захоплено, навіть якщо це було трохи боляче.

"А твоя падає."

Ой. "Ммм..." почала Саванна, не знаходячи слів.

"Боже, ось і я. Я не відома своїм тактом."

"І не кажи."

"Слухай, давай я відразу перейду до справи. Я стежу за тобою з тієї конференції, читаю твої статті, стежу за твоїми історіями. Ти написала ту новаторську статтю про систему нью-йоркського метро. І ти заслужила нагороду, яку отримала за статтю про привілейоване ставлення до деяких адвокатів в офісі прокурора. Не кажучи вже про те, як ти тиждень їздила на задньому сидінні поліцейської машини і написала приголомшливий матеріал про звички нью-йоркської поліції. Ти талановита, Саванна. Талановитіша за багатьох. Я не можу зрозуміти, що сталося з Монро, але це звучить так, ніби тебе обдурили".

Саванна проковтнула клубок у горлі. "Це була моя провина. Я повинна була побачити ..."

"У всіх нас час від часу бувають погані джерела. Це було жахливо".

Саванна скривилася, гадаючи, що Дербі коли-небудь перейде до суті дзвінка і перестане змушувати її відчувати себе на два дюйми вищою. Вона починала кожен день з важким серцем, оплакуючи втрату своєї мрії; їй зовсім не потрібен був хтось, хто відвезе її додому.

"Як би там не було", – продовжила Дербі, – "я вже знала це в ті вихідні, але ти до біса хороша репортерка. Першокласна. Б'юся об заклад, що ти більше ніколи не припустишся такої помилки з джерелом, і будь-якій газеті пощастило б мати такий талант, як у тебе".

"Що ж, дуже мило з твого боку..."

"Отже, ось сенсація: *Phoenix Times* шукає когось, хто очолить відділ "Стиль життя". Я знаю, що це не Нью-Йорк, і я знаю, що це не *Sentinel*. Але для людини з амбіціями, яка хоче знову стати на ноги..." Дербі дозволила цій думці затриматися, а Саванна боролася з суперечливими емоціями.

*Стиль життя?! Вона була репортером-розслідувачем у, можливо, найавторитетнішій газеті в Америці. Стиль життя означав репортажі про кулінарні змагання та модні покази, благодійні вечори та зустрічі з зірками. Не кажучи вже про те, що *Phoenix Times* була в кращому випадку другорядною газетою. І це було у... Феніксі. Спекотному, сухому, глухому Феніксі.*

Знову ж таки, це був Фенікс. Шосте за величиною місто в Сполучених Штатах і центр південно–західної активності. Досить далеко від Нью–Йорка, щоб її катастрофічний провал у *Sentinel* здавався віддаленим, але досить близько до Лос–Анджелеса та Сан–Франциско, щоб, можливо, вона могла перейти до одного з тих великих видань після кількох успішних років. І ні, "Стиль життя" не був саме тим відділом, про який вона мріяла, але це був шлях назад, чи не так? Через кілька місяців...максимум рік...вона зможе попросити про переведення в інший відділ.

"Дербі", – сказала вона, рішуче знизивши голос до серйозного тону. "Що я маю зробити, щоб це сталося?"

"Наш головний редактор знає, хто ти. Він готовий дати тобі роботу, але спершу ти маєш вразити його статтею для "Стиль життя"".

"О, у мене купа матеріалу, який я можу надіслати..."

"Ні, Саванно. У тебе нічого немає. Я намагалася знайти щось, будь–що з того, що ти написала, що могло б зійти за матеріал про людину. Але нічого не знайшла".

Саванна кивнула, занурюючись у морок. Дербі має рацію. У неї нічого не було.

"Але Меддокс МакНабб, наш редактор, любить гарячі сенсації, і йому подобається, що ти родом з Нью–Йорка. Він може бути трохи жорстким при редагуванні, але поки що у мене не було жодних нарікань. Він робить хорошу історію більш сенсаційною, і принаймні чверть з них потрапляє в національні новини".

"Ого. Чудові цифри. Схоже, у нього є чарівний дотик".

"Як я вже сказала, без претензій. Так чи інакше, йому потрібен сюжет. Щось велике, зворушливе і особисте, як раз до 4 липня. Це через п'ять тижнів. Подумай про ветеранів. Подумай про повернення батька–солдата додому вчасно для великого барбекю на День Незалежності. Про маленьке містечкове американське життя, яке змусить кожного читача плакати, перш ніж заспівати приспів "Америка прекрасна". Як ти це напишеш – твоя справа, але Меддокс хоче отримувати оновлення щоп'ятниці, починаючи з цього моменту і до другої години дня. Якщо йому сподобається, він надрукує її на першій шпальті "Стилю життя" 4–го числа, і, скажімо так, він, мабуть, хотів би побачити тебе у Феніксі незабаром після цього".

У Саванни в голові закрутилося, але вона відчувала, як всередині неї збирається хвилювання. Ні, інтерес до людей не був її сильною стороною, але вона могла це виправити. Вона напише найкращу статтю про американський стиль життя, яку коли–небудь бачила *Phoenix Times*.

"Я над цим попрацюю. Скажи Меддоксу, що до наступної п'ятниці він отримає ідею і перший матеріал. Шість днів."

"Я знала, що ти клонеш", – сказала Дербі, її голос був сповнений схвалення. "Я надішлю тобі електронною поштою інформацію про Меддокса. Все інше – твоя справа".

Саванна похитала головою, посміхаючись у слухавку, дивуючись другим шансам, які з'являються з несподіваного боку, і сповнена рішучості не змарнувати цей шанс. "Дербі, я не знаю, як тобі дякувати. Справді. Я навіть не знаю, що сказати".

"Гей, я не мати Тереза. Ти тут працюєш? Гадаю, ти винна мені ще кілька нічних сеансів розповідей. Я б не відмовилася від ще однієї премії "Сонячне світло"."

"Будь ласка", – з почуттям сказала Саванна. "Все, що я коли–небудь зможу для тебе зробити, все, що тобі потрібно зробити, це крикнути".

"Сподіваюся, ти не пошкодуєш про цю пропозицію", – сказала Дербі, – "тому що я обіцяю, що буду збирати гроші".

Саванна засміялася і обмінялася інформацією зі своїм ангелом–охоронцем, ще раз подякувавши їй за те, що вона зв'язалася з нею, і передавши подяку Меддоксу за наданий шанс. Коли вона поклала слухавку, сонце опустилося ще нижче, агресивно золотячись на горизонті, освітлюючи пагорби за межами її маленького району.

Вона примружилася, її погляд потягнувся до великого, старого вікторіанського будинку прямо перед нею, приблизно в двох милях від неї, на схилі пагорба.

Будинок Ашера Лі.

Вхідні двері її власного будинку відчинилися, і з'явилася Скарлет, одягнена в чарівний рожевий сарафан з цукрової вати, скромно прикритий м'ятно–зеленим кардиганом.

"Привіт, Скарлет", – сказала Саванна, все ще дивлячись на масивний коричневий будинок вдалині. "Що ми знаємо про Ашера Лі?"

"Ашер Лі?" Скарлет обмахувалася віялом, слідуючи за поглядом сестри в далекі пагорби, як і вона сама. "Дехто називає його Відлюдником Лі. Бідолаха. Колись він був великою футбольною зіркою у школі Денверса. Але на якійсь війні йому розірвало обличчя і руку, і ніхто не бачив його вже мільйон років. Він став дуже дивним, коли повернувся додому, відмовився їхати в місто, найняв міс Поттс покоївкою. Ніхто не бачив його майже десять років. Ніхто не знає, чим він там займається, але є звичайні байки про страшилку і таке інше. Насправді, простіше просто забути, що він там. Це так незручно і сумно".

"Ти його коли–небудь бачила?"

Скарлет похитала головою, стиснувши губи і відвівши погляд від старого коричневого особняка. "Чому ти так цікавишся?"

Саванна повернулася до сестри, схиливши голову набік. "Я думаю, що саме час проявити трохи південної гостинності до нашого пораненого ветерана".

"Що ти задумала, Ванно?"

"Нічого поганого, сестричко, не турбуйся. Мені просто цікаво, чи не хотів би він розповісти свою версію цієї історії."

"Облиш його. Все, що він хоче – це усамітнення."

"Ні, якщо йому є що розповісти, міс Скарлет. Ні, якщо він хоче, щоб світ дізнався про це."

РОЗДІЛ 2

Ашер Лі не очікував і не цінував відвідувачів. Хоча Денверс не був особливо гостинним після його повернення додому, принаймні місцеві жителі вважали за потрібне поважати його особистий простір.

Саме тому, коли в неділю вдень у його старовинний дверний дзвінок подзвонили, він одразу ж застрибнув у зручне крісло для читання, що стояло біля вікна на західній стороні його величезного кабінету. Колись ця кімната називалася бібліотекою, і в ній все ще зберігалася вражаюча колекція книг, яка конкурувала з колекцією Публічної бібліотеки Денверса. За роки, що минули відтоді, як Ашер повернувся додому, він поповнив колекцію, час від часу наймаючи столярів з інших штатів, щоб розширити вишневі книжкові шафи і вмістити в них все більше і більше книжок. Книги були його притулком, його єдиною справжньою насолодою.

Наразі він заглибився в романи Дженніфер Крузі, авторки, яка писала з чудовим темпом і дотепністю, що викликала сміх. Він уже прочитав шість її книг і мав прочитати ще три, перш ніж перейти до іншого автора. Але цього разу це була не романтика – він міг прочитати стільки романтики, що його серце обливалося кров'ю від того, що він жив у ролі заступника, знаючи, що життя буде довгим, а його власні шанси жити довго і щасливо не існуватимуть. Іноді він сперечався з собою – навіщо мучити себе читанням про те, чого ніколи, ніколи не матимеш, – але минало кілька тижнів, і після захоплення таємницями, вуайєризму біографій і безсоромного задоволення від пригод, він знову починав тягнутися до романтики. Знову.

Він міркував, що йому нікого вражати. Окрім міс Поттс, яка готувала йому їжу, прибирала, прала і ходила за покупками, та випадкових майстрів, які працювали над його потворним особняком, він нікого не бачив. Незважаючи на отримані травми, у свої тридцять чотири роки він був достатньо фізично здоровий, щоб прожити до ста років. Коротше кажучи, перед ним була довга, самотня дорога. Він міг читати все, що хотів.

Коли дзвінок пролунав удруге, він підвівся з крісла, його м'язисте тіло рухалося з дивовижною грацією, обійшов привабливий вишневий письмовий стіл, який не мав жодного реального призначення – він не писав листів, а оплата рахунків була автоматизована на ноутбуці, що самотньо стояв у його центрі, – і попрямував до дверей бібліотеки. Він прочинив їх рівно настільки, щоб почути легкі кроки міс Поттс по мармуру передпокою, а потім поспішив на верхню галерею, рухаючись якомога тихіше до місця, обладнаного декоративними дзеркалами під хитромудрими кутами, щоб показати, хто стоїть за дверима. Там він стояв, не зводячи очей з дзеркала навпроти, коли міс Поттс відчинила двері.

Він пробачив своє швидке зітхання.

Вже багато років він не був так близько до жінки. До молодої жінки. До молодої, дуже вродливої жінки. Його серце закалатало, очі розширилися, і він повернув голову якомога ближче до сходів, щоб вловити звук її голосу.

"Міс Поттс!" – сказала вона, і він побачив, як вона обіймає старшу жінку.

"О, Саванна Кармайкл! Я впізнаю вас будь-де!"

Саванна Кармайкл. Саванна Кармайкл. Її прізвище було смутно знайоме, але він точно не знав ніякої Саванни Кармайкл. Він би запам'ятав її ім'я. Вона була схожа на музику, на героїню одного з мелодраматичних історичних романів, які він іноді читав.

Її каштанове волосся було прямим і блискучим, зібраним у хвіст на потилиці, а карі очі – серйозними і рішучими. Її губи були повними і рожевими, і хоча він не міг бачити решту її тіла, V-подібний виріз її сарафана туго облягав груди, змушуючи його серце знову прискорено битися. Він дивився на священну долину білої, злегка веснянкуватої шкіри, яка вела на південь до набряку її грудей і починала зовсім інший набряк на південній частині його тіла. Втягнувши повітря, він відвів погляд. Не було жодного шансу, що йому коли-небудь ще випаде нагода відвідати цей куточок раю. Не було ніякого сенсу мучити себе, дивлячись на те, чого він не міг мати.

"Міс Поттс, я знаю, що ви тут працюєте на Аш...містера Лі. Я так рада вас бачити!"

Ашер був здивований її рівним, вишуканим голосом. Міс Поттс, очевидно, знала її, але більшість людей у Денверсі мали сильний акцент, а її голос був у кращому випадку легким. Може, вона колись переїхала і нещодавно повернулася додому?

"І ти, дорогенька. Я чула, що ти приїхала додому на літо? Допомогаєш з весіллям сестри?"

"Так. Скарлет виходить заміж. Ви можете в це повірити?"

"Насправді, можу. Скарлет робила коров'ячі очі Тренту Гамільтону в другому класі, дорогенька. Довелося розлучити їх з першого дня. Деякі люди просто створені бути разом. З коліски."

Хм, подумав Ашер. У неї є сестра, і вони обидві були ученицями міс Поттс, тож, незважаючи на відсутність акценту, вона все життя *жила* в Денверсі.

Міс Поттс все ще не запросила її до будинку, незважаючи на бажання Ашера. Нікого не можна було впускати до головного будинку. Ніколи, ніколи. За жодних обставин.

"Я так рада тебе бачити, дорогенька, але містер Лі дуже зайнятий. Чи можу я тобі чимось допомогти?"

Вона прочистила горло, і він знову швидко глянув у склянку.

"Не знаю, чи ви знаєте", – почала вона, – "але після коледжу я пішла в журналістику. Зараз я беру перерву в роботі в *New York Sentinel*, але мені доручили написати статтю для дуже відомої національної газети *Phoenix Times*. Їм потрібен матеріал на людську тематику до 4 липня, і я подумала... ну, я подумала, що містер Лі, тобто..."

Він втупився в її гарненьке личко, спостерігаючи, як щоки розливаються рум'янцем. Цікаво. Вона була сповнена рішучості отримати інтерв'ю, але незручно просити про це.

"О, моя дорогенька. Мені шкода, але про це не може бути й мови. Розумієш, містер Лі ні з ким не розмовляє. Ні з ким. І вже точно не з репортерами".

Вона розправила плечі. "Але йому, мабуть, є що розповісти. І я хочу послухати це. І я хочу розповісти це. З ним. Для нього."

"Боюся, що це неможливо, дорогенька."

Вперше він помітив у руках Саванни Кармайкл накриту фольгою тарілку, яку вона запропонувала міс Поттс. "Я приготувала тістечка. За рецептом Скарлет, і вони дуже смачні. Я приклеїла зверху свою візитку. Не могли б ви передати їх йому і просто запитати, чи не міг би він мені зателефонувати?"

Тістечка. У нього пересохло в роті. Він не міг згадати, коли востаннє їв домашнє тістечко. Цікава тактика для інтерв'ю. Розумніша, ніж прийти зі зброєю в руках і розповісти про свій послужний список. Він був би обурений її припущенням, що вона знає його, коли вона не знала нічогосінько про нього і його життя.

"Боюся, з цього нічого не вийде".

"Ви відмовляєтеся?"

Міс Поттс трохи підняла підборіддя, і хоча він міг бачити лише її спину, він знав, яким поглядом зараз насолоджується Саванна. Це був незворушний погляд вчительки початкових класів, якій набридли витівки Саванни.

"Я не відмовляюся. Я дам йому тістечка. Але відповідь все одно буде "ні". Насправді, відповіддю буде мовчання. Я не хочу, щоб між нами були якісь непорозуміння, дорогенька".

"Ніяких", – сказала Саванна, і Ашер стиснув щелепу від сміливого розчарування в її тоні. "Я нічого не чекаю. Але пообіцяйте, що дасте їх?"

"Обіцяю." Вона взяла тістечка, і Саванна кивнула один раз з овечою посмішкою, поглиблюючи занепокоєння на своєму гарненькому личку.

"Дякую."

"Нема за що. А тепер біжи. Передай своїй сестрі найкращі побажання від міс Поттс, дорогенька".

Він спостерігав, як Саванна підняла очі до дзеркала на площадці подвійних сходів. Він не міг відвести погляду, коли її погляд миттєво відбився в п'яти дзеркалах, і нарешті врізався в його. Її очі розширилися, і він почув, як вона зітхнула, перш ніж смикнутися назад, за межі видимості. Він притулився головою до темної дерев'яної обшивки галереї, лаючи себе за те, що був таким дурнем. Вона бачила його. Принаймні, вона бачила його очі. Чорт забирай. Вона знала, що він був удома. Вона знала, що він підслуховував. Знову прокляття.

Не чекаючи на решту прощальних люб'язностей між двома жінками, він повернувся до свого кабінету, штовхнувши двері з такою силою, що вони врізалися в стіну, відлунюючи в тиші галереї, а потім з гуркотом зачинилися.

Він швидко підійшов до переднього вікна, звідки міг непомітно дивитися на круглу під'їзну дорогу. Він побачив, як Саванна Кармайкл зупинилася на краю трави в центрі кола і, обернувшись, подивилася на будинок.

Вона була підтягнута і миловидна, їй було близько 25 років, з розумними, шукаючими очима і задумливим обличчям. Вона схилила голову набік і звузила свої рішучі каштанові очі, ніби оцінюючи, чи те, що вона побачила, було реальністю, чи плодом її уяви. Нарешті вона подивилася прямо на вікно, де стояв Ашер, і хоча він знав, що вона не бачить його через відблиски скла і темряву кімнати, він затамував подих, поки вона не розвернулася на підборах і не попрямувала назад по під'їзній доріжці до свого автомобіля, що чекав на неї.

Особняк був майже потойбічним поєднанням моторошного та елегантного, судячи з того, що маленька Саванна побачила з дверного отвору, де стояла на варті міс Поттс. Елегантна мармурова підлога різуче контрастувала з потертим, колись гранатовим килимом, що вистилав сходи, а темні дерев'яні вироби були такими блискучими і вишуканими у передпокої, що Саванна могла майже заплющити очі й уявити, що потрапила у 1890–ті роки, відвідавши найвеличніший будинок у місті. Тут пахло чистотою і старовиною, сумішшю лимонної олії і книг у шкіряних палітурках, і коли Саванна спускалася схилами пагорбів назад до міста, її ще більше заінтригував ветеран–відлюдник, який жив відлюдником на околиці американського містечка, звідки доносився запах барбекю і багаття.

Але найдивнішим з усього цього були очі, які, як їй здалося, вона побачила в дзеркалі на верхівці сходів перед тим, як розвернутися, щоб піти. Чи це була гра світла, чи вона справді бачила карі очі Ашера Лі, які на мить подивилися на неї? Вона не знала напевно. Вона затамувала подих і моргнула, а вони зникли. Якщо це були його очі, то вони повністю заарештували її на ту коротку мить, коли вони врізалися одне в одного, і дивне, несподіване тепло затопило її вени, коли вона шукала в дзеркалі ще один погляд. Але його не було.

Гра світла, сказала вона собі, гадаючи, чи не викидає міс Поттс зараз тістечка у відро для сміття.

Хто такий Ашер Лі? Зупинившись на першому з кількох світлофорів на Мейн–стріт, вона вилаяла себе. З яких це пір Саванна Кармайлк підходила до джерела з тістечками замість старого доброго дослідження? Чому вона навіть не потурбувалася зайти до бібліотеки, щоб зазирнути в історію сім'ї Лі, і Ашера Лі зокрема. Він завжди існував поза її увагою – значно старший за неї і надзвичайно трагічний, його було легше віднести до диваків з маленького містечка, але це не виправдовує того, що вона взяла тістечка замість того, щоб попросити про інтерв'ю під кутом зору, побудованим на професійному досвіді та дослідженнях. На третьому світлофорі вона різко повернула на Мейпл–стріт, де припаркувалася перед невеликою цегляною публічною бібліотекою. Вона збиралася з'ясувати кілька речей про Ашера Лі, а потім повернутися з твердим, професійним поглядом на це інтерв'ю, щоб виманити його. І цього разу вона не прийме відмови, хай там що, хоч пекло, хоч висока вода, хоч Матильда Джей Поттс.

***

Ашера вже майже дістали добрі наміри міс Поттс. Він знав, як сильно вона хотіла, щоб він знову став частиною світу, але вона, здавалося, не розуміла, як сильно його розлютила, лише посилюючи його розчарування, що нагородою за служіння своїй країні було доживати віку в самотній в'язниці, яку він сам же і створив.

Виплескування гніву на біговій доріжці не допомогло, так само, як і скручування біцепсів на здоровій руці, доки вона не почала пекти. Він уп'явся поглядом у візитну картку, яку тримав у руці, вкотре обмірковуючи палку суперечку, що виникла раніше зі своєю покоївкою/економкою/сурогатною бабусею/ екстраординарним втручанням у справи.

Нічого не сказавши про візит Саванни Кармайкл, вона прибрала з його тарілки і сіла навпроти нього за масивний стіл червоного дерева, який його дід привіз з Англії в 1925 році. Вона взяла з колін накриту фольгою тарілку з акуратно приклеєною зверху візитною карткою, поставила тарілку на стіл перед собою – просто поза межами його досяжності – і зустрілася з ним поглядом.

"Я знаю, що ти дивився. Вона зловила твій погляд у дзеркалі".

Він подивився на неї, і вона відкинулася на спинку крісла, ледь помітно піднявши губи.

"Вона завжди була амбітною, Саванна Кармайкл. Але вона хороша людина. Її батьки щонеділі приносять пожертви в методистську церкву Стоун Хілл, а її сестра – жахлива кокетка із золотим серцем. Вони стежать за своїм газоном, прибирають сміттєві баки від бордюру до настання темряви, і я ніколи не чула, щоб Френка Кармайкла потрібно було підвозити додому від Ерні. Кармайкл – солідні люди. Але Саванна... ця дівчина особлива".

Міс Поттс обережно почала розхитувати краї тарілки, розповідаючи про бездоганних Кармайклів.

"Як і ви, вона відчувала, що Денверса їй було недостатньо. Вона хотіла побачити більше світу. Через шість років після того, як ви пішли на службу, вона вступила до Нью-Йоркського університету. Вам відірвало руку, а її звільнили з найпрестижнішої газети країни. Ви обидва повернулися додому зализувати рани".

Ашер здригнувся, коли міс Поттс, зі своєю звичайною безкомпромісною прямою, так відверто порівняла їхні життя. Він стиснув щелепу, перевів погляд на тарілку, а потім знову підняв на неї очі. Протягом останніх восьми років, відколи він повернувся додому після "катастрофічних" поранень, міс Поттс була його найважливішим другом, єдиною людиною, якій він довіряв.

"От тільки її життя тільки починалося, коли моє закінчилося", – сказав він рівним голосом, приправленим добрячою часткою гніву. Він був поранений на службі своїй країні, але вдома його не надто радо зустріли, і перші п'ять років після повернення він занурився в запій, багато пив, буянив у будь-який час дня і ночі. Міс Поттс тихо стояла поруч з ним, така ж вірна і добра в ці темні роки, як і тоді, коли сімейна бібліотека Лі почала буквально рятувати йому життя.

"Тільки тому, що ви так хочете".

Він нахилився вперед, спершись ліктями на стіл і піднісши вказівний палець лівої руки до обличчя. "Я хотів цього?"

Вона залишилася невиразною. "Ні. Я не стверджую, що ви хотіли своїх каліцтв. Але ви вирішили прожити своє життя як відлюдник. Це був *ваш* вибір".

Йому не потрібно було вставати і дивитися в багато прикрашене позолочене дзеркало над масивним каміном, щоб знати, що його обличчя було *катастрофічним*. Його праве око впало, а права половина обличчя являла собою грубе місиво рубцевої тканини. Йому бракувало невеликого шматка носа з правого боку, і він носив скуйовджене волосся, щоб приховати шрам на місці правого вуха. Але жодна зачіска не могла приховати той факт, що його права рука була відсутня нижче ліктя. А права нога, також пошкоджена вибухом, завжди змушувала його ходити з легкою кульгавістю. Колись вродливий юнак, він перетворився на монстра. На звіра.

"Ви не пам'ятаєте, що сталося, коли я вперше повернувся".

"Можливо, ні", – сказала вона, піднімаючи фольгу і нахилиючись, щоб притулитися носом до глазурованих ласощів з темного шоколаду. "Ммм."

"Ви ще не бачили обличчя моїх співвітчизників", – виплюнув він. "Моїх друзів. Людей, яких я знав усе своє життя. Хто знав моїх батьків, бабусь і дідусів. Хто доглядав за мною після нещасного випадку з батьками. Вони не могли *дивитися* на мене. Вони задихалися, кривилися і відводили погляд".

Усі шанси повернутися до суспільства розбилися об землю після перших кількох тижнів, що вбивали його дух, і Ашер вирішив повернутися спиною до людей, які відвернулися від нього.

"Мм–хм. Це те, що я чула." Вона підняла тістечко і відкусила його, зітхнувши з вдячністю. "О, Боже..."

"Вони прийшли не для того, щоб побачити стару футбольну зірку. Їм було зручніше вдавати, що я мертвий тут, у моїй тихій в'язниці, тож я виконав їхнє бажання. Я теж прикинувся мертвим. І це все, чого я коли–небудь хотів: щоб мене залишили в спокої".

Міс Поттс відкусила ще один шматочок, потім підняла очі на Ашера. "Що, любий? Ти щось сказав?"

Він так сильно вдарив долонею по столу, що тарілка перед нею підстрибнула, а потім з гуркотом опустилася назад. "Не знущайся з мене!"

Не піднявши навіть бровою, міс Поттс відповіла: "О, я не знущаюся. Я насолоджуюся одним з чудових тістечок Саванни Кармайкл".

Він вказав на неї пальцем. "Ти намагаєшся мене спровокувати."

"Я і не думала про це", – сказала вона, відкушуючи ще один шматочок.

"Хочеш, щоб я покликав її? Щоб вона прийшла сюди і побачила цього виродка? Під виглядом інтерв'ю? Може, сказати їй, щоб взяла з собою камеру?"

"Якщо хочеш."

Ніздрі Ашера роздулися, і він стиснув праву руку в кулак.

"Але спершу давай розчешемо цю гриву волосся? Зробимо тебе презентабельним, га?"

"Я не буду цього робити", – сказав він. "Я ледве схожий на людину. Я не придатний для того, щоб приєднатися до людської раси." *Не те, щоб вони мене прийняли.*

Міс Поттс вже було досить. Вона спокійно поклала останній шматочок тістечка назад на тарілку і втупила свої небесно–блакитні очі в люті карі очі Ашера.

"Ашере Шерман Лі! Ти більш людяний, ніж більшість з них. І Саванна теж. Вона в скрутному становищі, а ти рятуєш її шкуру. Коли тобі востаннє випадала нагода зіграти героя?"

Він стиснув щелепу від її нетактовності, але вона здивувала його, одним сильним поштовхом посунувши тарілку через стіл до нього.

"Хочеш, щоб твоє життя виглядало інакше, Ашере? Тоді зміни його".

Він насупився на неї. "О, це так просто, так?"

"Просто не чекай занадто довго. Вона вміє виживати. Якщо ти не хочеш їй допомогти? Ставлю на те, що вона знайде когось іншого, хто допоможе."

Вона встала, витерла куточки рота подушечкою великого пальця і вийшла з кімнати.

Ашер кипів ще більшу частину години, шоколадний смак тістечок Міс Невдаха–репортер майже так само відволікав його, як і спогад про її прекрасні карі очі. Вони розширилися від здивування, коли впіймали його погляд, і він не міг не уявити, як би вони виглядали, розширюючись від задоволення, в...

Ні. Ні, ти не повинен так думати про жінок. Ти не будеш мучити себе неможливим.

Не погодившись на інтерв'ю, він відчув себе негідником, з'ївши одне з її тістечок, але він мав слабкість до домашніх тістечок, які пекла його мати, і одне перетворилося на два, перетворилося на три. Все ще відчуваючи себе нещасним, він опинився на біговій доріжці протягом години після цього. Хоча його кульгавість гальмувала швидкість і темп, вправи зазвичай допомагали зняти деяку напругу від безпорадності та гніву.

Сьогодні це не допомагало. Сьогодні він хотів вирватися у спринт, і його вбивало те, що він не міг. Він хотів би мати шанс з такою дівчиною, як Саванна Кармайкл. Він мріяв про друзів і сім'ю, але не мав ні того, ні іншого. Кожною клітиною свого зламаного ества він хотів знову стати цілісним, але не був. І ніколи не буде. Ніколи більше.

Він жив у будинку на пагорбі, майже повністю позбавлений людського спілкування, але не тому, що він цього *хотів*, а тому, що так склалося його життя. Так? Так. І жодні підштовхування з боку міс Поттс не могли цього змінити.

У нього боліла нога, коли він зійшов з бігової доріжки і, накульгуючи, підійшов до свого столу. Він сів на жорсткий стілець, по його обличчю стікали краплі поту, сплутане волосся було мокрим від тренування. Він дивився на свій телефон, потім знову на картку Саванни, на свій телефон, на її картку.

З усього, що сьогодні сказала міс Поттс, найбільше його зачепило ось це: *Ти хочеш, щоб твоє життя виглядало інакше, Ашере? Тоді зміни його.* Чи хотів він, щоб його життя виглядало інакше? Чорт забирай, так. Але він не був впевнений, що інтерв'ю з Саванною Кармайкл може щось змінити. Така красива жінка, як Саванна, ніколи не побачить у ньому нічого, окрім історії. Але ж він міг їй допомогти, правда? Він не був нікому корисним вже дуже, дуже давно, але він міг допомогти їй, давши їй історію, як і пропонувала міс Поттс. І, можливо, натомість вона могла б нагадати йому, як це – знову бути серед порядних людей.

"Чорт забирай". Він підняв слухавку і набрав номер, вказаний на картці. "Сподіваюся, ти щаслива", – пробурмотів він у стелю, де міс Поттс, ймовірно, дивилася повтори своєї улюбленої програми "Зачаровані", складаючи білизну і прасуючи її.

"Алло? Це Саванна Кар..."

"Це Ашер Лі." Він скривився від того, що так несподівано перервав її, але, чорт забирай, минуло вже більше десяти років, відколи він дзвонив дівчині.

"Містере Лі!" Тепло в її голосі змусило його серце прискорено битися, змусило його здригнутися, змусило його захотіти повернутися до церкви. "Яка несподіванка!"

"Ви робите гарні тістечка". Притискаючи телефон між щогою і плечем, він ляснув себе долонею по лобі. *Ви робите гарні тістечка? Дуже добре, Ашере!*

"Що ж, зараз. Це так мило. Це рецепт моєї сестри. Я обов'язково дам їй знати".

Між ними запанувала незручна тиша, і він зрозумів, що вона чекає, коли він пояснить причину свого дзвінка. Він прочистив горло і проковтнув.

"Ви хотіли інтерв'ю?"

"Так! Так, мені доручили зробити репортаж до Дня Незалежності. Я подумала, що герой рідного міста не може бути кращим..."

Вона замовкла, коли він пирхнув, і знову здригнувся. Але "герой рідного міста"? Це слово викликало в уяві прапори і паради, а не гірких, понівечених відлюдників.

"У мене є деякі умови".

"Говоріть", – сказала вона, її голос був професійним і рівним. Він подумав, що за ним ховаються нерви.

"Ніяких фотографій".

"Домовились."

"Зустрінемося у мене вдома".

"Домовились".

Він глибоко вдихнув. Він не знав, що вона відповість на його останню умову, але якщо зустріч із Саванною Кармайкл була першим кроком до возз'єднання з людською расою, йому потрібно буде побачити її ще не раз.

"Ми розділимо інтерв'ю на кілька сесій".

"Так, звичайно", – сказала вона.

"По понеділках, середах і п'ятницях. О четвертій годині. Протягом наступних чотирьох тижнів".

Вона завагалася, і він подумав, чи не збирається вона відмовитися від такої кількості пообідніх зустрічей з Відлюдником Лі, міфічним чудовиськом Денверса.

"Чи буде достатньо тем для розмов, щоб заповнити цей час?" – запитала вона. "За моїми підрахунками, близько дванадцяти годин".

Він запанікував, зірвавшись: "Ви хочете усю історію про те, як я став міським виродком, чи ні?"

"Містере Лі, я образила вас. Це була не моя... Тобто, мені дуже шкода, що..."

"Ви мене не образили. Ми домовилися?"

"Так", – сказала вона, низько і впевнено.

Його очі заплющилися, плечі розслабилися, а серце, що й так калатало, застукотіло в ребра з більшим запалом. *Завтра.*

"Добре", – сказав він.

"Добре".

"Міс Кармайкл?"

"Так, містере Лі?"

"Я, гм ... Я був сам багато років. Я не готовий."

"Ну, тоді", – сказала вона, і він уявив, як ці гарні рожеві губи піднімаються, коли він чує гумор в її теплому голосі, – "ви будете в хорошій компанії".

Його губи сіпнулися в незнайомому русі, і він зрозумів, що його рот намагається посміхнутися. Він уже кілька тижнів, якщо не місяців, не посміхався від контакту з людьми, і це було настільки дивним для нього, що посмішка швидко зникла.

"До завтра", – сказав він.

"О четвертій", – відповіла вона, перш ніж лінія замовкла.

Ашер поклав телефон назад у підставку на столі й ошелешено дивився на телефон цілу хвилину, перш ніж опуститися назад у крісло.

Трясця йому.

РОЗДІЛ 3

Вперше ви сидите в комфортній тиші

Саванна подивилася на розкладені на журнальному столику на ганку картки з записками, поміняла дві, потім знову глянула на годинник. Двадцять хвилин на четверту. Вона не хотіла запізнюватися, і їй все одно треба було переодягнутися у щось менш кричуще, ніж її звичне чорне. Вчора вона позичила у Скарлет занадто тісний сарафан з V-подібним вирізом, щоб доповнити образ сільської дівчини з тістечками, і вона здогадалася, що було б розумно зробити те ж саме сьогодні. Що завгодно для історії, чи не так? Ця робота була її шансом, і вона не збиралася його змарнувати. Якщо Ашеру Лі подобалися сільські дівчата і тістечка, то свіжа сільська дівчина – це те, що вона повинна була зробити.

Вона повернулася до розкладених перед нею карток. Її вчорашнє перебування в бібліотеці не було марним. Вона дізналася вражаючу кількість інформації про свій предмет, про що свідчили нотатки, які створювали чітку часову лінію життя Ашера Лі.

Єдиний син вражаюче заможних Памели і Такера Лі, Ашер Лі від народження був налаштований на велич. Він відвідував місцеві школи, де навчався на відмінно, брав участь у кількох клубах і був зірковим квотербеком у молодших і старших класах. Його батьки загинули в авіакатастрофі, коли він навчався в молодших класах, і міс Матильда Джей Поттс, близька подруга його покійної бабусі, була призначена його опікуном. Навіть під важким тягарем горя його оцінки не погіршилися, і він був прийнятий до Університету Вірджинії, де вступив на підготовчі курси до медицини. Але саме тут все затьмарилося. Саванна написала, що його прийняли до Медичної школи Джона Гопкінса, але він або відмовився від вступу, або відклав його, щоб служити військовим медиком в армії. Чому? Чому він не закінчив медичну школу? Чи хотів він отримати фронтовий медичний досвід? Чи мав він глибоке бажання служити своїй країні? Чи мав він бажання померти? Саванна поставила золоту зірочку на цій картці, позначивши ту сферу його життя, яка потребувала додаткових пояснень.

Наступного разу Ашер Лі з'явився в засобах масової інформації в *The Danvers Gazette*: повідомлення про важкі поранення, отримані в Афганістані, майже через чотири роки після призову. За місяць до свого двадцять п'ятого дня народження, коли він намагався відтягнути товариша по службі в безпечне місце, поруч з ним вибухнув саморобний вибуховий пристрій, схожий на наземну міну. Згідно зі звітом, вибуховою хвилею було тяжко поранено праву частину обличчя, відірвано праву руку, а також пошкоджено праву ногу. Він переніс складну операцію в Кандагарі і знову в Сан-Антоніо, перш ніж повернувся додому в Денверс майже через рік.

У місцевій газеті з'явилося повідомлення про його повернення, але потім... нічого. Ані звуку. Жодного слова. Жодної згадки. Протягом восьми років. Нічого. Він повністю зник з поля зору громадськості.

Чому? Що сталося, коли він повернувся додому? Чому він не зміг пристосуватися до цивільного життя? Саванна не пам'ятала, щоб коли-небудь

багато чула про сім'ю Лі, хоча була впевнена, що її батьки були принаймні знайомі з ними. Вона їхала до коледжу якраз в той час, коли Ашер Лі повернувся додому. Але вона не могла не дивуватися, як капітан футбольної команди, випускник Університету В'єтнамської, справжній золотий хлопчик, став відлюдником? І що він робив з собою всі ці роки?

Вона знову перевірила годинник. Три сорок. Вона склала карти в акуратну стопку, перев'язала їх гумкою і прослизнула в будинок.

"Скарлет?" – покликала її мати.

"Це Саванна, мамо".

Її мати, Джуді, вийшла з кухні, її товста середина була загорнута у квітчастий фартух, а на кінчику носа була пляма борошна. "Я печу кекси. Хочеш повну тарілку? Не можна йти з порожніми руками до цього бідолахи".

Серце Джуді Кармайл було чистим золотом, і вона відмовлялася бачити підлість чи зло в будь-кому. Коли Саванна повідомила матері, що буде брати інтерв'ю в Ашера Лі протягом наступних кількох тижнів, її мати посміхнулася і поплескала Саванну по руці, ніби вона була ангелом з небес, який виконує місію милосердя.

"Банановий горіх, мамо?"

"Моя фірмова страва!"

Насправді, кожна випічка, відома людині, була "фірмовим блюдом" її матері, про що свідчили сині стрічки в рамці, що вкривали половину стіни її кухні, – по одній майже щороку, коли вона представляла випічку на державному ярмарку.

"Я візьму три?"

"Візьми чотири", – сказала її мати, забігаючи на кухню. "Ти – шкіра та кістки".

Саванна посміхнулася, бо це була неправда, а потім піднялася сходами по дві, готова поцупити щось солоденьке і пастельне з шафи Скарлет перед її зустріччю о четвертій годині.

***

Ашер походжав кабінетом, раз у раз зупиняючись, щоб поглянути на своє відображення у дзеркалі у ванній кімнаті на повний зріст. Він почав з чистого аркуша.

Чорні мокасини для водіння виглядали зручними, але багатими. Його погляд ковзнув по ногах, одягнутих у штани Levi's, і він мусив визнати, що поки що все було добре. Його ноги були довгими, шрами ховалися за світлою джинсовою тканиною, а талія залишалася такою ж підтягнутою, як і за часів його футбольної кар'єри. Світло-блакитна оксфордська сорочка була заправлена в джинси, підперезана еластичним чорним шкіряним ременем. З правого рукава звисав незручний, рідко використовуваний протез руки. Це була стара, застаріла модель, покрита латексом тілесного кольору і не мала реальної рухливості. Він знав, що новіші моделі діють як біонічні скелети, але Ашер так звик до однієї руки, що не став обтяжувати себе поїздкою до Волтера Ріда, щоб встановити нову руку. Можливо, колись. А поки він тримав свою "руку" на колінах, каліцтво було менш очевидним.

Він затримав погляд на тілі, яке виглядало напрочуд нормально, змушуючи себе не дивитися вище шиї. Нарешті він кивнув один раз, готовий прийняти неминуче. Може, все було б не так вже й погано. Може, час зробить свою справу, і він не буде виглядати красенем, але не буде виглядати так, так... Він підняв очі і затамував подих, а потім здригнувся.

Час не був добрим до нього, але це не мало значення. У двері подзвонили. Саванна Кармайкл була тут, і було вже занадто пізно повертатися назад.

***

Цього разу міс Поттс не змусила Саванну стояти на порозі, як продавця пілососів. Вона відчинила двері, привітно посміхаючись.

"О, Саванно! Як приємно бачити тебе знову так скоро! І ти принесла частування".

"Моя мама передає вітання, міс Поттс. Сьогодні вона приготувала свої відзначені нагородами бананово-горіхові кекси і наполягла, щоб я принесла тарілку, щоб поділитися з вами... і з містером Лі".

"Ах! Як мило. І до речі, про містера Лі..." Міс Поттс кинула погляд на сходи.

Два вікна, розташовані по обидва боки від дзеркала в центрі сходового майданчика, кидали вечірнє світло в передпокій, як прожектори, затуляючи риси постаті, що стояла на вершині сходів. Вона витріщилася на нього, її дихання розслабилося, а очі звикали до нього. Він зовсім не був чудовиськом. Навіть у сильному відблиску вона могла розгледіти його довгі ноги в джинсах і широкі груди за хрусткою синьою сорочкою. Його обличчя, що потрапляло під яскраве світло, було лише силуетом з того місця, де вона стояла, але це не мало значення. Він був високий, стояв прямо і сильно, зовсім не схожий на горбатого людожера, якого вона уявляла собі з тих кількох уривків пліток, що вона почула від сестри.

Вона зробила крок вперед, відчуваючи, як її посмішка розширюється, коли вона сказала: "Містере Лі".

Повільно, як їй здалося, з легкою, але добре контрольованою кульгавістю, він спускався сходами, його обличчя і фігура опинилися в чіткому фокусі. Коли очі звикли, вона зібралася з духом і промовила тисячу молитов подяки репортерів, який детально описав його поранення, щоб вона могла підготуватися.

О, Боже мій. Боже мій.

Вона нервово облизала губи, але як тільки знайшла його очі, постаралася витримати їх. Як дитина, якій сказали вибрати місце від поні, що крутиться на каруселі, і не випускати його з поля зору, щоб не захворіти, вона втупилася в ці насичені карі очі так, ніби від цього залежало її життя. Її погляд не відводився від строкатих шрамів, що вкривали його праву щоку, запалого ока чи обгорілої шкіри на нижній щоці, що тягнулася до шиї. Вона читала, що він втратив вухо, і периферійним зором бачила його довге кошлате волосся, що закривало місце, де мало бути вухо. Вона витримала його погляд, як виклик, і, не дозволяючи своїй посмішці ослабнути, навмисно підняла свою ліву руку до нього, щоб вони могли потиснути один одному руки, шкіра до шкіри.

"Міс Кармайкл", – промовив він низьким, глибоким голосом, який так збентежив її по телефону, і простягнув руку, щоб взяти її за руку.

Його рука була м'якою і теплою, і вона відчула, як під його шкірою згорнулися м'язи, коли він ніжно потиснув її руку. Звичайно, ця рука повинна бути сильною. У нього була тільки одна рука. Проте сила і тон здивували її, і вона відчула, як її щоки почервоніли, коли його очі знайшли її.

"Дуже дякую, що погодилися зустрітися зі мною", – сказала вона. Вона ніколи в житті не підтримувала такого інтенсивного зорового контакту з співрозмовником, і хоча вона знала, що це було абсолютно необхідно, вона відчувала себе занадто інтимно, як для першої зустрічі.

"Мені дуже приємно. Дякую, що погодилися на мої умови".

Його голос був м'яким, але невпевненим, наче він знав, що робити, але йому не дозволяли це робити занадто довго.

"Нема за що."

"І дякую за тістечка. Хоча вони змусили мене зайві півгодини бігати на біговій доріжці вчора ввечері".

Він все ще тримав її за руку, і від тепла його шкіри та жару його очей вона готова була перетворитися на кашу. Вона кинула на нього погляд і відсмикнула руку. Коли вона підвела погляд, він підняв підборіддя, ніби готуючись до її огляду.

Вона відмовилася розглядати його обличчя, але з того, що вона могла зрозуміти периферійним зором, воно було настільки ж понівеченим, як і повідомлялося в звітах. Знову опустивши очі, вона зробила вигляд, що порпається в сумці, з полегшенням знайшовши на дні маленький блокнот і олівець, і підняла їх, щоб він побачив.

"Почнемо?" – запитала вона, точно перехопивши його погляд.

Його сильна рука потягнулася до лівого боку сходів. "Після вас".

***

Так, так. Саванна Кармайкл виявилася набагато жорсткішою, ніж він очікував. І більш професійною. І, подумав він, з жалем дивуючись, звідки вона отримала таку інформацію, вона була готова: вона подала йому свою ліву руку для рукостискання і завжди дивилася йому прямо в очі, не дозволяючи своєму погляду блукати по його пораненнях. Він пішов за нею сходами, всім тілом реагуючи на легку солодкість її парфумів, на те, як м'яко погойдуються її стегна в лавандовому сарафані, який вона носила з кремовим светром, що ледь облягав її тонку талію.

"Ліворуч чи праворуч, містере Лі?"

"Ашер", – відповів він. "Ліворуч. Мій кабінет – перші двері ліворуч".

Вона зупинилася перед дверима його кабінету, наче очікувала, що вони відчиняться для неї за помахом чарівної палички. Він простягнув руку через її плече, штовхнув двері, вдихнув аромат її шампуню чи парфумів...що б це не було, це пахло клятим дивом. Його кров прилинула до серця, і він тихо вилаявся. Він навіть не знав її. Вона могла з кимось зустрічатися або бути зарученою. Він не мав жодного права так про неї думати. Думати про неї, і крапка.

"Ви заміжня, міс Кармайкл?"

"Саванна", – відповіла вона, сідаючи на гостьовий стілець перед його столом. "Ні. Я не заміжня".

Він проігнорував стрибки в животі від цього простого визнання.

"Я думав, ми сядемо біля вікон", – сказав він, підійшовши до пари крісел з відкидними спинками, що стояли навпроти старовинного вітражного вікна, яке випромінювало веселку світла на паркетну підлогу.

Він швидко підійшов до крісла ліворуч і висунув його для неї. Якщо йому доведеться давати інтерв'ю, він принаймні буде впевнений, що коли вона подивиться на нього, то побачить його з хорошого боку.

Після того, як вона влаштувалася, він зайняв місце поруч з нею, дозволивши своїм довгим ногам мляво простягтися перед ним, схрестивши їх на щиколотках. Саванна впустила сумочку на підлогу і схрестила ноги в напрямку до нього.

"Я не хочу вас втомлювати", – ніжно промовила вона, повертаючи шию, щоб подивитися на нього.

"Ви не втомите."

"Мушу визнати, що ви не схожі на людину, яка легко втомлюється".

І, чорт забирай, він не хотів сприймати її коментар у сексуальному плані, але так воно і було: образ її під ним, коли він продовжував не втомлюватися всю ніч. Він, мабуть, почервонів, бо її очі розширилися від несподіванки, і вона відвела погляд.

"Я просто мала на увазі, що ви, здається, у гарній фізичній формі", – сказала вона, і в її тоні прозвучав натяк на дражнилку.

"Я і є у формі".

Настала її черга почервоніти, і він прочистив горло, незвичний до компанії, до того, що красива жінка знаходиться в межах досяжності.

"Я ж казав вам, що я не готовий. Я багато років не проводив часу ні з ким, крім міс Поттс. Я не хочу відлякати вас якимось дурнувтим коментарем чи ще чимось".

"Мене нелегко налякати", – сказала вона, посміхаючись.

"Ви не заперечуєте, якщо я поставлю вам кілька запитань, перш ніж ми почнемо?" – запитав він, злегка повернувшись, щоб подивитися на неї, але переконавшись, що вона бачить його тільки з хорошого боку.

"Валяйте". Вона посунулася на своєму сидінні так, що її чарівний задок опинився в найдальшому від нього кутку крісла, а її маленькі рожеві балетки майже зачепили його стегно збоку.

"Для кого ця стаття?"

"*Phoenix Times*".

"Ви пишете для них?"

"Це позаштатне завдання", – пояснила вона, трохи захищаючись. Він не звинувачував її. Вона ледве знала його...чому вона повинна ділитися своїми недавніми невдачами в *New York Sentinel*?

"Стаття про людський інтерес?"

"Ммм." Вона опустила погляд.

Він звужив очі. "Ви ж не божеволієте від того, що робите це?"

Її обличчя спохмурніло, і її очі зустрілися з його очима. Це був найвідвертіший момент, який він мав з нею, і від духу в її очах у нього перехопило подих. "Я ніколи цього не казала".

"Це сказали ваші очі."

Вона роздратовано здригнулася, а потім, на його подив і захоплення, кивнула. "У минулому житті я була журналістом–розслідувачем у Нью–Йорку. Стиль життя – це не зовсім моє".

"І все ж висвітлення моєї історії здається вам важливим. Візит додому, тістечка..."

"Мені потрібно прибити цю історію", – зізналася вона. "Мені потрібна історія про американського героя, що розриває серце".

"Звідки ви знаєте, що моя історія буде зворушливою?"

Її очі розширилися, а маленький рожевий язичок висунувся, щоб облизати губи. Це був нервовий тік, але він збрехав би, якби сказав, що це не вплинуло на нього. Зачепило. Дуже сильно. Він трохи посунувся до неї на своєму сидінні.

"Ви були всеамериканським золотим хлопчиком. А тепер..."

"Тепер він Ашер Лі, людина дозвілля". Веселий голос міс Поттс пролунав у тиші кімнати, розрізаючи інтимність моменту, коли вона поставила срібну тачку на стіл між ними.

Ашер насупився, але швидко відволікся на запах домашніх кексів.

Він повернувся до Саванни. "Цього разу це ви зробили кекси?"

Саванна почала щось говорити, але міс Поттс перебила її. "Так, вона зробила...яка розумна маленька річ. І так мило. Поміть, Саванно, що двох не вистачає. Я нічого не могла з собою вдіяти".

Саванна знову почервоніла, потім підняла очі на Ашера, і сталося щось дивовижне. Доки він житиме і дихатиме, він не забуде цього, тому що це було справжнім чудом, так само, як і хліби та риби. Саванна Кармайкл, одна з найкрасивіших дівчат, яких він коли–небудь бачив зблизька, подивилася йому в обличчя. І вона посміхнулася.

***

Міс Поттс трохи поспілкувалася з ними, наливши кожному по чашці гарячої кави, поки вони ласували кексами, приготованими матір'ю Саванни, а потім залишила їх наодинці, щоб продовжити свою розмову.

"Людина дозвілля. Що це означає?"

Він знизав плечима, заправляючи в себе останній шматок кексу. "Переважно я читаю".

"Художню літературу? Нехудожню літературу? Поезію?"

"Всього потроху", – відповів він. "Вам не потрібно робити нотатки?"

Вона подивилася вниз на його довгі ноги. *Так*, – була відповідь на його запитання. *Так, я повинна робити нотатки.* Але відтоді, як вона приїхала, цей візит відчувався набагато більше соціальним, ніж професійним, її заколисала зручна розмова, і їй не хотілося порушувати її, дістаючи свій блокнот і роблячи нотатки. У неї була ціла ніч, щоб записати свої думки та роздуми. Пізніше вона зможе перевірити факти. Хіба не важливо було створити стосунки з об'єктом

дослідження? Так, звичайно. Ця перша зустріч була про створення базового комфорту. Вона все робила правильно.

"Наступного разу. Сьогодні ми тільки знайомимося". Вона посміхнулася до нього. "Що ви зараз читаете?"

"Прямо зараз? О, гм... дуже інформативну книгу про міжособистісні стосунки".

Він почервонів, коли сказав це, і вона здивувалася, чому це його збентежило, але не запитала. Його голос був глибоким, теплим і заспокійливим, і вона могла слухати його розповіді про книги годинами. Він також розповів їй про своє дитинство, яке здавалося ідилічним, і дав їй основну хронологію свого життя від призову до армії до сьогодні, щоб у неї була основа для статті. Не встигла вона оговтатися, як будильник на телефоні в її сумочці легенько задзвонив церковними дзвонами, сповіщаючи про те, що година вже минула.

Вона вимкнула його з овечою посмішкою. "Гадаю, настав час мені піти від вас".

Чи це була її уява, чи він виглядав трохи прикро, почувши це? У будь-якому випадку, їй точно пора було йти. З того моменту, як вона приїхала, вона була збита з пантелику, і їй потрібно було повернутися додому і скласти свій план гри до візиту в середу.

Найбільше її здивувало те, що як тільки вони розташувалися перед вікнами, де їй була видна лише менш пошкоджена сторона його обличчя, вона швидко зрозуміла, наскільки легко з ним можна було розмовляти. Її не відволікала його протезована рука, яка звисала з дальнього краю крісла, або його понівечена шкіра і відсутнє вухо – все це було приховано від її погляду. Вона бачила лише обвітрену, сувору красу його лівого боку, недосконалість носа, іноді блиск карих очей, легкість, з якою він схрещував перед собою довгі ноги.

Він був розумний, швидкий і начитаний, і хоча він попереджав її, що він не готовий, вона ще не бачила особливих доказів цього. Насправді, якби не маска з понівеченої шкіри на правій стороні його обличчя, Ашер Лі був би легкою здобиччю. Величезним уловом.

Але факт був у тому, що, незважаючи на всі її зусилля дивитися йому в очі тільки тоді, коли він вітався з нею, його обличчя було жахливим на вигляд. Вона ніколи в житті не бачила нічого настільки пошкодженого, понівеченого і жахливого. Вона ледве могла дивитися на нього без здригання, без співчуття і, на превеликий сором, без дискомфорту.

Це нагадало їй: вона була там не для того, щоб бути його другом. Вона була там, щоб розповісти його історію. І краще не плутати. *Це завдання, Саванно, а не потенційна дружба. Не забувай про це.*

Готуючись встати і попрощатися, вона подивилася на нього. Те, як його очі м'яко, терпляче зупинилися на вітражах перед ними, змусило її зупинитися і обернутися, щоб подивитися на себе. Саванна поставила сумку на підлогу і відкинулася на спинку крісла, дивлячись прямо перед собою крізь веселкові вікна, коли сонце опускалося вдалині, купаючи їх обох у кольорах. Вона дивилася на красу перед собою, не розмовляючи, не рухаючись, повністю зачарована червоними і синіми кольорами, що танцювали в променях вечірнього сонця. Їй не спало на думку заговорити, наче порушити ідеальну тишу цієї миті було немислимо.

Лише пізніше, вдома, вона здивувалася, що так довго сиділа, так зручно, в такій повній тиші, з людиною, яку ледве знала.

РОЗДІЛ 4

Вперше усвідомлюєш, що насолоджуєтесь його товариством більше, ніж будь-ким іншим

Незважаючи на їхню мить на сонці, Саванна відчувала, що важливо повністю сконцентруватися на статті, і в середу була набагато професійнішою, прийшовши вчасно з шоколадним печивом з горіхом макадамії і зустрівши Ашера в кабінеті ще до того, як він встиг зустрітися з нею на сходовому майданчику. Він стояв у дверях свого кабінету, коли вона піднімалася сходами, і на його обличчі з'явився здивований вираз, з яким вона змусила себе зустрітися віч-на-віч. З непідробним професіоналізмом вона відзначила, що, хоча його праве око було опущене, шрам не такий страшний, як вона пам'ятала. Вона коротко і ввічливо посміхнулася йому, а потім пройшла через його кабінет і сіла в крісло з відкидною спинкою ліворуч, навпроти вітражів.

"Що ж, і вам привіт", – сказав він, приєднуючись до неї.

"Привіт", – відповіла вона, відволікаючись, щоб налаштувати свій маленький диктофон на столі між ними. Вона взяла собі за суворе правило не відволікатися на його напівкрасиве обличчя. Насправді, мабуть, було б краще, якби вона взагалі не дивилася на нього, а просто ставила свої запитання і записувала, як він відповідав. Так, так було краще. Вона взяла диктофон, натиснула на кнопку "стоп" і сховала його назад у сумку, діставши блокнот і ручку. "Почнемо?"

Його голос був помітно холодним, коли він відповів. "Я не хотів би вас затримувати".

"Це на краще, вам так не здається? Щоб ми зосередилися на інтерв'ю?"

"Звичайно", – сказав він, схрестивши свої довгі ноги на щиколотках.

Ніяких довгих ніг. Ніяких щиколоток.

Інтерв'ю. Перша частина до п'ятниці. Досить дуріти.

"Отже, містер Лі..."

"Ашер".

"Ашер", – сказала вона, втрачаючи хід думок, коли ім'я зірвалося з язика. У ньому було щось сексуальне. Звук "ш" в ньому. "Це таке незвичайне ім'я".

"Забули уроки недільної школи, міс Кармайкл? Тц, тц. А я тут дізнався з достовірних джерел, що ваша сім'я – затяті методисти".

"Недільна школа?" – розгублено перепитала вона, забувши про блокнот, що впав їй на коліна.

"Ашер був сином Якова та Зілпи, яка була служницею Лії".

"Старша, потворна сестра, яку він не хотів", – вигукнула вона, пригадуючи цю історію.

Він підняв брову. "Гадаю, ви все ж таки не пропускали недільну школу".

"Я знала, що десь чула це ім'я раніше. Але чому ваші батьки обрали саме його? Мабуть, через те, що він мав картатий початок".

Він посміхнувся її спостереженню. "Значення. *Ашер* означає щастя".

Вона не повинна була цього робити. Вона не повинна була повертатися обличчям до його найгарнішої половини обличчя, коли сонце було низьким і

теплим, роблячи момент чарівним знову і знову. Але Саванна вже так давно не відчувала щастя. І це саме те, що вона відчула, коли подивилася на нього і посміхнулася.

***

Якимось щасливим збігом обставин це сталося знову. Саванна Кармайкл подивилася на його потворне обличчя і посміхнулася. Його серце шалено закалатало, і він затамував подих, спостерігаючи за нею, молячись, щоб ця мить тривала довше, ніж кілька секунд. Але чорт забирай, якщо б міс Поттс не увірвалася в кімнату зі своїм веселим привітанням, пропонуючи печиво, що тануло в роті, і гарячу каву. Йому справді треба було з нею поговорити. Він цінував її уважність, але хотів, щоб кожна хвилина, проведена з Саванною, була для нього особистою.

Не те, щоб він знав її дуже добре. Вони перекинулися кількома словами по телефону і провели разом трохи більше години в понеділок вдень. Але вона повністю заволоділа всіма його думками відтоді, як сорок вісім годин тому він спостерігав, як вона від'їжджає. Вівторок і більша частина середи проповзли в болісній повільності, поки вона не повернулася, і він не зміг стримати розчарування, коли вона повернулася, занурена у свої справи. Єдиною світлою плямою було те, що коли вона привіталася з ним, то подивилася йому в обличчя, і, на диво, він не помітив жодної очікуваної відрази чи симпатії. Вона швидко оглянула його, а потім пішла до свого крісла, наче розмова з мутантом була буденною подією в її світі. Він ненавидів те, що вона давала йому надію.

А потім, якраз тоді, коли він вже майже відговорив себе від надії, вона запитала, як його звати, і подарувала йому свою сліпучо–красиву посмішку. Йому захотілося плакати. Йому захотілося писати вірші. Він був вдячний міс Поттс за те, що вона заохотила його знову приєднатися до людського роду. Що б не сталося з Саванною, він назавжди залишиться вдячним за те, що вона вмовила його повернутися в цей маленький, безпечний куточок світу.

"Горіх макадамія з шоколадною крихтою?" – вигукнув він з повним ротом. "Боже мій, Саванно!"

"Ця дівчина вміє готувати чи як?" – запитала міс Поттс, підморгуючи Саванні.

"Ця дівчина вміє готувати", – кволо відповіла Саванна, поправляючи свій світло–рожевий кардиган, накинутий на майку в тон. Він зазримітив це одразу, як вона приїхала. Те, як він облягав її груди, було злочинно, і так, він активно намагався зазирнути під нього щоразу, коли вона нахилялася над своїм блокнотом. Всупереч зовнішньому вигляду, він, зрештою, був лише людиною.

"Про що ми сьогодні говоримо?" – запитала міс Поттс.

"Про юнацькі та шкільні роки Ашера", – ефективно відповіла Саванна, кладучи недоїдене печиво назад на тарілку.

"Боже мій, я впевнена, що у мене десь тут є і його зубна карта", – подразнила міс Поттс, але Ашер помітив, як на щоках Саванни з'явився рум'янець. Її плечі опустилися, і вона відкинулася на спинку стільця, зітхаючи.

"Я поводжуся грубо", – сказала вона.

"Зовсім ні, дорогенька", – запевнила міс Поттс, поплескавши її по плечу перед тим, як повернутися і піти. "Ти тут для того, щоб виконувати свою роботу. Я захоплююся тим, як ти її виконуєш".

Саванна повернулася до Ашера, коли двері за міс Поттс зачинилися. "Вибачте, Ашере. Я увірвалася сюди, як на роботу. Я постійно забуваю, що це людський інтерес. Гадаю, це допомогло б, якби я поводитися більш людяно".

Слова Ашера, сказані в неділю ввечері, відлунювали в його голові: *Я ледве схожий на людину. Я не придатний для того, щоб знову приєднатися до людської раси*, – а потім міс Поттс швидко підсумувала схожість між ним і Саванною: *Вам відірвало руку; її звільнили з найпрестижнішої газети в країні. Ви обидва повернулися додому зализувати рани.*

Він подивився на те, як її гарні губи нахилилися вниз, як найближча до нього рука вчепилася в підлокітник крісла. Вона з усіх сил намагалася оговтатися від власного болю, від власного розбитого серця. І він погодився їй допомогти.

Недовго думаючи, він простягнув руку і поклав свою на її, вражений м'яким теплом її шкіри під своєю, перш ніж усвідомив, з великою часткою жаху, яку сміливість він щойно взяв на себе. *Вона красива, молода, талановита письменниця. Вона не хоче, щоб якийсь безнадійний, деформований чоловік торкався її.* Він почав відсторонюватися, але вона шокувала його, швидко простягнувши свої пальці, щоб переплести їх з його пальцями, зігнувши його пальці своїми, так що вони опинилися в пастці. Він не міг дивитися на її обличчя, тому з подивом дивився на їхні руки, ніжно проводячи великим пальцем по її шкірі, коли довгоочікуване, давно забуте тепло розлилося по його венах, пробуджуючи його, змушуючи кожне нервово закінчення, кожну клітину зосередити свою увагу на смачному натиску її пальців, що стискали його пальці.

Через кілька хвилин він підняв на неї очі, але побачив, що вона так само, як і він, дивиться вниз на їхні руки. Вона перехопила його погляд, її прекрасні карі очі були щасливими і розгубленими, зухвалими і стурбованими.

"Все гаразд", – прошепотіла вона, ніби заспокоюючи себе навіть більше, ніж його. "Ми стаємо друзями".

І ось так само, все це дивовижно тепле тепло стало прохолодним, і він відсмикнув свою руку. Друзями. Звісно. Вона б ніколи не змогла побачити когось подібного до нього як справжнього чоловіка. Його серце забилося від несподіваного удару. Він посміхнувся їй, поклавши руку на коліна.

"У вас були питання про роки мого формування", – м'яко сказав він, з усіх сил намагаючись приховати гірке розчарування. "Валяйте."

***

Саванна побачила, як миттєво змінилося обличчя Ашера, коли вона вимовила слово "друзі", і вилаяла себе за боягузтво. Вона була здивована його жестом, але шокована тим, як сильно забилося її серце від простого дотику його руки, що накрила її. Вітер вибило з її грудей, а в животі оселилися мільйони метеликів. Вона була приголомшена силою своєї реакції. Це занепокоїло її. Чорт забирай, це налякало її. Вона ледве знала його. Неможливо було, щоб вона вже була закохана в нього. Тому вона розрядила свої почуття, зробивши боягузливий крок і назвавши його своїм другом.

"Розкажіть мені трохи про вашу сімейну історію", – сказала вона ретельно модульованим голосом.

Поки вона записувала його відповіді, її думки блукали, намагаючись заспокоїти свою тривогу. *Так буде краще. У тебе ще десять сеансів після цього, і ти не можеш закохатися в нього, як в Патріка, дурна дівчинко. Подивись, що з того вийшло. Не кажучи вже про те, що ти справді можеш закохатися в когось, чиє обличчя схоже на обличчя Фредді Крюгера?* Хоча вона була шокована своєю підлістю, вона також знала, що вона була підживлена її відчайдушним прагненням тримати бізнес і задоволення окремо, і це тільки більше турбувало її. Як і більшість людей, вона була найпідлішою, коли їй було страшно.

"Гадаю, можна сказати, що в Денверсі завжди були Лі, хоча підозрюю, що я буду останнім". Він підняв свою чашку з кавою і зробив ковток, дивлячись у вікно, ніби вона йому набридла.

Вона втупилася в слова, які щойно написала: *Я буду останнім.*

"Це смішно", – вигукнула вона.

"Що?"

"Це смішно", – повторила вона тихіше.

"Я так не думаю", – сказав він, роблячи ще один ковток кави, втягнувши носом повітря.

"Ви не будете останнім Лі в Денверсі".

"Наступне питання", – зажадав він низьким, втомленим голосом. "Чи ми закінчимо на цьому?"

Вона перегорнула свій блокнот на колінах. Їй потрібно було це виправити. Не тільки тому, що їй було жахливо від того, що вона зробила йому боляче, але й тому, що вона мала на увазі те, що сказала. Вони *ставали* друзями. Насправді, вона ніколи не могла пригадати, коли була так рада бачити Патріка, як сьогодні, коли знову побачила Ашера. Останні два дні пролетіли непомітно, поки вона згадувала їхню уривчасту розмову і чудовий момент спілкування, коли вони дивилися на призахідне сонце. У Денверсі у неї не було друзів, окрім Скарлет, а Скарлет завжди була з Трентом, планувала їхнє весілля, уявляла їхнє майбутнє. Зустріч з Ашером здавалася багатообіцяючою та особливою, і хоча Саванна справді потребувала його історії для своєї роботи, вона також хотіла його дружби.

"Друзі можуть бути лише початковою пропозицією", – прошепотіла вона, відчуваючи, як тепло приливає до її щік. Їй не терпілося сказати ці слова, але вона не хотіла, щоб він подумав, ніби вона відсунула його на другий план через його зовнішність. Чорт, але вона не була хороша в таких речах.

"Вибач?" – запитав він зверхнім, відстороненим голосом, який він, мабуть, удосконалив в Університеті штату Вірджинія.

"Я не кличу всіх підряд".

Він злегка повернувся до неї. "Ти говориш покерними метафорами, чи я божеволію?"

Її губи затремтіли, коли вона намагалася не засміятися. Вся розмова стала абсурдною.

"Я маю підвищити ставку?" – дражнився він.

"Тільки не здавайся", – сказала вона, посміхаючись, усвідомлюючи, як їй подобається бути з ним, незважаючи на те, як він виглядає, незважаючи на те, що він майже не виходив з дому протягом восьми років. Він їй подобався.

Він виглядав розгубленим, спантеличеним і трохи захопленим, коли поставив чашку на блюдце, а потім злегка повернувся, щоб зловити її погляд. "Я б і не мріяв про таке".

Годиною пізніше він навчив її всім покерним трюкам, яких навчився за кордоном, і коли в її сумці злегка задзвонили церковні дзвони, вона майже нічого не знала про його юнацькі роки... але її гра в семикартковий стад вже ніколи не буде такою, як колись.

"Наступного разу залиш будильник вдома", – порадив він, поглядаючи на її сумку, але не роблячи жодного руху, щоб встати. Він ліниво потягнувся у веселковому світлі, проводячи рукою по кошлатому волоссю.

"Чому ти не підстрижешся?" – запитала вона, дивлячись на його волосся, а потім швидко пошкодувала, що не може забрати їх назад.

Його вираз обличчя, який був лінивим і задоволеним, став жорсткішим. "Воно щось приховує".

Вона повернулася так, що сіла на краєчок крісла, обличчям до нього, хоча він все ще сидів до неї в профіль.

"Ашере", – лагідно сказала вона. "Все не так погано, як ти думаєш".

"Саванна", – сказав він, не дивлячись на неї, права частина його обличчя була схожа на гнівний граніт. "Це все настільки погано, наскільки я думаю. Я отримую задоволення, дивлячись на це кожен день".

Вона простягнула руку, спочатку несміливо, а потім більш впевнено, і поклала долоню на теплу тканину його стегна, обтягнутого джинсами. "Поглянь на мене".

"Ні", – сказав він, дивлячись на її руку і видаючи тоненький стогін у глибині горла.

"Будь ласка, подивися на мене. Ми ж друзі, пам'ятаєш?"

"Час вийшов", – тихо, але твердо сказав він, повністю відвертаючись від неї.

Вона ковтнула, прибираючи руку і тягнучись до своєї сумки. Коли вона почала йти, він схопив її за зап'ястя, з силою, люто, пристосовуючи свої пальці до більш ніжного стискання, коли вона не вирвалася.

"Ти повернешся в п'ятницю?"

"Звичайно."

Його пальці трохи розслабилися, а великий палець повільними, гіпнотичними рухами пестив внутрішню сторону її зап'ястя.

"Добре", – сказав він, відпускаючи її.

Саванна не усвідомлювала, що затамувала подих, доки не спустилася на півдорозі вниз по сходах.

***

"То як справи?" – запитала Скарлет у п'ятницю вранці, сідаючи навпроти сестри за стіл до сніданку. "З Відлюдником Лі?"

"Не називай його так", – сказала Саванна, поглянувши на молодшу сестру.

"Вразлива."

"Я не вразлива. Просто прояви трохи поваги. Він поранений ветеран війни."

"Дивись, дивись. Якби я не знала тебе краще, то подумала б, що хтось закохався."

"Замовкни, Скарлет."

"Ванна і Ашер сидять на дереві, Ц–І–Л–У–Ю–Т–Ь–С–Я..."

"Ти така негідниця." Саванна потягнулася за шматком тосту і збила столове срібло Скарлет на підлогу.

"О, мої зірки!" – зітхнула Джуді. "Це не можуть бути мої дорослі дочки, які сваряться, як школярки".

"Це вона почала", – сказала Скарлет, висолопивши язика на старшу сестру. "Вся така вразлива через свого нового кавалера".

"Кеті Скарлет, я можу заприсягтися, що сьогодні вранці у тебе було велике весільне замовлення в магазині".

Скарлет подивилася на кухонний годинник і зірвалася з місця, вихопивши з рук Саванни тост. "Криміно, я спізнююся! Дякую, мамо!"

Джуді і Саванна дивилися їй вслід, а потім обмінялися закоченими очима, коли Джуді зайняла місце своєї молодшої дочки, що звільнилося. "Ти ж знаєш, що вона просто жартує".

"Я знаю. Просто... він хороша людина. Це місто не вчинило з ним правильно."

"Ну, якщо хтось і може це змінити, то я б поставила на свою дівчинку". Вона відкинула волосся Саванни з обличчя і ніжно поцілувала її в щоку, перш ніж піднятися з-за столу, щоб перевірити тісто. Лимонно-імбирні булочки. У Савани пересохло в роті.

"Знаєш, я знала його матір. Памелу Лі".

Саванна почала, повільно опускаючи свою кавову чашку на стіл і здивовано дивлячись на спину матері. "Справді?"

"Не дуже добре, звичайно. Вона була Памелою Лі, а я просто Джуді Калхун Кармайкл, щойно з Біг Чімні, Західна Вірджинія".

Саванна ввічливо утрималася від згадки про те, що Денверс також був для більшості людей паличкою-виручалочкою. "Вона була снобом?"

"Зовсім ні. Вона була милою. Справжня леді. Ми просто не оберталися в одних колах, гудзику".

"Звідки ти її знала?"

Джуді жестом показала на стіну, де висіли її сині стрічки в рамці, на місце між 1995 і 1997 роками, де стояв простий дерев'яний хрест, пофарбований білою фарбою. "Ти коли-небудь замислювалася, чому відсутній 1996 рік?"

"Звичайно. Я замислювалася."

"Але ти ніколи не запитувала."

"Думала, що у тебе були свої причини."

"Ми з Памелою Лі змагалися за цю стрічку щороку, починаючи з 1987 року, коли ми з твоїм татом переїхали сюди. Ярмарки були так близько, і всі завжди казали, що я печу найкращу випічку, яку вони коли-небудь куштували. Першого року інші учасники конкурсу сказали мені, що ніхто не може перемогти Памелу Лі. Вони попередили мене, що вона спонсорує конкурс випічки.

Переконайся, що твої кекси не кращі за її. Але ти ж знаєш?" Джуді посміхнулася Саванні. "Так і було. Я нічого не могла вдіяти".

Вона вказала на найпершу блакитну стрічку в лівому дальньому кутку стіни. "Це був перший рік, коли хтось міг згадати, що Памела Лі виграла червону стрічку за друге місце. Але це була така жінка, Саванна. Наступного ранку вона надіслала мені дюжину білих троянд, пофарбованих у синій колір, з запискою, в якій було написано: Перемогла найкраща пекарка".

"Вона ніколи не здавалася. Рік за роком мої булочки перемагали її булочки, моє печиво перемагало її печиво, мої кекси перемагали її кекси. І щороку, неодмінно, ці блакитні троянди з'являлися на моєму ганку з маленькою запискою з привітаннями, щоб я могла насолоджуватися своєю перемогою. Вона була просто клас, Памела Лі".

Джуді ласкаво посміхнулася блакитним стрічкам, обережно торкаючись рамок.

"1996 рік", – тихо сказала Саванна зі сльозами на очах. "Рік, коли Памела Лі загинула в авіакатастрофі".

Сльози освітили очі її матері, коли вона повернулася і кивнула на доньку. "Того року я не змогла змусити себе пекти. Просто не змогла. Бідний хлопчик сам у великому будинку, його мама і тато пішли. Того року я не вступила до університету, а цей маленький білий хрестик – на честь Памели Лі, найпрекраснішої жінки, яку я коли-небудь знала. Вона навчила мене бути милосердною в поразках. Я ніколи не забуду її доброту до мене, Саванно". Джуді витерла обличчя куточком фартуха, коли перед очима Саванни все затуманилося від сліз.

"О, мамо", – сказала Саванна, – "всі ці роки я дивилася на цей хрест і ніколи не знала".

Її мати зачерпнула порцію тіста і обережно надала йому форму трикутника, а потім поклала на добре потерте, змащене маслом деко. "Ну, тепер ти знаєш. Ти вчиниш правильно щодо цього хлопчика, гудзику, чуєш? Ти зробиш йому послугу."

"Добре, мамо."

"І принесеш йому сьогодні ці булочки."

"Так, мем."

Її мати значуще посміхнулася Саванні, перш ніж повернутися до своїх булочок.

"А коли будеш готова", – сказала вона через плече, – "приведи хлопця додому на вечерю".

***

Через кілька годин Саванна впорядкувала свої нотатки і надіслала начерк статті Меддоксу МакНаббу з *Phoenix Times* електронною поштою. Вона була здивована, коли через п'ятнадцять хвилин у неї задзвонив телефон.

"Алло? Це Саванн.."

"Кармайкл. Меддокс МакНабб. Нічого не вийде".

Саванна моргнула, вийшла на вулицю і з відчаєм опустила на гойдалку на ганку.

"Не вийде?"

"Я знаю, що ти з слідчого відділу, тому поясню тобі все дуже швидко. Те, що ти мені прислала, не становить жодного людського інтересу".

"Це історія про те, як місто відкинуло героя, що повернувся."

"Це депресняк. Люди почуватимуться погано, згадуючи всі ті часи, коли вони могли бути добрішими до ветеранів".

Саванна тихо хмикнула. І що в цьому поганого?

"Ніхто не захоче читати таке на 4 липня. Ми хочемо відчувати себе добре за свою країну, за себе. Ми хочемо сексуального або принаймні загальноамериканського, а не якогось викриття про те, що з військовослужбовцями, які повернулися, поводяться, як з лайном".

Саванна відштовхнулася носком кросівка, і гойдалка ще більше занурила її в меланхолію.

"Ну, я не знаю", – сказала вона. "Думаю, це важливий кут".

"Для ритму? Так. Для стилю життя? Ні." Він зітхнув. "Вибач, Кармайкл. Я просто не знаю, чи буде це ..."

Це був кінець. Паніка підняла її, і її рот знову почав працювати. "Я зрозуміла вас, містер МакНабб. Сексуально і по-американськи. Я ваша дівчина. Дайте мені час до завтра, сер. Я надішлю вам нову партію нотаток. Та ж тема. Інший кут зору."

"Можливо, тобі краще знайти роботу слідчого, Кармайкл. Я просто не знаю, чи..."

"Я знаю, сер. Я знаю себе, і я хочу *цю* роботу, так що я зроблю її. Все, що вам потрібно. Завтра. Слідкуйте за моїми нотатками".

Потім вона натиснула кнопку "кінець" на своєму телефоні, перш ніж він встиг сказати щось ще.

***

Ашер ходив по кабінету, наче ведмідь у клітці, відтягуючи довгі години, поки Саванна Кармайкл знову не з'явилася у його дверях. Проблема полягала в тому, що він більше не міг зосередитися на своїх улюблених книжках. Навіть Дженніфер Крузі підводила його, тому що кожна героїня була Саванною, а кожен вродливий головний герой був, ну, не він.

У середу, коли вона сказала: "Подивись на мене", – своїм низьким, впевненим голосом, він зрозумів, наскільки близький до того, щоб виконати її прохання. Вона обманювала його у своїх квітчастих сарафанах і яскравих посмішках, змушуючи повірити, що він – чоловік, а вона – жінка, і що вже дуже давно він не відчував себе чоловіком.

Бо він ним не був. Точніше, був, але не був. Він мав усі чоловічі бажання, його тіло твердло і здригалось від одного лише погляду на неї, він жив заради її хрипкого сміху і блискучої посмішки, хотів відчути м'якість її тіла під собою, коли він торкався її, гладив і занурювався в неї так глибоко, що Афганістан, саморобні вибухові пристрої, мертві батьки і роки самотності навіть не існували.

Але він не був *цілісною* людиною. Він не міг вийти з дому. Він все ще час від часу прокидався з криком, обливаючись холодним потом, коли відчував, як його рука відривається від плеча, а тіло капрала Лагерті вибухає поруч з ним. У

безпечній бульбашці двох крісел, залитих добрим денним світлом, він міг би поговорити з нею, пізнати її, навіть простягнути їй руку. Але його життя не було *життям*, а вона була людиною світу. Вона жила під сонячним світлом, а не в тіні.

І все ж, незважаючи на всі ці думки, і, можливо, тому, що у нього не було друга...не кажучи вже про молоду, красиву, жіночу подругу...так багато років, Саванна Кармайкл була для нього особливою. Більше, ніж особливою, вона була схожа на диво. Прекрасна діва, яка з'явилася в замку чудовиська, тільки для того, щоб виявити, що в чудовиську було більше людини, ніж вона коли–небудь могла припустити.

Шкода, що в мене немає чарівної троянди, яка перетворила б мене на принца, як тільки ми поцілуємось. Шкода, що я завжди буду виглядати так.

Він відчинив двері ванної кімнати, увімкнув світло і втупився на себе у дзеркало на повний зріст. Вона запитала, чому він не підстригся. Він відкинув волосся набік, дивлячись на місце, де колись було його вухо. З потилиці випирала згрубіла, порепана шкіра.

"У Меріленді зараз роблять дивовижні операції", – тихо сказала міс Поттс ззаду, заходячи до ванної кімнати, щоб повісити два свіжовипрані рушники для рук на штангу біля раковини. "Достатньо лише зателефонувати, щоб записатися на прийом".

"Ти не можеш просто так це виправити", – сказав він.

"Не повністю. Але тобі варто поглянути на деякі знімки. Вони можуть зробити нове вухо. Вони можуть пересадити шкіру з твого..."

"Досить."

Вона знала, що не варто говорити про це з Ашером, і якщо вона не припинить, то між ними виникне сварка. Мало що турбувало його більше, ніж обговорення своїх травм з кимось, хто хотів, щоб він знову ліг під ніж, будь то лікар, консультант або Матильда Джей Поттс. Це було *його* рішення. Тільки його.

Міс Поттс підняла руки в знак покори. "Коли будеш готовий."

"Я не буду."

"Я не вірю в це", – сказала вона, прямуючи до дверей. "Не дивись зараз, але хочеш ти цього чи ні, але ти повернувся в світ живих. І не можеш повернути назад".

Він грюкнув дверима ванної кімнати, повільно повернувся до свого столу, щоб контролювати свою кульгавість, і опустився у своє робоче крісло.

З одного боку: *Погано, що я завжди буду виглядати так.*

З іншого: *У Меріленді зараз роблять дивовижні операції. Тобі варто подивитися на знімки.*

Він втупився в ноутбук, який наспіхався з нього, потім відкрив його, увімкнувши вперше за довгі роки.

РОЗДІЛ 5

Вперше ти виглядаєш жахливо, і йому на це начхати

Проблема полягала в тому, що вона не могла придумати інший кут зору, тому що її свідомість постійно поверталася до мислення слідчого, як би вона не намагалася придумати інший спосіб розповісти історію Ашера. Піднімаючись під'їзною доріжкою до його вхідних дверей о 15:55, вона обмірковувала кілька ідей. Гаразд, вона не зосереджуватиметься на тому, як Денверс піддав його вигнанню. Можливо, вона могла б розповісти історію вибуху: Чому вони не прочесали територію на наявність мін, наприклад, саморобних вибухових пристроїв з дротяним приводом? Чому медик опинився в такій небезпеці? І чому ...?

І тут вона зловила себе на цьому. Вона робить це знову. Жорстка журналістика, а не людські інтереси. Чорт забирай.

Міс Поттс відчинила двері зі своєю звичною радістю, її очі втупилися в покриту фольгою тарілку, майже забуту в руці Саванни.

"Боже мій. Що ти принесла, щоб спокусити мене сьогодні?"

"Лимонно-імбирні булочки", – відповіла Саванна, запізнило піднявши очі, щоб привітати старшу жінку вузькою посмішкою.

"Вибач, що кажу це, дорогенька, але ти сьогодні сама на себе не схожа".

Саванна спостерігала, як очі міс Поттс ковзнули по її фігурі, перш ніж повернулися до її обличчя. От лайно! Вона так відволіклася, намагаючись придумати кут зору, що забула нарядитися, як Скарлет. На ній були білі кеди, джинсові шорти, сильно потерті на стегнах, і чорна футболка з глибоким вирізом, на якій над лівими грудьми була пляма гірчиці. Її волосся було зібране у вільний, брудний вузол біля основи шиї. Вона була схожа на розбиту машину. Вона також була схожа на себе.

"Це я", – сказала вона з овечою посмішкою, підштовхуючи кілька вибитих пасом свого каштанового волосся назад у вузол.

"А я все думала, коли ж твоя сестра збирається відрізати тебе від постачання квітів і рожевого кольору".

"Ви за *чимось* сумуєте, міс Поттс?"

"Дуже мало, дорогенька. Я живу вже близько ста років".

"Ну, тоді це не буде шоком: я не печу. Хіба що весь час сиджу, мружачись у кулінарну книгу, і влаштовую на кухні безлад на чотири будильники. Нам щастить, коли моя випічка виходить їстівною. З іншого боку, моя мама – чемпіон з випічки. Моя сестра теж не дуже погано пече. А я? Я катастрофа на кухні, тож, може, припинимо ці розмови про те, що Саванна – чудова маленька пекарка? Це змушує мене почуватися нечесною".

Очі міс Поттс розширилися, але вона посміхнулася, перш ніж повернутися до кухні, кинувши через плече: "Як скажеш, дорогенька".

Саванна повернулася до дзеркала біля вішалки в передпокої і подивилася на своє обличчя. Без макіяжу вона виглядала простіше, ніж зазвичай. Вона вийняла волосся з брудного вузла і пригладила його в пучок, потім піднесла майку до рота і облизала жовтувату пляму, від чого вона стала ще мокрішою,

темнішою і більш помітною. Вона закотила очі і повернулася, щоб піднятися сходами, здивовано побачивши Ашера на сходовому майданчику, який витріщався на неї. У випрасуваних хакі та заправленому оксфорді він мав вигляд старечої витонченості, тоді як вона...

"Я почув дзвінок. Подумав, чи не заблукала ти".

Саванна зупинилася внизу сходів, чекаючи, поки він просканує її зовнішність, виявить повну відсутність квітів і південного шарму, назве її фальшивкою і попросить піти.

"Я не печу", – сказала вона.

"Я чув."

"Але твоя мама пекла. Я не знала цього до сьогоднішнього дня".

Він все ще стояв на сходовому майданчику, освітлений відблисками полуденного сонця, і його очі розширилися від впізнавання. "Ти донька Джуді Кармайкл".

Вона кивнула, раптом відчувши божевільне бажання вибачитися за всі ті блакитні стрічки, які виграла її мати.

"Не дивно, що все, що ти приносиш, таке смачне".

"Моя мама передає вітання. Вона любила твою маму. Дуже."

"А моя мама захоплювалася твоєю."

"Я не люблю квітчасті сарафани".

"Я теж. Крій не підходить для моєї кульгавості." Він почав спускатися сходами, зупиняючись, обережно, і вона зрозуміла, що кульгавість не дуже помітна, якщо він рухається повільно.

"Це я", – сказала вона, коли він підійшов ближче, вільно тримаючи її руки по боках, коли він розглядав її щурячий ансамбль.

"Ти мені подобаєшся", – сказав він, – "такою, яка ти є".

Вона насміхнулася. "Короткі шорти і заплямована чорна футболка з волоссям, зібраним у безладний пучок".

"Мені підходить."

"Моя сестра..."

"Я не знаю твою сестру, але вона може залишити свої сарафани, якщо вони не в твоєму стилі".

"Я виглядаю жахливо".

Він стояв перед нею, нахиливши тіло так, що обгорілий бік його обличчя все ще був звернений до сходів, а його добрий погляд повільно, ліниво, майже... еротично ковзав вгору–вниз по її фігурі.

"Якщо це пекло, мені потрібно переглянути своє визначення раю. Я явно недооцінював рай".

Вона не хотіла робити те, що зробила далі. Вона не думала. Вона просто діяла. Піднявшись, вона ніжно поклала долоню на гладку шкіру найближчої до неї щоки, шукаючи його очі. *Ти мав бути просто історією.*

"Дякую, Ашере", – сказала вона.

***

Його світ закрутився, як божевільний, і лише на мить його очі заплющилися, коли він звик до відчуття, що інша людина добровільно

торкається його з ніжністю і любов'ю. Якщо не брати до уваги руку міс Поттс, яка час від часу клала йому на плече, та дедалі рідше візити до лікаря, його не торкалася інша людина вже багато років. Тепло її руки, її шкіри, ніжно притиснутої до його, було таким несподіваним і таким приголомшливим, що його щоку поколювало від електричної солодкості.

Його очі розплющилися, коли вона прибрала руку.

"Пробач мені. Я не мала права..."

"Я не скаржився, Саванна".

Її брови насупилися, і він відчув внутрішню боротьбу. "Це було непрофесійно".

"Я думав, ми встановили, що стаємо друзями. Можливо, у мене немає практики, але я вважаю, що друзі час від часу торкаються одне одного".

Він побачив, як її плечі розійшлися від вух. "Я сьогодні не в гуморі".

"Хочеш поговорити про це?"

"Я мала б брати у тебе інтерв'ю."

"Спочатку друзі. Бізнес – потім".

Він простягнув руку, і вона неуважно взяла її, коли він потягнув її сходами до свого кабінету. Чи усвідомлювала вона, що переплела свої пальці з його, щойно їхні руки знайшли одне одного? Чи змусило це її серце битися так само шалено, як і його?

"Ім не сподобався мій кут зору", – сказала вона.

"Твій кут зору?"

"Меддоксу МакНаббу, редактору *Phoenix Times*. Йому не сподобалася історія, яку я йому запропонувала. Я хотіла написати про вплив непривітного рідного міста на психіку солдата, який повертається додому".

"Життєрадісний матеріал", – сказав він, потай радіючи, що вони відкинули такий жалюгідний сюжет, незважаючи на його правдивість.

"Вони думають, що це недостатньо сексуально".

Він зупинився в галереї на вершині сходів і недовірко подивився на неї, що стояла двома сходинками нижче. "*Сексуально? Хіба ти не згадувала... мене?*"

Вона закотила очі і посміхнулася. "Щоб бути сексуальним, не обов'язково бути вродливим. Ти досить сексуальний, Ашере".

Вдруге за дві хвилини його світ був абсолютно перевернутий. Він шукав на її обличчі насмішку, але не знайшов. Вона сказала це так серйозно, так, ніби мала це на увазі, ніби це могло бути правдою. Його серце нещадно калатало під ребрами, і він відчув, як його шкіра почервоніла від задоволення. Він розвернувся, потягнувши її до свого кабінету, де неохоче опустив її руку, щоб зачинити двері.

Сексуальний. "Так, точно."

"Твої ноги безкінечні", – тихо промовила вона, повертаючись до нього обличчям з центру кабінету.

Його погляд ковзнув по її тілу, перевіряючи її ноги, засмаглі та довгі, у потертих шортах, які нагадали йому літні вечори в старшій школі, його колись ідеальні ноги, сплутані разом з ногами якоїсь милої, охочої дівчини на ковдрі для пікніка. "І твої теж".

Він дивився, надзвичайно задоволений, як вона червоніє, хитаючи головою на нього.

"Ти прочитав усі ці книжки?"

Змінимо тему. Гаразд.

"Так."

"Усі?"

"Ти мій перший світський гість за вісім років, Саванна. Так."

Вона заклала руки за спину і підійшла до полиці, де корінці були особливо барвистими. *Романтика. Зрозуміло.* Йому спало на думку відволікти її, підвівши до своєї величезної колекції науково-популярної літератури, і вразити її своїми знаннями маловідомої світової історії, але було вже запізно. Вона вже зрозуміла, на що дивиться. Він приготувався до дражнилки.

"Ти сказав *усе*, так?" – запитала вона, кинувши на нього зухвалий погляд.

О, Боже, вона була чимось.

"Що я можу сказати? Я маю слабкість до романтики."

"Ну, це... сексуально", – сказала вона, повертаючись до книг. "Можливо, мені варто написати статтю про пораненого ветерана війни, який повертається додому і не читає нічого, окрім романів".

Він знизав плечима. Це було не дуже добре, але краще, ніж жаліслива стаття.

Вона помітила драбину біля стіни, яка давала йому доступ до верхніх полиць, і піднялася на кілька сходинок, витягнувши особливо кричущу обкладинку. Вона прочитала на звороті, а потім повернула обкладинку до нього. "*Мавританська дівчина?*"

Він простягнув руку, щоб забрати книгу, але вона підняла руку над головою і заговорила голосом рецензента фільму, читаючи обкладинку. "Похмурий однак з далекої країни... пишнотіла красуня з зелених берегів Англії..."

"Дай сюди", – сказав він, знову простягаючи руку.

Вона хихикнула. "'...підкорити їхні ворогуючі пристрасті'...ворогуючі пристрасті, Ашере!...'як вони'".

Він знову простягнув руку, щоб забрати у неї книгу, і коли вона відсахнулася, то втратила рівновагу. Його рука обхопила її талію, як лещата, коли вона впала, вдарившись в його груди, і він міцно притиснув її до себе, поки її ноги не торкнулися землі. Навіть тоді він не відпустив її.

Вона злегка зітхнула, задихаючись, її груди штовхалися в його груди, а очі шукали його обличчя. "Пробач".

"Мені не шкода", – відповів він, намагаючись ігнорувати те, як його кров прилила до одного місця, від чого паморочилося в голові. Його груди злегка здійнялися, але не від напруги, а від того, що вона була так близько, в його обіймах, притиснута до нього. Якби він помер прямо зараз, то помер би щасливим.

"Ашере", – дихала вона, оближуючи губи і стискаючи їх разом. "Зі мною все гаразд".

Він зрозумів, що вона говорить, і звільнив руку, відступивши на крок назад, подаючи їй книгу. Вона взяла її, розсіяно гортаючи сторінки, схиливши голову набік.

"Коли ти схопив мене, ти використав свою здорову руку".

Він кивнув.

"Я помітила, що іншою рукою ти майже не користуєшся".

"Це тому, що я не ... використовую її".

"Тоді навіщо тобі протез?"

"Я ношу його тільки тоді, коли ти приходиш", – відповів він.

"Навіщо?"

"Щоб тобі було зручніше."

"Не треба."

"Що?"

"Зніми його."

"Що? Чому?"

"Тому що я не печу і не ношу квітчастих сарафанів".

Дві речі сталися в його тілі одночасно: його серце вибухнуло, а мозок перейшов у стан підвищеної готовності. Показати їй його обрубок? Це був ризик. Це був великий ризик – показати їй гладенький овальний обрубок трохи нижче ліктя, там, де колись була його рука. Він навіть намагався приховати його від міс Поттс.

"Це всього лише я", – сказала вона, а потім, повторюючи його слова з передпокою, додала: "Ти мені подобаєшся таким, який ти є".

***

Не відриваючи погляду від її обличчя, Ашер розстебнув манжету, яка щільно прилягала до силіконового зап'ястя тілесного кольору. Гудзик розстебнувся з тріском.

"Моя мама називає мене гудзиком", – нервово промовила Саванна, не відводячи погляду.

Потім він перемістив свою міцну руку до горловини оксфорда, розстібаючи гудзики один за одним, поки сорочка не розстебнулася, і широкі м'язи його грудей агресивно натиснули на білу бавовну футболки. Саванна втягнула повітря, наказуючи собі поводитися пристойно.

"Допоможи мені з цим", – сказав він, простягаючи їй свою здорову руку.

Вона потягнулася вперед, розстібаючи манжету, відчуваючи тепло, що спадало з його зап'ястя, раптом усвідомивши, наскільки він був чоловіком. Не просто поранений ветеран. Не просто понівечений солдат. Не просто людина, яка свідомо вирішила сховатися від світу. А живою, дихаючою, теплою і абсолютно доступною людиною, яка зараз змушувала її тіло палахкотіти від усвідомлення. *Як би це було – бути з ним?*

Коли вона озирнулася на його обличчя, куточки його губ піднялися догори, а в його добрих очах, здавалося, блиснула суміш здивування і зухвалості. Він обсмикнув сорочку, і вона помітила ремені, що тягнулися від верхньої частини протеза руки і перетинали його спину.

Вона проковтнула. "Не вдягай це заради мене. Більше не вдягай."

"Гаразд", – тихо сказав він.

Коли він звільнився від ременів, м'язи його грудей і плечей рухалися так, що зачарували її, коли він звільнявся. Вона спостерігала, як він нахилився і потягнув за силіконову руку, поки вона не від'єдналася з тихим тріском, і він повернувся, щоб покласти руку і джгут на стіл позаду себе. Він потягнувся вгору,

де до руки все ще був прикріплений білий рукав з підвішеним знизу болтом. Він смикнув за рукав, поки той не піддався, і поклав його поруч з джгутом. Потім він повернувся до неї, мабуть, відчуваючи себе більш голим, ніж будь-коли в житті, коли її погляд зупинився на овальному обрубку гладкої плоті під його ліктем.

Вона почала простягати руку, але потім її погляд знову повернувся до нього. "Можна?"

Здивовано дивлячись на неї, він кивнув. Її пальці тремтіли, вони ніжно торкнулися обрубка шкіри під його ліктем, коли вона вивчала текстуру і контури його понівеченої плоті.

"Таке гладеньке", – сказала вона.

Він втягнув у себе повітря.

"Я роблю тобі боляче?" – запитала вона.

"Ні", – пробурмотів він. "Ніколи."

"Ти ще щось відчуваєш?"

"Трохи", – чесно відповів він. "Здебільшого фантомні відчуття".

Поки її пальці продовжували ніжно перебирати його обрубок, її груди піднімалися і опускалися вище і швидше, ніж раніше. Вона зловила його погляд, коли він опустив очі на них, дивлячись голодним поглядом, а потім знову подивився їй у вічі. Вона підняла брови, відчуваючи тепло в животі, її усвідомлення його, себе і їх зашкалювало, коли він дивився на неї.

Двері відчинилися, і вона відсмикнула руку.

"О, я бачу, ми *всі* трохи зручніше влаштувалися", – сказала міс Поттс, забігаючи в кімнату зі срібною тацею з кавою та булочками. "Яка гарна ідея".

Саванна швидко відійшла від Ашера, намагаючись нормально дихати, пробираючись до крісла в лівому крилі перед вітражними вікнами. Опинившись там, вона притиснула долоні до своїх гарячих щік, намагаючись зрозуміти, що відбувається між ними, намагаючись переконати себе, що б це не було, це була дуже погана ідея. Ашер опустився в крісло поруч з нею, явно обурений недоречним вторгненням міс Поттс, але Саванна мусила визнати, що відчула полегшення.

Мало того, що Ашер був на кілька років старший за неї – що насправді не було для Саванни перешкодою, – так він ще й мав багатий багаж, був справжнім відлюдником і, що найважливіше, він був її підданим. *Господи, Саванна. Спочатку джерело, тепер об'єкт. Заради Бога, спробуй поводитися професійно.*

Вона заціпеніло прийняла філіжанку кави від міс Поттс, вирішивши більше не відволікатися на дивовижні груди Ашера Лі, дивовижний голос, дивовижне почуття гумору, дивовижне, дивовижне, дивовижне... більше не відволікатися. Ні, вона буде жорсткою журналісткою, якою її вчили бути.

Коли о шостій годині Саванна вирушила додому, вона почувалася набагато краще. Решта дня пройшла без інцидентів, Ашер відповідав на її запитання, не простягаючи їй руку і не вступаючи в будь-який інший тривалий фізичний контакт. Їхні пальці один раз зіткнулися, коли вони одночасно міняли кавові філіжанки, але вони продовжували розмовляти без жодної перерви. Насправді це була інформативна бесіда. Вони не лише обговорили початкову школу та старші класи Ашера, але й змогли висвітлити його дитячі почуття до Денвера, до того, що він був Лі, і до того, що він так трагічно втратив своїх батьків.

Вона відчула особливу спокусу простягнути руку і доторкнутися до його руки, коли він розповідав цю частину своєї історії, але вона стрималася. Якщо вони продовжуватимуть відволікати один одного своїми квітучими особистими стосунками, вона ніколи не закінчить статтю.

Зачекай, подумала вона, повертаючи ключ у замку запалювання. *Чи зможе вона це зробити?*

Це ж мала бути стаття про людину, чи не так? Що може бути більш людським, ніж малоймовірна дружба між нещасною репортеркою та ветераном війни–відлюдником? Розповідь від першої особи. Двоє людей, які викликають симпатію. Один раз вона від радості вдарила по керму. І все. Стаття була б про те, як вона втратила роботу через погане джерело. Як він втратив руку і пошкодив половину обличчя. Як він повернувся додому, і вона повернулася додому, і двоє невдах знайшли розраду, знайшли дружбу, знайшли щось, що резонувало одне з одним.

Вона інстинктивно знала, що суворому редактору це сподобається, і щойно повернувшись додому, вона швидко набрала електронного листа, в якому детально описала новий кут зору і надіслала статтю з порадами щодо гри в покер під назвою "Ашер Лі: всеамериканська історія".

Наступну годину Саванна ходила по своїй маленькій дитячій спальні, безуспішно намагаючись відволіктися, поки чекала на відповідь містера МакНабба. У якийсь момент Скарлет просунула голову.

"Приходь сьогодні до клубу на вечерю і танці".

Саванна заперечливо похитала головою. "Я чекаю на важливий лист, Скарлет".

"Я скасую зустріч з Трентом. Вечеря і кіно. Тільки ти і я?"

"Завтра?" – запитала Саванна. Вона все одно не могла зосередитися на фільмі, доки її кут зору на історію не буде затверджений.

"Я тримаю тебе в курсі. Ти маєш бути моєю подружкою нареченої, а ми майже нічого не робили разом на весіллі. Я знаю, що це не твоя справа, Ванно, але найменше, що ти можеш зробити, це провести зі мною трохи часу, перш ніж я стану дружиною".

Саванна простягнула руки до сестри. "Пробач, люба. Я дійсно відволіклася. Якщо цю історію схвалять, це може означати для мене новий початок".

"У Феніксі", – похмуро сказала Скарлет.

"У Феніксі. У Нью-Йорку. Яка різниця? Ти все одно будеш красунею балу тут, у Денверсі, і я обіцяю, що буду частіше приїжджати додому, щоб качати Трента і Скарлет–молодшу на колінах у тітки–старої діви".

Скарлет вирвалася з обіймів сестри і сіла на ліжко. "Знаєш, ти не була такою щасливою останніми тижнями".

Саванна на мить згадала, як Ашер обіймав її, і відчула, як її щоки почервоніли від тепла.

"Я не хотіла сміятися з Ашера за сніданком", – сказала Скарлет.

"Нічого страшного. Просто більше так не роби, Скарлет. Він досить дивовижний хлопець".

"Справді?" – перепитала вона, і Саванна була надто захоплена образами Ашера, щоб почути застережливу нотку в голосі сестри.

"Так. Він розумний і витончений. Він дуже начитаний. Він справжній герой війни. Він змушує мене відчувати... відчувати..."

"Що? Що він змушує тебе відчувати?" – запитала Скарлет.

"Я не знаю. Інакше. Краще. Його ім'я означає "щастя"."

"Ванно, він живе в тому старому будинку, скільки я себе пам'ятаю. Ніколи не приїжджає до міста. Нікого до себе не пускає, окрім тебе. Люди кажуть про нього різні речі." Вона зробила паузу. "Його рука... і його обличчя..."

Саванна звузила очі, прикусивши нижню губу, щоб утримати себе від того, щоб не накинутися на обмеженість сестри. "Я зустрічалася з ним тричі. Тричі, Скарлет. І присягаюся тобі, я вже майже не помічаю цього. Він гарний? Ні. Але в ньому є щось більше, ніж шрами на обличчі. Він... дивовижний".

Телефон Саванни почав дзижчати, і вона потягнулася через сестру, щоб відповісти. "Містере МакНабб?"

"Кармайкл. Чудова робота."

"Справді?" Вона вчасно підняла голову і побачила Скарлет, яка стояла в дверях зі стурбованим виразом обличчя. Саванна прикрила слухавку і прошепотіла: "Завтра вечір і кіно", і Скарлет кивнула, перш ніж відвернутися.

"Так. Мені це дуже подобається. Не кажучи вже про те, що сьогодні ввечері я досить добре зіграю в покер стоячи". Він розсміявся. "Коли я зможу отримати наступну частину?"

"Я бачу його по понеділках, середах і п'ятницях".

"Надішліть мені ще щось наступної п'ятниці. Тоді я вирішу, чи робити з цього серіал, чи почекати з частинами для одного великого твору. Ви хороший письменник, Кармайкл. Джонс був правий щодо цього."

"Дуже дякую, сер. Я збираюся збити з вас шкіру!"

"Так і зробіть. Бувайте."

"Бувайте, сер."

Саванна натиснула на кнопку "Кінець" і кинулася на ліжко, відчайдушно дригаючи ногами, вигукуючи: "Я повернулася, я повернулася, я повернулася!", поки нарешті не заспокоїлася, дивлячись у стелю і відчуваючи себе легше, ніж будь-коли за останні кілька тижнів. Лише одне могло б покращити цей стан: поділитися новиною з Ашером. Побачити, як його обличчя посвітлішає від схвалення, коли вона скаже йому, що знайшла вихід із ситуації.

Саме тоді, і тільки тоді, вона зрозуміла, що їй доведеться провести на самоті всі вихідні і більшу частину понеділка, перш ніж вона знову побачиться з ним.

РОЗДІЛ 6

Від думки про те, що він проведе цілий вікенд без компанії Саванни, Ашер відчув себе більш нужденним і розбещеним, ніж відтоді, як почав збиратися з думками два–три роки тому. Він серйозно подумував про те, щоб піти в запій, щоб провести вихідні в п'яному заціпенінні, але він не для того працював над силою свого тіла останні кілька років, щоб просто відкинути її набік через те, що йому не вистачало дівчини. Щойно вона пішла, він зібрав волосся у хвіст, переодягнувся у спортивний одяг і спустився вниз до свого надсучасного домашнього спортзалу, де дві години піднімав штанги, щоб продовжувати нарощувати м'язову масу на грудях, руках і ногах. Потім він виконав усі свої реабілітаційні вправи на поранену ногу. Двічі. Він був спітнілий і втомлений, коли піднявся нагору о восьмій годині, але сумував за нею не менше.

"Вечеря готова", – повідомила йому міс Поттс, коли він з'явився на сходах.

"Я швиденько прийму душ".

"Інакше охолоне", – заперечила вона. "До того ж, відколи це ти приймаєш душ перед вечерею?"

Лише за тиждень, що він проводив час із Саванною, до нього повернулися його соціальна грація та манери. Але міс Поттс мала рацію. Він міг би повечеряти зараз, а душ прийняти пізніше, коли спогади про нещодавній досвід із Саванною і загальну тугу за нею заспокоїть лише струмінь крижаної води.

Він сів за обідній стіл, посміхаючись до міс Поттс над паруючими шматочками м'ясного рулету і купою картопляного пюре, политого коричневою підливою, з зеленою квасолею на гарнір.

"Моє улюблене", – сказав він. "Дякую."

"Я рада, що ти ашер, Ашере", – сказала вона, і він усміхнувся старому жарту, який колись розповідала його бабуся. Вона сиділа навпроти нього, соваючи руками по столу. "Я маю тобі децю сказати".

Він знав цей сповідальний тон, і його посмішка зникла, коли виделка змінила курс на півдорозі до рота.

"Я призначила тобі зустріч. Ти можеш скасувати її, якщо хочеш".

"Де? З ким?"

"У Волтера Ріда".

Його виделка застукотіла по тарілці. "Я не піду."

"Гаразд. Будь по–твоєму."

"Присягаюся, міс Поттс..."

"Не присягайся. Зустріч призначена на завтра". Вона знизала плечима. "Я подумала, що тобі може знадобитися якийсь заняття. Ну, знаєш, щоб згаяти час."

Хитра штучка. Вона знала, що він буде переслідувати її наступні три дні, чекаючи повернення Саванни в понеділок. Чорт забирай, але вона знала його слабкі місця і націлилася на них, як тактична ракета.

"З іншого боку, ти завжди можеш зателефонувати і попросити побачитися з нею на вихідних. Не обов'язково чекати до понеділка".

"Це було б самовпевнено. Вона погоджувалася на понеділок, середу і п'ятницю. Я не маю права просити про більше". *Поки що.*

"Тоді ти можеш їхати в Меріленд. Я також забронювала тобі номер у готелі "Морський міст" на ніч з суботи на неділю".

Міс Поттс знала так само добре, як і він сам, що він ніколи не подумає про те, щоб зупинитися в цивільному готелі, де люди витріщатимуться і обговорюватимуть його поранення. У військовому готелі "Морський міст" ніхто навіть не моргнув би, коли він реєструвався чи спокійно їв у ресторані на самоті. Насправді, на "Морському мосту" він, швидше за все, зіткнувся б з іншими пораненими ветеранами або, принаймні, отримав би шанобливе привітання від молодих, здорових чоловіків, які ще не пережили бойових дій.

"Чому саме *в неділю* ввечері?"

"Перша консультація – в суботу вдень, щодо твоєї руки. Друга – в понеділок вранці, щодо ноги та обличчя".

"Чорт забирай, міс Поттс."

"Не лайся на мене, Ашер Шерман Лі", – сказала вона, її обличчя почервоніло. "Не подобається? Скасуй це." Потім вона обурено підвелася і вийшла з кімнати в роздратованому стані.

Ашер зітхнув, потім взяв виделку і відкусив ще один шматок м'ясного рулету.

Бетесда. Він не був там багато років. З тих пір, як п'ять років тому йому встановили протез, який був дико застарілим. Останнім часом він читав про нові пристрої, які якимось чином відчувають хвилі вашого мозку і посиляють сигнали вниз по руці до кисті. Біонічні руки. Він не міг заперечувати, що був заінтригований, якщо не схвильований, новими розробками.

Я помітила, що ти майже не користуєшся другою рукою.

Але, можливо, користувався б, якби вона не була просто марним шматком кремнію для видимості. Він міг би продовжувати тримати її за руку, поки його протезована рука повертатиме дверну ручку.

Ашер, досить!

Але в його голові вже вирували можливості.

Він міг би взяти її на руки і віднести до ліжка, торкаючись її своєю здоровою рукою, поки іншою роздягався. Він міг би міцно притиснути її до себе, а його здорова рука обводила риси її обличчя. Він міг би обійняти її обома руками...

Масляний обігрівач у підвалі увімкнувся, і Ашер так загубився у своїх фантазіях, що підстрибнув. Чорт забирай, він повинен був перестати так думати. У нього нічого не було з Саванною. Вона не належала йому. Вони ставали друзями. І все.

Але він згадав, як її тіло притискалося до його в бібліотеці, і його серце почало калатати.

"Гаразд, міс Поттс", – вигукнув він. "Завтра я поїду до Меріленду".

Не гаючи ні секунди, вона повернулася до їдальні через кухонні двері, задоволена посмішка осяяла її зморшкувате обличчя.

"Чудово. Я знала, що так і буде."

У неділю вдень Саванна подумувала заскочити до Ашера додому, але не змогла придумати достатньо вагомого приводу, а крім того, він погодився давати інтерв'ю лише по понеділках, середах і п'ятницях. Неділя була його особистим часом для читання або вправ для цього напруженого, підтягнутого тіла, подумала вона, відчуваючи, що трохи паморочиться в голові.

Носок її туфлі звисав з гойдалки на ганку, гума скрипіла по паркетній підлозі, а вона дивилася на глечик лимонаду, що стояв перед нею на журнальному столику.

Гладкий темно-зелений "Ягуар" підїхав до бордюру і припаркувався, і вона побачила, як з машини висунулася зачесана білява голова Трента Гамільтона. Він підморгнув Саванні, відчинив і зачинив вхідні ворота і бадьорим кроком попрямував вгору по доріжці перед будинком.

"Маєш зайву склянку?" – запитав він, притулившись до перил ганку.

"Звичайно", – відповіла вона, витягаючи одну зі стопки і наповнюючи її для свого майбутнього зятя.

"Як просувається історія? Про старого Ашера Лі, дивного героя війни?"

Саванна закотила очі. "Він ветеран, Тренте. Прояви трохи поваги."

"Недобре для міста, коли якийсь старий виродок живе, як відлюдник з пагорбів".

"Розслабся. Він дуже милий хлопець. І він надає Денверу характер."

"Деякий характер."

"Знаєш, як він отримав свої поранення? Він прямував у зону бойових дій, щоб відтягнути пораненого солдата в безпечне місце. Прямо біля нього спрацював саморобний вибуховий пристрій. Йому відірвало руку, залишилися шрами на обличчі та нозі". Вона не хотіла, щоб це звучало так різко, але не могла втриматися. "Що ти зробив останнім часом на благо людства, Тренте?"

Він допив лимонад і поставив склянку трохи міцніше, ніж потрібно. "Ви з моєю Скарлет як сестри..."

"Їй дісталось слабке. А мені – тверде."

"Ти не жартуєш. Як щодо того, що я перестану сміятися з Ашера Лі, а ти не скажеш Скарлет, що я тебе розлютив?"

Найбільше Саванні завжди подобалося в Тренті те, як сильно він любив її сестру. Якимось чином це заспокоювало її. Вона висолопила язика. "Згода".

Її телефон завібрував у задній кишені, здивувавши її, і вона махнула рукою, щоб Трент зайшов всередину.

"Алло?"

"Саванна, дорогенька, це міс Поттс".

"Міс Поттс! Привіт!" Раптом її серце стиснулося. Чому міс Поттс дзвонить їй? Може, з Ашером щось трапилося? "Все гаразд?"

"О, так, дорогенька. Просто Ашера викликали з міста. Він не повернеться до пізнього вечора понеділка, тому, боюся, йому доведеться скасувати ваш сеанс".

Розчарування, яке відчула Саванна, ледь не вивернуло її з колії. Вона відкинулася назад на гойдалці, підібгавши під себе ноги. Вона відраховувала години, хвилини, секунди до четвертої години понеділка. Дізнавшись, що їй

доведеться чекати довше, вона відчула себе такою розпачливою, такою нещасною, що проковтнула клубок, який підступив до горла.

"Викликали за місто?"

"Боюся, що так".

"Але він повернеться в понеділок пізно?"

"Дуже пізно".

"Ох." Саванна безнадійно втупилася в глечик з лимонадом, спостерігаючи, як краплі стікають по стінці, наче сльози. "Я не знала, що він..."

"Час від часу зникає? Ну, дорогенька, він же *чоловік*. Звісно, що так".

Саванна випросталася, зрозумівши сенс слів міс Поттс. Звісно. Він же чоловік. З *потребами*. Він поїхав з міста, щоб задовольнити ці потреби. Хтось...якась жахлива, нікчемна хвойда, яка не зможе розділити вдячність Саванни за його розум...всі вихідні проводитиме брудними пальцями по його твердих, як скеля, грудях. Вона здригнулася.

"Зрозуміло", – сказала Саванна, намагаючись зберегти рівний голос.

"Я так і знала. Побачимося в середу?"

"Звичайно", – відповіла вона, відчуваючи, як її ніздрі роздуваються, а очі горять... чим? Гнівом? Галочка. Зрадою? Не те, щоб вона мала на це право, але галочка. Ревнощами? Галочка. Смуток? О, Боже, *галочка*.

"Чудово. До побачення, дорогенька."

Міс Поттс поклала слухавку, а Саванна сиділа як укопана, її серце неспокійно калатало, коли вона намагалася розібратися в своїх почуттях. Ашер Лі. Скалічений, понівечений Ашер Лі десь з кимось розважався, а вона сиділа вдома і тужила за ним, уявляючи, як він, самотній у своєму коричневому будинку на пагорбі, тужить за нею, в свою чергу. Але ні. Ні. Все було зовсім не так. Очевидно, що його графік був набагато щільнішим, ніж у неї.

Вона не мала права на гострий біль у серці, але він був. І це було незручно, тому що це говорило їй про щось важливе, про що вона підозрювала всі вихідні: Ашер Лі більше не був для неї просто піддослідним, і не був просто другом. За дуже короткий час Ашер Лі став набагато більше для її дурного серця, і вона ненавиділа себе за те, що десь у голові припустила, що він буде її, якщо вона поворухне мізинцем.

"Саванно", – поклікала її мати з вітальні. "Час вечері".

Вона знялася з гойдалки, почувуючись нещасною, готуючись до того, що навпроти неї сидітимуть казково щасливі містер і майже місіс Гамільтон, а її власні короткі мрії про когось особливого підуть у дим.

***

Це були задовільні вихідні, думав Ашер, мчачи на захід до дому.

Зустрічі в суботу та понеділок пройшли добре, і Ашер багато дізнався про свої можливості. Якщо він хоче, щоб йому встановили біонічну руку і–Limb, про яку він читав, йому потрібно було б записатися на прийом для кастингу і ще на один для тренувань, але, за оцінками лікарів, він міг би стати на ноги вже в серпні. Щодо обличчя, то завдяки новим розробкам у галузі реконструкції обличчя, лікарі можуть виготовити для нього протез правого вуха за формою та розміром лівого вуха. Йому знадобиться швидка операція, щоб імплантувати

магніти в місце, де раніше було вухо, і видалити всі допоміжні тканини. Після цього можна було б встановити штучне вухо. Лікарі сказали, що йому потрібно кілька простих операцій, щоб видалити ділянки рубцевих контрактур і замінити пошкоджену шкіру здоровими трансплантатами, а також ще одна процедура, щоб вирівняти лінію підборіддя за допомогою силіконових імплантатів. Також лікарі зможуть відновити нормальний контур правого ока та згладити деякі опіки.

Йому знадобиться ще одна консультація, а потім операції можна буде призначити на літо та осінь. Загалом, ймовірно, від чотирьох до семи операцій. Новина виявилася не такою вже й поганою, як він думав, і, безумовно, дала йому багато приводів для роздумів.

Що ж до ноги, то тут йому не пощастило. Були проведені процедури по заміні кісток, але кістки були здорові. Сильно постраждали м'язи, хрящі та шкіра, і єдине, що могло б покращити функцію – це щоденна фізична терапія. Ашер пообіцяв собі зробити більше, краще, позбутися якомога більшої кульгавості.

Він навіть зустрів старого друга з Афганістану, тож він не їв на самоті в неділю ввечері, зрештою. Виявилось, що він повинен подякувати міс Поттс, тому що ця поїздка була набагато продуктивнішою, ніж він очікував, і він відчував себе бадьорим, коли повертався додому в Денверс.

Чорт забирай, додому до Саванни.

Він думав про неї всі вихідні. Кожну вільну хвилину вона була в його думках, в його серці, його почуття до неї зростали з нетерпінням, оскільки він вважав ці покращення способом зробити себе більш привабливим для неї. По правді кажучи, він ніколи б не замислювався над цим, якби в його житті не з'явилася Саванна. При думці про її тіло, тепле і податливе в його обіймах у п'ятницю вдень, він поринав у блаженство фантазії, уявляючи, як це – поцілувати її губи, торкнутися язиком вигину її шиї, провести пальцями по чутливій шкірі її грудей і спостерігати, як вона заплющує очі від задоволення.

Колись, пообіцяв він собі. Незалежно від того, що доведеться зробити. Колись.

Він глянув на годинник на приладовій панелі. Була вже друга тридцять. Маючи щонайменше ще годину їзди, він натиснув на газ, знаючи, що небесні ворота відчиняються о четвертій годині.

Саме тому, коли він зупинився перед своїм будинком о 3:45 і міс Поттс пояснила, що вона скасувала інтерв'ю, він ледь не збожеволів.

"Про що ти говориш?" – прогарчав він, стоячи у передпокої, а його сумка з глухим стуком зісковзнула з плеча на мармурову підлогу.

"Я не думала, що ти повернешся додому вчасно. Не хотілося, щоб бідолашна дівчина марнувала свій час. У середу теж можна, чи не так?"

"Ні, не підходить. Це *не* так само добре, і мені не подобається, що ти втручаєшся."

"Ну, я ніколи не втручалася. Я лише хотіла допомогти."

"Що ти їй сказала?"

"Я сказала, що тебе покликали з міста, як це іноді буває з чоловіками."

"*Як іноді буває з чоловіками...*" Його очі розширилися, а підборіддя випнулося вперед, коли він зрозумів, що вона має на увазі. "Ти натякала, що я... що я..."

"Ревнощі змушують серце ставати сильнішим".

"Міс Поттс", – застогнав він. "Я ніколи не просив вас втручатися!"

"І це ваша подяка за допомогу?" – зажадала вона, потім роздратовано розвернулася на підборах і попрямувала назад до кухні.

"Допоможи мені!" – крикнув він їй услід.

Ашер провів рукою по волоссю, розчарування і відчай змусили його зробити те, чого він не робив майже вісім років: Він повернувся через парадні двері, знову сів у машину і поїхав до міста.

***

Скарлет рано звільнилася з роботи і сиділа поруч із Саванною на гойдалці, знову читаючи один з тих клятих журналів для наречених, але Саванна майже не чула жодного слова. Була майже четверта година. І сьогодні не буде ніякого хвилювання, коли вона під'їде до будинку Ашера Лі. Ніяких дражливих розмов. Ні дотику його сильної, теплої руки. Не буде веселкового заходу сонця. Нічого.

Минулої ночі він часто з'являвся в її снах, неушкоджений бік його обличчя нахилився, щоб поцілувати її. А потім вона відступила, щоб побачити, як якась пляшкова блондинка звивається під ним, а його досконала дупа стискається, з силою штовхаючи вперед знову і знову. Вона прокинулася тремтяча, спітніла і ... сумна. Вона ненавиділа сни, які не зникали зі сходом сонця. Вона ненавиділа їх ще більше, коли вони затримувалися до пізнього вечора.

"...і маленькі подарункові пакуночки для іногородніх гостей – це завжди приємний штрих", – прочитала Скарлет. "Хіба це не чудова ідея, Ванно? Подарункові пакуночки для людей, які приїжджають з інших міст? Тут сказано, що "не забудьте покласти воду в пляшках, цукерки, схему проїзду до церкви і рецепції, а також рекомендації, чим можна зайнятися". Ми могли б додати арахіс і, можливо, кілька знаменитих маминих кексів. Чарівно. Ванно? Ти слухаєш?"

"Подарункові пакети", – мляво промовила Саванна. "Чарівно".

Сидячи ближче до перил ганку, ніж до будинку, вона мала безперешкодний вид на дітей, що їхали на велосипедах, і дивну післяобідню машину. Вона глибоко зітхнула, відчуваючи себе загубленою.

Скарлет видала роздратований звук. "Заради Бога, Саванно! Чому б тобі просто не піти туди завтра і не влаштувати йому пекло? Я не можу терпіти, коли ти хандрити. Ти занадто сильна і занадто жорстка, щоб хандрити".

Саванна повернулася до сестри. "Я не маю права влаштовувати йому пекло, і я закінчу хандрити через кілька хвилин. О четвертій годині. Коли ми поїдемо до нареченої Фаулера".

"Він тобі справді подобається".

Саванна знизала плечима. "Я не дуже добре його знаю. Але, так, Скарлет. Він мені подобається. У нас було набагато більше спільного, ніж я очікувала. Напевно, я просто думала..." Вона відвела погляд убік, на матір, яка штовхала візочок тротуаром. "Це не має значення".

Вона почула звук дорогого мотора ще до того, як побачила чорний спортивний автомобіль, що зупинився перед її будинком.

"Ти знаєш когось, хто володіє чорним BMW?" – запитала вона Скарлет.

Її сестра підвелася і підійшла до перил ганку, її рожево-білий сарафан з гіпюру злегка розвівався на пообідньому вітерці. "Нікого".

Саванна сперлася ліктем на спинку гойдалки, з прохолодною цікавістю спостерігаючи, як замовк двигун. Кілька довгих миттєвостей ніхто не виходив з машини, але її рот відкрився від шоку, коли хтось нарешті вийшов.

"Це...?" – запитала Скарлет, наблизивши обличчя до Саванни.

"Так", – зітхнула Саванна, її серце калатало, як божевільне, а шлунок перевертався від хвилювання. "Це він".

Ашер швидко рушив, грюкнувши дверцятами і пригнувши голову, коли обходив капот своєї машини. Він відчинив маленьку хвіртку і кинувся вперед по цегляній доріжці, нарешті підняв погляд і побачив Скарлет, яка витріщилася на нього з вершини сходинок.

"Ти Скарлет", – сказав він, простягаючи їй ліву руку. "Гарний сарафан".

Саванна не змогла втримати посмішку, яка розпливлася по її обличчю, коли вона почула його голос і вибір привітання. Невідполірований. Бездоганий. Вона розплутала ноги і підвелася, бажаючи, щоб світ перестав обертатися набагато швидше, ніж зазвичай.

"Дякую", – сказала Скарлет, взявши його за руку і кинувши стурбований погляд на Саванну.

Ашер простежив за поглядом Скарлет, його очі знайшли і зупинилися на очах Саванни.

"Я просто... Я просто залишу вас удвох..." Скарлет розвернулася і попрямувала до будинку, грюкнувши за собою дверима.

Ашер стиснув щелепу, і Саванна побачила дикість в його очах. Боже мій, скільки ж йому треба було мужності, щоб з'явитися тут? Вона забула про вибілену блондинку і свої розчаровані надії. Вона простягнула йому руку, і він взяв її, обійшовши журнальний столик, щоб сісти поруч з нею на гойдалку. Сівши, притулившись пораненим боком до стіни будинку, він, здавалося, розслабився. Трохи розслабився.

Саванна повернулася до нього обличчям, одне коліно торкнулося його стегна, забарвленого в колір хакі, коли вона рухалася. Це було схоже на камінь і змусило її затремтіти.

"Що ти тут робиш? Ти ж скасував зустріч."

"Я б *ніколи* не скасував. Міс Поттс скасувала. Я зачитав їй закон про бунт. Я ледь не вбився, намагаючись дістатися додому вчасно, щоб побачити тебе... щоб..." Його голос обірвався, і він стиснув щелепу, ніби сказав занадто багато. Він злегка повернувся, щоб зловити її погляд. "Я не хотів, щоб ти подумала, що я тебе кинув".

"То ти приїхав сюди?"

У якийсь момент їхні пальці знайшли один одного, і його великий палець ніжно погладив її по спині. "Це було імпульсивно".

"Це було мило", – сказала вона. Потім, згадавши, чим він займався всі вихідні, вона висмикнула свою руку з його руки і повернулася обличчям до нього. "Хоча я здивована, що ти зміг мене втиснути".

Вона відчула, як він поклав руку їй на плечі, і змусила себе не відкинутися назад, навіть коли його пальці злегка помасажували її плече.

"Я був у Бетесді, штат Савана. У військовому госпіталі, де у мене була супер–сексуальна вечера з моїм другом..." Її примружені очі шукали його, але вона розгубилася, побачивши його широкі й невинні очі. І, чорт забирай, дражливі. "...Лейтенант Баррі Стівенсон. Ми служили разом. В Афганістані."

"Ти не був... Я маю на увазі, у тебе не було... Тобто, ти не був..."

"Я розумію, що міс Поттс зробила дуже невинну поїздку більшою, ніж вона була насправді. Хоча мені неймовірно приємно, що тобі не байдуже".

Саванна відчула, як гарячий червоний рум'янець вкрив її груди і шию, поповз до щік. "Вона змусила мене повірити..."

"Я не знаю, навіщо вона це зробила. Я ні з ким не *спілкуюся*".

Жар у щоках став майже болючим, і вона потягнулася до глечика з холодним напоєм, налила дві склянки і відчула прохолоду, що торкнулася її пальців. Яка ж я дурепа. Яка повна і цілковита ідіотка. Боже, як би вона підбрала слівце для Матильди Джей Поттс у середу.

"Коли ти повернувся додому?" – кволо запитала вона, роблячи ковток чаю. Хоча вона налила йому склянку, він не поворухнув рукою, щоб взяти його, а його пальці продовжували небесний ритм, масажуючи її плече. Вона не хотіла, щоб він зупинявся.

"П'ятнадцять хвилин тому".

Вона повернулася, щоб подивитися на нього, схиливши голову набік. "Ти приїхав прямо сюди?"

Він кивнув, виглядаючи трохи боязко. "Зараз четверта година."

"Четверта година". Вона здригнулася, хитаючи головою. "Коли ти скасував зустріч, я домовилася зі Скарлет. Сьогодні ми вибираємо сукню подружки нареченої. Я тобі казала, що моя сестра виходить заміж у липні?"

"Я чув подекують."

"Міс Поттс?"

"Єдина і неповторна."

"Нам доведеться приглядати за нею", – зауважила Саванна, посміхнувшись йому, і їй сподобалося, як зморщилося його гарне око, коли він посміхнувся у відповідь.

Він нарешті прибрав руку, посунувшись вперед на гойдалці. "Думаю, мені краще піти. Але Саванна..."

Вона не знала, про що він збирається її запитати, але він прикусив нижню губу, дивлячись на свою руку на стегні.

"Залишишся на вечерю в середу?" Він підняв на неї очі, і вона побачила в них невпевненість, надію, тепло.

Вона кивнула. "Ти все ще хочеш, щоб я прийшла о четвертій?"

"Звичайно. Спочатку ми проведемо інтерв'ю, а потім можемо просто..."

"Повечеряємо", – закінчила вона, дивуючись, чи чує він, як б'ється її серце. Воно так гучно стукотіло в її вухах, що, напевно, кожен на її вулиці міг його почути.

"Чому Саванна?" – весело запитала її мати, виходячи на ганок, а за нею і Скарлет, яка висіла позаду, широко розплющивши очі і невпевнено кидаючи нервові погляди на руку та обличчя Ашера. "Я не знала, що у тебе відвідувач".

Ашер негайно підвівся, пропонуючи Джуді Кармайкл свою міцну руку. "Місіс Кармайкл. Я..."

"Ашер Лі. Звичайно, ви Ашер Лі". Саванна подякувала Богові за доброту своєї матері. Вона не здригнулася, не злякалася, не витріщилася, коли побачила недосконале обличчя Ашера. Вона подивилася на нього. "У тебе очі твоєї матері".

"Так, мем."

"Вона мені дуже подобалася."

"Ви теж їй подобалися, мем."

"Приходьте на вечерю в неділю. О третій годині."

"О, я ..."

"Я наполягаю, Ашере." Вона накрила його руку іншою рукою, ніжно поплескала, щоб закріпити угоду, перш ніж відпустити його. "Ми почекаємо на тебе в машині, гудзику".

Ашер і Саванна дивилися, як Джуді і Скарлет обходять будинок.

"Чорт", – сказав Ашер. "Треба було сказати їй, що мені подобаються її кекси. І печиво. І булочки."

"Скажеш їй у неділю", – сказала Саванна, простягаючи руку, щоб потиснути його на прощання.

"Саванно, я..."

Вона підняла голову, щоб зустрітися з ним поглядом, коли вони йшли пліч-о-пліч сходами ганку, тильною стороною його долоні злегка торкаючись її спини з кожним кроком.

"Я просто ..."

"Я теж, Ашере", – тихо сказала вона. А потім, тому що вона була так рада його бачити, і так рада, що більше не відчуває себе такою до біса сумною, вона нахилилася до нього навшпиньки і ніжно притиснулася губами до його лівої щоки.

Його губи розтулилися від здивування, коли вона відступила, і в неї виникла коротка фантазія піднятися і поцілувати їх, але вона вже відчувала легке запаморочення від цього поцілунку в його теплу щоку. Вона повернула до під'їзної доріжки, побігла геть і повернулася лише для того, щоб помахати рукою, коли почула, як він гукнув ззаду: "Середа!".

РОЗДІЛ 7

Вперше ви говорите до світанку

Ашер не казав їй одягатися вишукано, але коли вона прийшла в середу у сріблястому топіку, що облягав її груди, модних темно–синіх джинсах, що обтягували її сідниці, і чорних балетках, у нього мало не відвисла щелепа. Її волосся було заплетене у вільну косу на потилиці, а на лівому зап'ясті вона носила срібні браслети, які дзвеніли, коли вона передавала маленьку тарілку, покриту фольгою, міс Поттс. Він бачив її вбраною як сільську дівчину, так і розпатлану міську дівчину, але вишукане вбрання було чимось новим. Від цього вишуканого вбрання його кров закипала в жилах, а тіло ставало твердим. Як взагалі можливо, щоб у нього був хоч якийсь шанс з такою жінкою?

Він спостерігав з вершини сходів, як вона привіталася з міс Поттс.

"Ну, Саванна Кармайкл. Хіба ти не виглядаєш просто чарівно?"

"Мене запросили залишитися на вечерю". Він почув настороженість у її голосі.

"Звичайно, запросили. І Ашер попросив саме про пікнік в гаю".

"Пікнік?"

"Ти була в гаю?" – запитала міс Поттс.

Саванна похитала головою.

"Це особливе місце", – сказала міс Поттс, поплескавши Саванну по щоці материнським жестом. "О, і дороженька, мені так шкода, якщо я ввела тебе в оману під час нашої телефонної розмови в неділю".

"Не сумніваюся, що так", – відповіла Саванна, її голос був рівним, але спокійним.

"Я жахлива дражнилка", – підморгнула їй міс Поттс і побігла на кухню, залишивши Ашера продовжувати спускатися сходами, щоб привітати гостю.

"Радий тебе бачити", – сказав він, простягаючи руку, щоб взяти її за руку. "Ти виглядаєш чудово".

Вона посміхнулася йому, переплітаючи свої пальці з його пальцями, коли він вів її до сходів.

"У ній є більше, ніж здається на перший погляд", – пробурмотіла Саванна, дивлячись у бік кухні.

"Це правда".

"Вона навмисно ввела мене в оману, Ашере".

"Я знаю."

"Навіщо їй це робити?"

Він знизав плечима, радий, що не забув залишити двері кабінету прочиненими, щоб не впустити її руку. "Можливо, вона не хотіла, щоб ти думала, що я вийшов з гри".

Вона потягнула його за руку, змусивши зупинитися і подивитися їй в очі, перш ніж сісти в крісло з відкидними спинками. "Щоб ти знав. Я ніколи не думала, що ти вийшов з гри".

Він обдарував її своїм найкращим поглядом "не жартуй з жартівником" і підніс її руку до своїх губ, погладжуючи її шкіру з болючою ніжністю, перш ніж відпустити її, щоб зайняти своє місце.

Вона, здавалося, була здивована його поцілунком і затрималася за своїм кріслом ще на мить, перш ніж приєднатися до нього.

"Ну, навіть якщо б і так...", – сказала вона задиханим голосом, сповненим якихось чудових емоцій, в які він міг би легко закохатися. Вона підняла на нього очі, і тепло, яке там палахкотіло, ледь не змусило його накинутися на неї. "...але більше не хочу".

***

Ашер зупинився на кухні, щоб забрати кошик для пікніка, і міс Поттс прошепотіла йому щось таке, що змусило його почервоніти і суворо поглянути на неї, коли він брав кошик. Саванна хотіла запитати його, що вона сказала, але її власні нерви брали гору. Він жодного разу не запрошував її на побачення, не називав сьогоднішній вечір побаченням, але це було, без сумніву, найсексуальніше, найдбайливіше, найромантичніше побачення, на якому вона коли-небудь була, і воно ледве почалося.

Пікнік на природі? У місці під назвою "гай"? Дівчата втрачають свідомість і від меншого.

Що робило її почуття до всього більш заплутаними, ніж будь-коли. Те, що Ашер їй небайдужий, було добре відомо протягом вихідних, але, слідуючи за його досконалим тілом ззаду через ліс, вона задавалася питанням, куди саме вона хоче, щоб її почуття привели її. До особливої дружби? До стосунків? До кохання?

Вони знову мали чудову розмову в його кабінеті, і він розповів їй про своє рішення вступити до Університету Вірджинії та про те, чому медицина приваблює його як кар'єра. Він був членом престижного, таємного братства Delta Kappa Epsilon, і відмовився розповідати їй про свої переживання від дідівщини, хоча підняв штанину, щоб показати їй грубе татуювання грецькими літерами біля щиколотки, весело піднявши брови, коли вона здригнулася.

Саме з цього татуювання вона, безумовно, почне свою статтю на цьому тижні, хоча це вже інша справа. Вона ще не розповіла йому про свій новий кут зору: зобразити їхню дружбу, що зароджується, замість того, щоб розповідати прямолінійну історію про його життя. Крім анекдоту про татуювання, вона не мала жодного уявлення про те, яку тональність обрати для цього тижневого матеріалу. Чи варто згадувати про напад ревнощів через те, що міс Поттс ввела її в оману? Описати, як сильно забилося її серце, коли він з'явився на її порозі? А як щодо сьогоднішнього вечора? Можливо, її "розповідь" почалася зараз, коли формальне інтерв'ю було закінчено, і вони продовжували досліджувати потяг, що зароджувався між ними. Але чи була вона готова поділитися найдрібнішими подробицями своїх стосунків з Ашером? І, що її найбільше турбувало, чи не заперечуватиме він?

Вона відкинула свої побоювання. Він же дав їй дозвіл взяти у нього інтерв'ю, чи не так? Те, як вона вирішила зобразити зміст їхніх розмов, було її рішенням, чи не так? Звісно, звісно. У будь-якому випадку, вона ще навіть не почала наступну частину статті. Якби в якийсь момент вона відчула, що її

розповідь якимось чином вторгається в його приватне життя, вона могла б поділитися нею з ним. Сьогодні ж не було жодної потреби піднімати цю тему.

Усі думки про її статтю, її почуття, розгубленість і нерви перетворилися на трепет, коли в полі зору з'явився гай. На превеликий подив і захоплення Саванни, гай виявився сільським обіднім павільйоном, розташованим посеред яблуневого саду, приблизно за п'ять хвилин ходьби лісом від головного будинку.

На цегляному внутрішньому дворіку стояв великий дерев'яний стіл зі світлого дерева з шістьма зручними стільцями. Поруч була зона відпочинку з кріслом для відпочинку, двома м'якими кріслами та низьким сільським столиком, встановленим перед відкритим каміном.

У кожному кутку внутрішнього дворика стояв тотемний стовп автентичного вигляду, а від верхівок стовпів по діагоналі до центру тягнулися металеві прутья, всі чотири прутья сходилися над серединою павільйону, де люстра з оленього рогу кидала м'яке світло на всю територію. За бажанням можна було накрити наметом усю територію, але сьогодні ввечері вони були обвішані крихітними білими мерехтливими вогниками, які надавали всьому антуражу казкового вигляду.

"О, Ашере", – сказала вона, зустрівшись з ним поглядом, коли він підняв кошик для пікніка на стіл. "Це захоплює дух".

***

Так, подумав він, дивлячись на її обличчя в м'якому світлі сутінків. *Так і є.*

Він не міг тримати її за руку, поки вони йшли лісом, бо тримав кошик, і вперше відтоді, як вони почали зустрічатися, він не носив свого протеза. Втім, це було не страшно. Він відчув її настороженість, коли вони вийшли з його кабінету, і, чесно кажучи, він теж почувався трохи не в своїй тарілці. Він не запрошував жінок на побачення вже більше десяти років, і хоча він не називав це побаченням, було цілком зрозуміло, що це було саме воно, чи не так?

Чи ні? Він був майже впевнений, що вона ревнувала його до неіснуючої коханки минулих вихідних. Тепер вони легко трималися за руки, і вона навіть поцілувала його в щоку в понеділок вдень. Але майже всі ці жести могли б підпадати під поведінку близьких друзів. І хоча він любив свою зростаючу дружбу з Саванною Кармайкл, він хотів набагато більшого від неї, і сьогоднішній вечір був його першим кроком до того, щоб це сталося.

Він дістав з кишені свій iPod і підключив його до док-станції, яка підключалася до зовнішньої аудіосистеми. За мить гай заповнила тиха музика.

Її обличчя нахилилося вгору, і вона здивовано посміхнулася, вдивляючись у деталі.

"Це ти побудував це місце?" – нарешті запитала вона.

Він похитав головою. "Не зовсім. Мій дідусь побудував внутрішній дворик і камін ще в п'ятдесятих роках. Мій батько додав тотемні стовпи та балки. Там є сітчастий намет і повноцінний намет, який можна прикріпити до стовпів, щоб захиститися від комах чи стихії. Я додав електрику і вирішив розділити внутрішній дворик на обідню зону і зону відпочинку".

"Ти часто тут "відпочиваєш"?"

Він знизав плечима, відкрив кошик для пікніка і знайшов одну з двох пляшок вина. Він перевірів її: пристойне марочне вино з кришкою, що відкручується. Він мовчки подякував міс Поттс. Штопори не були його сильною стороною. Він дістав з кошика два келихи.

"Шардоне?" – запитав він.

"Звичайно. Із задоволенням". Саванна жестом показала на стіл. "Чи можу я...?"

"Чому б нам спочатку не розслабитися?" Він кивнув у бік каміна.

Він спостерігав, як вона підійшла до маленької зони відпочинку, частина його молилася, щоб вона вибрала місце для кохання. Його серце впало, коли вона цього не зробила. Натомість вона вибрала м'яке крісло, сіла на краєчок, потискаючи руки і граючись персями. Вона нервувала; йому потрібно було це виправити.

Він приніс їй келих вина, а коли повернувся за своїм, сів сам на крісло навпроти неї. "Тобі холодно? Я можу розпалити вогонь".

Саванна зробила ковток вина. "Пізніше?"

Що ж, принаймні це багатообіцяюче.

"Можна тебе дещо запитати?" – запитала вона.

Він кивнув. "Все, що завгодно".

"Ти ніколи не казав, а я не завжди вмію читати між рядків. Але ... це побачення?"

Її прямота здивувала Ашера, але він відчув невелике полегшення від того, що отримав можливість відповісти на питання.

"Так."

"А як щодо друзів?" – запитала вона, її очі світилися в м'якому світлі.

"Друзі – це добре", – відповів він, ставлячи свою склянку на столик між ними і піднімаючи руку на спинку крісла. Він дивився на неї, бажаючи, щоб вона була поруч, вражений тим, що вона була тут, з ним, боячись зробити щось, що могло б змусити її втекти від його обличчя, його руки, його ноги і його зруйнованого життя. Його рука поплескала по спинці любовного крісла. "Іди сюди".

Вона сіла трохи пряміше, і, навмисно чи ні, це змусило її груди висунутися вперед всередині маленького сріблястого топа. Його очі ковзнули на них, перш ніж повернутися до її обличчя.

"Я ненавиділа думку про те, що ти був з кимось іншим на минулих вихідних", – прошепотіла вона.

"Я не був ні з ким іншим. Я думав про тебе".

"Ми ледве знаємо один одного."

"Добре, що я не прошу тебе вийти за мене заміж".

"Якщо я сяду біля тебе, що ти будеш робити?"

Він проковтнув. Неймовірно, вона була тут. На побаченні з ним. Краще не замислюватися над цим, бо це вже було надто казково, щоб бути правдою. Все, що мало значення, це те, що у нього був шанс з нею. Він був повністю відданий цьому моменту – не було місця для напівзаходів, не було шляху назад.

Він подивився їй в очі і твердо промовив. "Я збираюся поцілувати тебе, Саванно".

Її очі розширилися, і він почув її короткий, здивований вдих. Через вічну мить вона підвелася і сіла поруч з ним.

***

Ашер повернувся до неї обличчям, і Саванну знову вразило те, як мало вплинули на неї його поранення, ніби вона була несприйнятливою до них, ніби без них він був би не таким, як раніше. Його очі шукали її, коли він прибрав руку зі спинки дивана і потягнувся до її щоки, щоб торкнутися її щоки. Вона притулилася до сильного тепла, заплющивши очі, коли вино вдарило в голову, музика зазвучала, і вона відчула, як його губи торкнулися її губ.

Його рука ковзнула назад, пальці впелися в її волосся з більшим натиском, тягнучи її обличчя вперед, і її серце пустилося в галоп, коли його губи рухалися по її губах, погладжуючи, стискаючи, гіпнотизуючи, зачаровуючи. Вона нахилилася вперед, притискаючи руки до його грудей, від твердості яких їй перехопило подих, коли його язик ніжно провів по стику її губ, вмовляючи їх розсунутись. Її рот м'яко відкрився, рефлекторно вітаючи його, і коли їхні язики торкнулися, спочатку невпевнено, дике дзижчання в її животі стало таким гарячим, що вона тихо застогнала йому в рот.

Його рука ковзнула по її обличчю до шиї, по руці до талії, яку він обхопив, притискаючи її до себе з такою силою і впевненістю, її пальці скрутилися на його грудях, впиваючись кулаками в його сорочку, а тепло накопичувалося нижче її талії.

Саванну цілували і раніше – незграбно, нерішуче, пристрасно, – але цей поцілунок був зовсім на іншій хімічній площині. Здавалося, що його смак, його запах, його дотик були створені виключно для того, щоб змусити її піддатися. Він цілував її довго, швидко, повільно, мокро і глибоко, і коли їхні язики закрутилися, соски Саванни налилися кров'ю, і вона вигнулася дугою до нього, почувши відчайдушний стогін, гарчання, що виривалося з його горла, коли його залізна рука міцно стиснула її навколо.

Його губи ковзнули по її щоці до шиї, язик висунувся, щоб лизнути теплу шкіру, де її пульс дико тріпотів, він притиснувся до неї губами, поки вона важко вдихала.

"Ашере", – задихаючись, тремтячи і задихаючись, вона інстинктивно повернула стегна до нього.

"Ммм", – дихнув він, взявши її мочку вуха між зубами і змусивши її знову задихнутися від гострого задоволення від цього відчуття.

"О, Боже", – сказала вона, тихо скиглила, зволожуючи губи, безуспішно намагаючись перевести подих, поки світ продовжував кружляти навколо них.

"Твоя шкіра наче теплий мед", – прошепотів він так близько до її вуха, що вона здригнулася, і відчула, як він поправив свою руку, просунувши її під тендітну блузку, щоб притулитися до шкіри її попереку. "Так солодко. Така до біса солодка, Саванна".

Вона незв'язно прошепотіла, дозволяючи своїм рукам ковзнути до його плечей і обхопити його шию. Вона зарилася обличчям у його плече, а він притиснув її до себе, і їхні серця застукотіли, калатали одне об одне, і сила новознайдених почуттів змусила Саванну відчувати себе непереможною,

наляканою і незадоволеною, бажаючи набагато більшого від цього чоловіка, який занадто довго жив у тіні.

Він відсторонився, його гаряче дихання обвіяло її обличчя, злегка пахло шардоне і хтивістю, коли він притулився своїм чолом до її чола.

"Господи, Саванно", – промовив він грубим, з присмаком гравію голосом.

"Так", – зітхнула вона, її очі нарешті розплющилися і побачили його погляд, глибокий і п'янкий, в її очі.

"Це було..." Він обливав губи, нахилився вперед, щоб зловити її верхню губу між зубами і злегка потягнути. "Я навіть не..."

"Я знаю", – пробурмотіла вона, нарешті опановуючи себе. Вона нахилила обличчя і заплющила очі, щоб поцілувати його знову, м'яко, ніжно, "до зустрічі", а не "прощавай".

"Я не хочу зупинятися", – гаряче прошепотів він, притулившись до її губ.

Саванна затремтіла, обхопивши його за шию, хоча йому більше нікуди було подітися. Вона злегка підлаштувалася так, щоб її передня частина була врівень з його, її груди піднімалися і опускалися в нього, кожна клітинка її тіла хотіла більше від нього, більше шкіри, менше одягу, більше тепла, менше всього, що стояло на шляху до звільнення і полегшення.

Він поцілував її, потім відсторонився, щоб знайти її очі. "Звідки ти прийшла, Саванна Кармайкл? І чому саме я?"

"З іншого кінця міста", – тихо відповіла вона, притулившись щокою до його плеча і відкривши очі на тисячі білих вогнів, що висіли над їхніми головами. "Тому що ти сказав "так"."

""Так" тобі?"

"Так, що дозволив мені взяти у тебе інтерв'ю".

"Можливо, я сказав "так" тістечкам твоєї мами".

"Гей", – сказала вона, схопивши жменю його волосся на потилиці і смикнувши. "Це я зробила".

Він засміявся, вібрації його грудей проти її стимульованих грудей відчувалися як блаженство і тортури водночас.

"До речі, про їжу, ти голодна, крихітко?"

Крихітко? У неї на мить перехопило подих від несподіваного звуку сексуальної ласки, що вилетіла з його вуст. Так. Щоб тебе було більше. За те, що ти знову називаєш мене крихіткою. За вагу твого тіла, що притискається до мого. Бажано без одягу. Тільки шкіра, тепло і...

"Саванна?"

"Ммм", – відповіла вона з легким скигленням. "Я вмираю з голоду".

***

Ашер спостерігав, як її очі блищали через стіл, як вона сміялася між шматочками холодної смаженої курки, розповідаючи йому про своє перше завдання в Нью-Йорку: викриття власників собак, які не прибирали за своїми улюбленцями. Вона була гарною оповідачкою, а матеріал був кумедним, тож він змушував себе посміхатися в потрібних місцях, але йому було важко зосередитися. Його тіло все ще було натягнутим від того, що щойно сталося між ними.

Йому знадобилася неабияка мужність, щоб підступитися до неї, але його побоювання швидко зникли, коли він побачив, як вона заплющила очі, коли він простягнув руку, щоб торкнутися її щоки. Її обличчя було таким прекрасним у м'якому світлі, таким довірливим і поступливим, і коли він нахилився, щоб торкнутися своїми губами її губ, щось змінилося в ньому, звільнивши місце для чогось старого і забутого, без чого він жив занадто довго, і що він боявся, що ніколи не дізнається знову. Але справа була не лише у фізичному зв'язку з красивою жінкою, а в самій Саванні, амбітній і цілеспрямованій, сміливій, ревнивій і винуватій, яка, здавалося, зазірала за його рани...з жахливою точністю...і бачила його серце.

Він закохувався в неї. Тепер він був у цьому впевнений.

"...щоб ти міг собі уявити. Мені двадцять три, я намагаюся впевнено йти за цим старшим, лисіючим чоловіком з ши-тцу, щоб дошкуляти йому, чому він ігнорує постанову "забирай", а мій фотограф йде за мною, бурчачи, що йому мало платять за цю дурнувату роботу". Вона посміхнулася, зробивши ще один ковток вина. "Виховання через приниження".

"Реальний досвід", – погодився Ашер, піднімаючи келих, щоб підбадьорити її.

"Знаєш, що мене цікавить?" – запитала вона, схиливши голову набік у жесті, який він почав так любити. "Чому ти відклав навчання в університеті Джона Гопкінса. Я маю на увазі, що ти закінчив Університет Вірджинії з відзнакою, і на тебе чекало майже безкоштовне навчання в медичній школі. А потім, ні з того ні з сього, ти йдеш в армію. Я захоплююся службою, але не розумію мотивів".

Знову з'явився репортер, і хоча йому подобалася Саванна-репортер, йому більше подобалися Саванна-друг і Саванна-цілувальниця.

"Я був на останньому курсі коледжу, коли сталося 11 вересня. Все, що я хотів зробити – це допомогти", – просто сказав він, роблячи ковток вина. "Але, агов, я думав, що у нас сьогоднішнє інтерв'ю о четвертій".

"О", – сказала вона, відкинувшись на спинку стільця. "Вибач, я..."

Він здригнувся. Він не хотів її збентежити. "Ні. Вибач. Це справедливе питання, інтерв'ю чи ні".

"Я так і роблю", – сказала вона, насупившись на свою тарілку. "Моя сестра ненавидить це. Я забуваю бути людиною. Я не можу перестати гнатися за історією. За кожною історією. Будь-якою історією".

"Мені це в тобі подобається", – сказав він, простягнувши руку через стіл долонею догори. Їй знадобилася мить, щоб покласти свою руку в його, але він відчув полегшення, коли вона це зробила. "Мені подобається, яка ти амбітна. Яка цілеспрямована. Я захоплююся цим".

"Це не завжди плюс".

Подушечка його великого пальця рефлекторно погладила м'яку подушечку її долоні. "Що ти маєш на увазі?"

"У мене тунельний зір. Це стосується не лише моєї роботи. Коли я чимось захоплена, я не бачу лісу за деревами, розумієш?"

"Ти говориш загально чи конкретно про цю ситуацію?"

Вона знизала плечима. "Думаю, і про те, і про інше".

"Я знаю, що ти втратила роботу, Саванна. У *Sentinel*. І я знаю, чому".

Вона підняла очі від тарілки, на її обличчі з'явився похмурий вираз, коли вона вдивлялася в його обличчя. Вона, мабуть, вирішила перестрахуватися, бо відсмикнула руку, щоб підняти свою склянку і зробити довгий ковток.

"Як я вже казала", – промовила вона з жалем, – "я маю схильність втрачати перспективу".

"Це не твоя провина."

"Чорт забирай, ні."

"Патрік Монро – покидьок", – прогарчав Ашер.

"Ти говориш так, ніби знаєш його."

"Тебе здивувало б, якби я знав його?"

"Дуже", – сказала вона, збентежено звузивши свої карі очі.

"Ми провели два літа разом у таборі Дулі на півночі штату Нью-Йорк".

Її губи розтулилися від здивування, але з виразу обличчя було зрозуміло, що вона знала про літній табір для обраних хлопців. "Ти знущаєшся з мене!"

"Зовсім ні. І тоді він був таким же підтирачем дуп, як і зараз".

Він помітив, що її очі знову засяяли, з полегшенням і задоволенням.

"Я відчуваю запах історії", – сказала вона.

"Пахне дволикістю і обманом?"

"Так, справді, пахне. Яким він був тоді? Пат?"

"Вищим. Харизматичним. Безхребетним."

"То він тобі справді подобався", – перепитала вона.

"Так, дуже", – сказав Ашер.

"Ви, багаті хлопчики, і ваші літні табори".

"Не порівнюй мене з ним. Може, я й живу в печері, але я не змія."

"Чому тільки два роки? У таборі Дулі?"

"Його вигнали за те, що він потоваришував з кількома дівчатами з сусіднього табору."

"У той самий час?"

"Ти ж знаєш Пата."

"На жаль." Її очі потьмяніли, коли вона допила вино одним довгим ковтком. "Він зруйнував моє життя".

Він здригнувся від її тону – поразки в ньому, тихої капітуляції.

"Ні", – сказав він. "*Sentinel* – не єдина ганчірка в країні."

"Але вона найкраща".

"Це питання думки. Я чув, що *Phoenix Times* отримала багато нагород за останні кілька років. Меддокс МакНабб, здається, отримує багато гарячих сенсацій, наскільки я можу судити".

"Ну, хіба ти не тримаєш руку на пульсі мого життя?"

"Так, крихітко", – сказав він, низько і повільно, пам'ятаючи відчуття її пульсу під своїми губами. "Так".

По тому, як її щоки почервоніли, а язик висунувся, щоб облизати губи, він зрозумів, що її думки полетіли в той самий повітряний простір. Він наповнив її склянку, коли вона сором'язливо відвернулася.

"Ти досліджував мене", – сказала вона, взявши склянку і тримаючи її, не відпиваючи.

"Я мав знати, з ким маю справу, Саванно. Я захищав своє життя від зовнішнього світу майже десять років. Я не міг впустити в нього будь-кого".

"Ти ж знаєш, я маю слабкість до своїх... джерел". Її очі шукали його, і він знав, про що вона питає: *Ти думав, що я буду легкою здобиччю?*

"За мільйон років я ніколи не думав, що у мене буде шанс з тобою, Саванна". Його голос був розміреним і низьким, а коли вона підняла очі, вони були м'якими. Він міг сказати, що вона знала, що він говорив правду.

Він спостерігав, як її груди прискорилися, дихання стало більш поверхневим. Він подивився на її шию, де він побачив її пульс, і це зробило жахливі, страшні, чудесні, сповнені надії речі з його тілом.

"Як щодо десерту?"

***

Коли наближалася північ, Ашер присунув два м'які крісла до любовного ложа, щоб вони обоє могли закинути ноги наверх. Саванна скинула туфлі і задоволено поклала голову йому на груди, а він міцно обійняв її своєю рукою. Вони майже не розмовляли після вечері, а тарталетки з лаймом, приготовані матір'ю Саванни, були з'їдені вже кілька годин тому.

"Чого ти хочеш від життя?" – запитав Ашер, проводячи рукою вгору і вниз по її спині, від чого вона злегка затремтіла. "Де ти хочеш бути через п'ять років?"

"Я хочу бути провідним журналістом–розслідувачем в одній з найкращих газет чи журналів країни. Але я хочу робити репортажі про міські новини, а не на національному рівні, тому що я також хочу оселитися. Я знаю, що це міф – ідеальна робота, люблячий чоловік, 2,3 дитини, кокер–спанієль і будинок у межах години від симфонічного оркестру, стадіону і моря...але я хочу цього. Міф. Колись. П'ять років було б добре". Вона глибоко вдихнула і заплющила очі, слухаючи биття його серця. "А як щодо тебе?"

"Два тижні тому я б нічого не сказав".

"Ашере, це жахливо."

"Але це правда."

"А зараз?"

"Тепер мені хочеться."

"Приємно цього хотіти", – сказала Саванна.

"Жахливо хотіти", – тихо промовив він, – "коли твої шанси отримати те, що ти хочеш, такі мізерні".

Його слова викликали в ній гнів. Вона відсахнулася від нього, впіймавши його погляд у світлі каміна. "Припини це робити".

"Що?"

"Принижувати себе."

"Я схоже применшую себе".

"Ні", – люто наполягала вона. "Не применшуєш."

Вона вперше потягнулася до його обличчя обома руками, її долоні приземлилися одночасно на гладеньку шкіру та шкіру зі шрамами. Вона тримала його нерухомо і навмисно дивилася йому в очі...його нормальне око і друге око, очниця якого була пошкоджена детонацією тієї клятої саморобної вибухівки. Вона затрималася на цьому оці, поки він не заплющив обидва, а потім нахилилася вперед, щоб притиснутися губами до понівеченої шкіри під ним.

Його дихання перехопило, коли вона поклала другий поцілунок на поранену шкіру його щоки, а потім у куточок губ.

Він гарчав, його неймовірно сильна рука тягнула її до себе на коліна, його рот відкрився, щоб поцілувати її безтямно, щоб поцілувати її як божевільний, щоб втопити її, поглинути її і змусити її забути всі поцілунки, які були до цього.

Вона повернулася до нього стегнами, опустивши руки до його шиї, а його рука ковзнула вгору по шкірі спини, потім спереду, щоб він міг намацати її груди крізь мереживо бюстгальтера. Він ніжно розминав її шкіру, коли його зростаюча ерекція підштовхувала її стегна, і вона знову перевернулася на нього, щоб дати йому зрозуміти, що він не повинен зупинятися.

Він присмоктався до її язика, коли його великий і вказівний пальці знайшли її сосок, перекочуючи його, дражнячи його до твердої точки, перш ніж перейти до іншого. Вона провела руками по його кошлатому волоссю, хапаючи, стискаючи, вигинаючись до нього, коли її нутрощі стали гарячими і вологими від сили її збудження, її бажання, її потреби.

Вона гойдалася на ньому, коли його рука зісковзнула з її грудей, потягнулася до її щоки і пом'якшила їхній поцілунок, сповільнивши його. Він припав до її губ, м'якше і легше, тихо шепочучи: "Саванна, Саванна, Саванна".

"Не зупиняйся", – зітхнула вона.

"Ми повинні."

"Ми не повинні."

"Я ніколи нікого не хотів так сильно, як тебе", – сказав він, цілуючи слід на її шиї.

"Візьми мене", – попросила вона, хникаючи, коли він лизав місце, де з'єднувалися її шия і плече.

"Ти пошкодуєш про це, крихітко", – сказав він, його голос був густим від хтивості, коли він продовжував цілувати її шию, відкриту шкіру її грудей, його пальці торкалися її підборіддя, його великий палець ніжно тиснув на її дихальне горло, що змусило її відчувати себе вразливою перед ним, у його милості. Вона довіряла йому. Їй це подобалося.

"Я не буду. Ніякого жалю, Ашере. Ніколи".

Він тихо засміявся, торкаючись теплої шкіри її грудей, а потім відсторонився і подивився на її обличчя. "Ми випили дві пляшки вина".

"Я не п'яна".

"Я знаю, що ти не п'яна", – ніжно сказав він. "Але й не зовсім твереза. Я не був би справжнім джентльменом, якби скористався своєю перевагою".

Він поцілував її в чоло, потім допоміг їй злізти з колін, глибоко дихаючи, а потім зітхнув, коли вона знову притулилася до його грудей.

"Не те, щоб я не хотів", – сказав він. "Ти навіть не уявляєш, як сильно я цього хочу".

"Я маю уявлення", – відповіла вона, агресивно дивлячись вниз на його штани.

Він незручно поворушив стегнами. "Ну, що я можу сказати? Ти робиш зі мною різні речі, Саванна Кармайкл. Я – мастило в твоїх руках".

"Більше схоже на цемент".

"Саванна", – попередив він.

"Але ти не в моїх руках".

"Саванна!"

"Хоча було б непогано, якби ти був у них."

"Господи."

"П'ятирічний план", – нагадала вона йому безцеремонно. "Я хочу знати, що це таке. І більше ніякого лайна про те, що ти не можеш отримати те, що хочеш. Я ж тут, хіба ні?"

Його голос був низьким і емоційним, коли він відповів. "Ти тут, крихітко".

Вона притулилася ближче, і вони розмовляли, поки не зійшло сонце і вона не заснула в ритмі його серця.

РОЗДІЛ 8

Вперше, коли ти привозиш його додому, щоб познайомити з сім'єю

Коли Ашер прокинувся наступного ранку, перше, що він відчув, була дивовижно важка вага голови Саванни на його грудях. Однак перше, що він побачив, було несхвальне обличчя міс Поттс, яка стояла над ними, схрестивши руки на стегнах.

Він моргнув на неї, його рука захисно стиснула Саванну.

"Дзвонила її мати".

"Її мати?" – перепитав він, напівсонний.

"Цікавилася, де вона була, адже вона не прийшла додому вчора ввечері".

"Вона, мабуть, забула подзвонити. Ми проговорили до світанку."

"Її мати дуже хвилювалася".

"Вона вже доросла, міс Поттс. Їй двадцять шість."

"Скажи це Джуді Кармайкл." Міс Поттс стиснула губи. "А як же її репутація?"

"Зараз не 1800-ті."

"Вам пощастило, інакше Френк Кармайкл може опинитися тут з рушницею найближчим часом. І вона стане наступною місіс Лі."

Він відмовився кльнути на цю специфічну приманку, незважаючи на те, що сама ідея змушувала його серце битися швидше.

"Хм", – сказала міс Поттс. "Розбуди її і піднімайтеся в будинок. Я приготую яєчню і печиво, перш ніж вона піде".

Вона повернулася і пішла, а Ашер тихо покликав її, обережно, щоб не розбудити Сплячу Красуню. "Міс Поттс."

Вона обернулася, її вираз обличчя все ще був несхвальним.

"Я піклююся про неї. Дуже."

"Піклюватися про когось означає дбати про його найкращі інтереси. Завжди. Без винятку". Вона приклала палець до підборіддя, задумливо постукуючи. "На неділю треба буде приготувати щось особливе. В знак примирення".

Ашер посміхнувся. "Мамин персиковий пиріг?"

"Саме так", – схвально кивнула міс Поттс і повернулася до лісу.

Саванна заворушилася уві сні, притулившись до нього, і він пригорнув її трохи міцніше, поцілувавши в маківку. Вона знову притулилася до нього, дихаючи повільно і глибоко.

Він прокручував у голові слова міс Поттс: *Піклюватися про когось означає дбати про його найкращі інтереси. Завжди. Без винятку.*

Саванна була на вісім років молодша за нього, молода, енергійна і красива. Що б вона не написала для *Phoenix Times*, це був би безсумнівний хіт, і вона поїхала б з Денверса, від нього. Від думки про те, що він може втратити її після такої ночі, як минула, у нього стискалося серце. І все ж це те, чого вона хотіла найбільше на світі: бути найкращим репортером у великій міській газеті.

А для нього покинути Денверс...покинути святиню рідного дому...все ще було немислимо.

У них не було майбутнього. Він, звісно, не міг попросити її ховатися з ним у тіні, не міг поїхати за нею до міста, де люди витріщатимуться на нього, як на виродка, звіра, яким він і був. Було мало ймовірно, що вона взагалі зацікавиться ним десь, окрім безпеки його будинку в Денверсі. Ні, у Ашера Лі та Саванни Кармайкл не було майбутнього.

Переживши щось по-справжньому трагічне, ви назавжди змінюєте свої очікування. Ти задовольняєшся дуже малим. Ти вдячний за крихти. Ти робиш найкраще з маленьких милостей. Витримуєш великі випробування. Ти розумієш, що життя тобі нічого не винне. Ти нічого не чекаєш, а коли трапляється щось чудове, ти не довіряєш цьому. Ти знаєш, що це не може тривати довго.

Він знову поцілував Саванну в маківку з тихою тугою. Коли прийде час, він відпустить її. Але зараз, на наступні кілька тижнів, вона належатиме йому, і ніщо...ніщо...не змусить його піти від неї, поки не прийде час відпустити її.

***

"Я вирішила", – сказала Скарлет за вечерею в четвер увечері. "Вегас! Хіба це не буде дико?! Лас-Вегас, Ванно! На мій дівич-вечір!"

Саванна підняла одну брову на сестру, відраховуючи моменти, коли вона зможе вийти з-за столу і заповзти в ліжку. Проспавши лише кілька годин поруч з Ашером минулої ночі, сьогодні вона була роздратованою і перевтомленою. Не те, щоб вона не посвітлішала в одну мить, якби він несподівано не увійшов до кімнати.

Вона зітхнула, трохи гидуючи собою. Вона була в цій стадії. Жалюгідна стадія, коли є лише одна людина у світі, яка може зробити тебе щасливою, і кожна мить без нього здається марною тратою часу. Стадія відчаю, коли ти тужиш за цією людиною так сильно, що не можеш ясно мислити від того, що тобі не вистачає його дотику, пам'ятаєш, як пом'якшувалися його очі, коли він дивився на тебе, або стогін, який він видає в глибині горла, коли він...

"Господи, Саванна! Ти мене слухаєш?"

"Слідкуй за мовою, Кеті Скарлет!" – докоряв їхній батько, Френк, перш ніж знову накинутися на запечену квасоллю.

"Що ж, сир і рис, вона моя золотоволоса подружка нареченої, і я планую власний дівич-вечір. Мамо!" – скиглила вона, шукаючи в Джуді солідарності.

Джуді повернулася до старшої доньки і лагідно промовила. "Гудзик, що ти думаєш про цю ідею поїхати в Лас-Вегас?"

"Скарлет ненавиділа Нью-Йорк. Порівняно з Вегасом, він приручений. Ось що я думаю".

Скарлет підвелася і кинула свою згорнуту серветку на стіл перед сестрою. "Саванна Калхун Кармайкл, ти... *найгірша* подружка нареченої... на світі!" Потім вона вибігла з обіднього залу, і у Саванни було дуже сильне відчуття, що в найближчі кілька хвилин над їхніми головами будуть сльози і кидання подушками.

Саванна зітхнула, відчуваючи себе виснаженою, шкодуючи, що щойно засмутила сестру, але їй також було шкода себе...до завтрашньої зустрічі з Ашером було ще далеко, і вона до болю скучила за ним, хоча він жив за п'ятнадцять хвилин звідси.

Вона взяла серветку Скарлет і повільно згорнула її, а потім згорнула свою. "Я піду поговорю з нею, мамо".

Джуді зупинила Саванну, взявши її за руку. "Спочатку поговори зі мною". "Нічого страшного. Я просто втомилася".

Її батько, який був експертом у тому, щоб відчувати, коли дівчинка починає розмовляти, прочистив горло і вийшов з-за столу, щоб подивитися свої програми.

"Ти вчора гуляла допізна, Саванно. У тебе все серйозно з цим хлопцем?"

"Ашером? О, я не знаю", – відповіла вона. "Він мені подобається. Я знаю це. Я не знаю його достатньо довго, щоб зрозуміти решту."

"Ти йому теж подобаєшся."

"Я знаю, що так, мамо."

"Тоді чому ти виглядаєш такою нещасною?"

"Чесно? Якби він був тут, я б засяяла, як зірка, якби він був тут зараз".

"А", – кивнула її мати. "Так і є".

"І я маю написати цю статтю, і я обіцяла, що вона буде про нашу дружбу – історію про те, як ми стали навряд чи друзями, але мені здається, що ми стаємо більше, ніж друзями, і я не впевнена, що маю дозвіл писати про це. Але якщо я цього не зроблю, то втрачу свій шанс отримати цю роботу. А мені потрібна ця робота, мамо. У мене немає вибору. Мені потрібно, щоб це спрацювало".

"Схоже, тобі треба поговорити з Ашером. Переконайся, що він не проти".

"Це має значення?" – запитала Саванна, відчуваючи себе найманкою. "Її ніде не надрукують, і він ніколи не покине Денверс. А мені потрібна ця історія". Вона скривилася, хитаючи головою вперед–назад. "Це важливо. Звичайно, це важливо. Я знаю, що це важливо. Це так важливо, що це з'їдає мене зсередини".

Джуді поплескала доньку по руці. "Ти все зробиш правильно, гудзику. Я знаю, що зробиш".

Саванна хотіла б мати таку ж впевненість у собі, як у матері. "Піду поговорю зі Скарлет".

"Вона *виходить* заміж", – нагадала їй мати. "І я знаю, що наша Скарлет була з Трентом Гамільтоном цілу вічність, але вона має право трохи понервувати. Вона просто хоче, щоб її старша сестра була поруч. Я не так багато прошу, Ванно."

"Я знаю, мамо. Я скажу їй, що мені шкода."

"Але Вегас – це жахлива ідея".

Саванна посміхнулася вперше відтоді, як покинула будинок Ашера сьогодні вранці. "Міртл–Біч підійшов би їй набагато більше".

"Моя розумна дівчинка!" – сказала Джуді, посміхнувшись Саванні і знову поплескавши її по руці.

***

Саванна надіслала Меддоксу наступну частину "Ашер Лі: американська історія" до полудня п'ятниці, і вона напружено чекала, щоб дізнатися, що він думає. Її телефон задзвонив о 12:30.

"Кармайкл? Це Меддокс МакНабб. Я прочитав твою статтю".

"І?"

"Чогось не вистачає. Ти щось приховуєш."

"Що ви маєте на увазі?"

"Твої загальні описи просто чудові. Але те, як ти описуєш його – недопрацьовано. Ніби ти боїшся сказати зайве. Це було побачення, чи не так? Ця вечеря в гаю?"

Саванна скривилася. Вона намагалася написати статтю так, ніби двоє друзів вечеряють разом. Очевидно, це не спрацювало. "Гадаю, так, сер."

"Дозволь дати тобі пораду, Кармайкл. Приймай його з серцем, або відмовся від нього. Ти закохуєшся в цього чоловіка? В Ашера?"

Саванна зціпила зуби. Вона обіцяла розповідь про людський інтерес, а не про свою особисту справу. Це було схоже на те, що вона продає себе. Гірше того, це було схоже на продаж Ашера.

"Твоє мовчання говорить мені все, що мені потрібно знати. Це історія, Кармайкл. Як ти пішла на інтерв'ю, а натомість закохалася. Подобається тобі це чи ні, але мені потрібна саме така історія. Це історія, яка мені потрібна. Це історія, про яку мої читачі будуть охати і ахати 4 липня. Про красиву, сувору репортерку, яка закохалася в таємничого, понівеченого ветерана війни. Це як "Красуня і чудовисько" під звуки "Гімну" на задньому плані. Не подобається? Не пиши. Ми підемо різними шляхами. Вирішуй, мала."

Її руки піднялися. "Але, містере МакНабб, я можу написати чудовий матеріал про поранення Ашера Лі, про те, як це місто відвернулося від нього, як він читав усі книжки, які тільки міг дістати, як поїхав до Вірджинії і вступив до університету Джона Гопкінса, але вирішив замість цього служити своїй країні. Його історія дивовижна. Він видатний. А я – ніхто. Я ніщо. Ніхто не хоче читати історію про мене".

"Неправильно!" – вигукнув Меддокс МакНабб. "Мені неприємно говорити тобі, Кармайкл, але прямо тут, прямо зараз? *Ти* – це історія. Назва гри – людський інтерес. Ти людина. Я зацікавлений. Або перепиши її до завтра, або не зв'язуйся зі мною більше". І він поклав слухавку.

Саванна стиснула щелепу, опускаючи телефон від вуха до колін, голова пішла обертом. Чорт забирай, вона застрягла. І, чорт забирай, вона ненавиділа застрягати. Мав бути інший вихід: інша людина, яку вона могла б взяти інтерв'ю, інший ветеран війни, якому було що розповісти. Але ні, Меддокса МакНабба не зацікавила б ця історія. У нього вже була приголомшлива історія.

Вона глибоко зітхнула, відкинувшись на спинку ліжка і відчайдушно втупившись у стелю. Що б не відбувалося між нею та Ашером, це було надто добре, надто прекрасно, щоб бути використаним як матеріал для новин. Навіть думати про це було низько і дешево. І все ж вона була хорошою письменницею, чи не так? Всі її професори в Нью-Йоркському університеті говорили їй це, і вона була найшвидше зростаючим репортером в *Sentinel* до свого безславного падіння. Чи не могла б вона зробити це так, щоб заспокоїти МакНабба, але не викрити найзакритішого чоловіка, якого вона коли-небудь зустрічала? *Має ж бути якийсь спосіб*, подумала вона.

І тоді до неї дійшло: вона час від часу використовувала псевдонім для статей, які писала в *Sentinel*. Вона називала себе Кассандрою Калхун на честь своєї матері, Джудіт Кассандри Калхун Кармайкл. Чи не могла вона зробити це і для цієї статті? Звичайно, могла! Вона могла б бути Кассандрою, а Ашер міг би

бути... Адамом. І поки вона не згадувала Денверс, вона могла б писати все, що їй заманеться, приватне життя Ашера було б захищене, і ніхто б про це не дізнався.

***

Ашер обов'язково привітався з нею, простягнув їй руку і пригорнув до грудей, щойно вона увійшла у двері в п'ятницю вдень. Години пролетіли без її розповідей, дражнілок і запаморочливих поцілунків, і все, чого він хотів, – це провести з нею якомога більше часу, перш ніж вона знову покине його.

"Я скучила за тобою", – тихо промовила вона, її дихання на його щоці змусило його тіло закам'яніти по всьому тілу.

"Я теж за тобою".

"Це жахливо – бути настільки захопленим".

"Я згоден."

"Я вже багато років не відчувала себе такою живою".

"Я теж".

"До біса інтерв'ю", – сказала вона, задихаючись. "Давай цілуватися."

Він побачив зірки. Буквально. Зірки. Як це могло бути в його житті? Красиві жінки не з'являлися на порозі ветеранів–інвалідів і не пропонували їм руки і серця.

"Ти інопланетянка?", – запитував він.

"Ні, наскільки я знаю".

"Ми потрапили на *"Приховану камеру"*?"

Вона швидко оглянула кімнату. "Ніколи не знаєш, але гадаю, що ні".

"Хтось платить тобі величезні гроші за те, що ти змушуєш мене так себе почувати?"

Вона прикусила нижню губу, ніби глибоко замислившись. "Не те, щоб я пам'ятала, але якщо на мій рахунок раптом надійде мільйон доларів, я віддам тобі половину".

"Ти, мабуть, не жартуєш. Гарзд. Твоя взяла. Ходімо цілуватися."

Він повернувся до сходів, але цього разу вони не пішли наліво на роздоріжжі, а пішли праворуч вниз по західній стороні галереї, повз двері за горіховими дверима, поки не дійшли до шостих і останніх дверей праворуч. Тоді він зупинився. Він відпустив її руку і відступив назад, перехопивши її погляд своїми. "Моя спальня. Твоє рішення".

Вона посміхнулася і повернула ручку.

"Просто, щоб все прояснити", – сказала вона, стоячи обличчям до нього з центру кімнати, коли він зачинив за ними двері. "Я сказала "цілуватися", а не "займатися сексом"."

Його очі розширилися, як завжди, коли вона його шокувала.

"Я просто хотіла, щоб ти був моїм на деякий час", – тихо додала вона.

"Було б дуже сміливо з мого боку просто припустити, що ми займаємося сексом, Саванно".

Вона закинула своє каштанове пряме волосся за вухо, і його пальці сіпнулися, згадавши, яким м'яким було її волосся. Його ніс згадав, що воно пахло лимонами. Його тіло пам'ятало, що воно було прикріплене до її голови, яка була прикріплена до тулуба, що містив найрозкішніші груди, яких він коли–небудь

мав честь торкатися. Його штани знову почали натягуватися. Він швидко сів у підніжжя ліжка і схрестив ногу на коліні.

Саванна оглянула решту кімнати. "Поки ми на одній хвилі. Ох."

Вона підійшла до його письмового столу і взяла його фотографію, зроблену того літа, коли йому виповнилося шістнадцять. Це була остання фотографія, на якій він був зображений з батьками. Вона погладила скло, повернувшись до нього обличчям. "О, Ашере."

Звісно. Вона ніколи не бачила його таким, яким він був до вибуху. Тепер вона знала. Тепер вона знала, наскільки все було погано. Він відвів погляд, готовий піти за нею до дверей і назад по коридору в безпечний кабінет, де вони могли б сісти в кріслах з відкидними спинками на відстані фути один від одного, і він міг би почати розповідати їй все про свій час в армії, в той час як його серце в'януло і вмирало в грудях.

Коли він підняв очі, вона стояла перед ним зі сльозами на очах, і він взяв себе в руки.

"Твої батьки", – сказала вона.

Він не міг говорити.

"Це ти зі своїми батьками".

Він кивнув.

"Я не можу уявити, як сильно ти за ними сумуєш".

Вона обережно поставила срібну рамку на його письмовий стіл і зробила кілька кроків, щоб сісти поруч з ним на ліжко.

Він повернувся до неї. "Саванно", – почав він, збираючись запропонувати їй піти до кабінету, рятуючи її від необхідності вигадувати виправдання з доброти чи якогось хибного почуття обов'язку перед ним.

"Ашере", – сказала вона, поклавши руку йому на груди і відштовхнувши його назад, поки він не опинився на ліжку, а вона не лягла поруч з ним. "Поцілуй мене".

Дякуючи Богові за ще одну відстрочку, він перекотився на неї, спираючись на лікті, і з несамовитою ніжністю торкнувся долонею її щоки. "Ти мене лякаєш".

Вона посміхнулася, вигинаючись під ним, перш ніж притиснути свій таз до його тазу. "Я нешкідлива."

"Ти смертельно небезпечна."

"Я чекаю."

А потім його губи зайняли її, і їй більше не довелося чекати.

***

Саванна потягнулася, щоб провести пальцями по напружених м'язах його спини, коли він цілував її, його язик відвойовував захоплену в середу ввечері територію, і вона зітхнула йому в рот, вдячна, що знову з ним, вдячна, що все, що вона відчула в середу, повернулося в ідеальному припливі тепла, жаги і щастя.

Боже, що з нею відбувалося? Вона перетворювалася на істоту, яка потребує Ашера Лі. Вона ледве могла увійти до його будинку, не вимагаючи його рота на своєму, його тіла, притиснутого до неї, його язика, що гладить, лиже і смоче її. Вона втрачала перспективу. Вона, мабуть, поводитися по-дурному.

Але в цю хвилину, коли його тіло лежало на її тілі, це не мало жодного значення. Ніщо не мало значення, окрім того, щоб бути з ним і насолоджуватися кожною миттю. Вона провела руками по його спині до талії, розстебнула сорочку і штани, просунувши обидві речі вгору по спині, поки його шкіра не оголилася, гаряча і тверда під її пальцями. Він відірвався від її рота рівно настільки, щоб схопити за шию і стягнути сорочку через голову, знову знайшовши її губи, коли перевернув її на бік, просунувши руку під її футболку, а язик всмоктав її язик.

Все, чого вона хотіла, це відчутти свою шкіру гарячою і палкою на його шкірі, тому вона потягнулася назад, розстібаючи бюстгальтер, щоб йому було легше однією рукою скинути її футболку і бюстгальтер через голову. І тоді між його грудьми та її грудьми не було нічого. Зовсім нічого.

Він потягнувся до її грудей, ніжно розминаючи перезбуджену шкіру, цілуючи її підборіддя, шию, долину біля основи шії. А потім його голова опустилася нижче, щоб захопити один твердий сосок між губами, обертаючи язиком навколо нього, перш ніж ніжно посмоктати.

Блискавка пронизала її сосок до болючої плоті між стегнами, і вона вигнулася всім тілом до джерела своєї насолоди. Вона тихо застогнала, коли він перейшов до інших грудей, насолоджуючись тугою рожевою плоттю язиком, перш ніж злегка посмоктати її, як її близнюка.

Саванна занурила руки в його волосся, здригаючись і вигинаючись під ним, молячись, щоб він не зупинявся. Все її тіло було наелектризоване, напружене і гаряче глибоко всередині, де бажання згорнулося, як нерозірвана бомба, чекаючи на звільнення, молячись про полегшення.

"Ашере", – прошепотіла вона. "Будь ласка..."

Все ще облизуючи і смокчучи її сосок, він просунув руку за пояс її шортів, під трусики, по м'яких завитках і в складки плоті, де знайшов її набряклий бутон і ніжно погладив його.

З горла Саванни вирвався здавлений звук, коли її голова відкинулася назад у подушку, а відчуття його рота на соску і пальця на набряклій плоті були майже занадто солодкими, щоб їх витримати. Тиск почав наростати всередині неї, і вона відчула, як його пальці увійшли в неї, а його великий палець взяв на себе запаморочливі погладжування її клітора.

"О Боже, не зупиняйся!" – застогнала вона, а потім закричала, коли його зуби зачепили її сосок, і все її тіло вигнулося дугою вгору, конвульсивно здригаючись, гаряче, мокре і повністю роздягнуте. Він ковзнув по її тілу і ніжно поцілував її розслаблені губи, потім притиснув її до своїх широких оголених грудей і тримав, поки вона не перестала сіпатися, поки не змогла глибоко вдихнути, поки не змогла знову сформувати зв'язну думку.

***

"Тобі було так само добре, як і мені?" – запитав він, навіть не намагаючись приховати задоволення і дражнилки в голосі.

"Краще", – відповіла вона, повернувшись до нього зі скляними, здивованими очима.

"Як ми себе відчуваємо?"

"Як богиня". Вона глибоко вдихнула і зітхнула. "Для однорукого ти дивно схожий на Вішну. Скрізь одночасно."

"Треба працювати з тим, що є."

"Ну, ти, безумовно, працював з цим". Вона зробила паузу. "Практика робить досконалішим?"

"Я кинув риболовлю. У мене нікого не було з тих пір, як..."

"Ні з ким? Вісім років? Господи, Ашере. І як тобі це вдається?"

"Як ти помітила, у мене все ще є рука".

"Гидота", – сказала вона, безуспішно намагаючись не захихотіти. "Отже, я..."

"Щасливий бенефіціар восьми років стриманої похоті".

"Свята корова."

"Я можу почати називати тебе Ізіда. Богиня з коров'ячою головою."

Вона сперлася на лікоть і подивилася на нього зів'ялим поглядом. "Не смій."

Його очі поглинули її. "Я божеволю від тебе, крихітко."

"Тоді поцілуй мене ще раз".

Годиною пізніше, після безлічі поцілунків, вона натягнула футболку назад через голову, але вони залишилися в його ліжку, пліч–о–пліч, дивлячись один на одного. Він притулився подушкою до пошкодженого ліктя, уявляючи, що виглядає для неї майже нормальним, хоча вона, здається, вже не дуже помічала його каліцтво.

"Сьогодні вечір п'ятниці", – сказав він. "Ти молода і красива. Хіба у тебе немає побачення?"

"Так. Тут."

"Більше нікого немає?"

"Ти справді думаєш, що в Денверсі можна знайти кращий оргазм, ніж той, який я щойно отримала в цьому ліжку, містере Чарівні Пальчики?"

"Я серйозно, Саванно."

"Заткнися, Ашере. Ти мене дратуєш."

"Гаразд. Але не кажи, що я не давав тобі шанс."

"Я виглядаю так, ніби мені потрібен шанс?"

"Я повинен ховатися тут. А ти ні."

Вона насупилася на нього. "А ти хочеш?"

"Так. Потрібно. Я лякаю маленьких дітей. Чорт, я лякаю дорослих."

"Ти мене не лякаєш."

"Ти інопланетянка."

"А ти вмієш лестити дівчатам."

"Я ж казав, що я не готовий."

"Не готова, моя нога", – сказала вона. "Ти більш доглянутий, ніж я. Я ніколи не зустрічала іншого чоловіка, такого суворого до себе". Вона нахилилася вперед і ніжно поцілувала його. "Розкажи мені про Меріленд".

Він скривився. Він не був готовий ділитися з нею подробицями своєї поїздки до Меріленду. Це було надто важко, надто серйозно. Пересадка шкіри, реконструкція обличчя та протезні форми. Він не хотів, щоб вона думала про все це, коли була з ним.

Він знизав плечима. "Вони подивилися на все. Це рутина".

"Ти коли–небудь думав про ... про те, щоб зробити щось?"

Чорт, але він не хотів про це говорити. Особливо з нею. Він намагався придумати щось таке, чим можна було б поділитися, що не мало б нічого спільного з кров'ю, кров'ю і болем, що розколює череп. "У них, гм, у них досить круті біонічні руки".

Її обличчя проясніло. "Звучить багатообіцяюче."

"Ненавиджу носити протези".

"Чому?"

"Вовняні шкарпетки, які надягають на руку, незручні. Я так і не звик до облягання рукава, а після всмоктування кінцівка червоніє годинами. Можливо, мені ніколи не вдавалося правильно підігнати рукав, а можливо, я не давав йому достатньо шансів. Натомість я тренував м'язовий тонус і силу лівої руки".

"Але ти, здається, зацікавлений у цій біонічній руці".

Неохоче, але він зрозумів, що так і є. Він здебільшого згадував про це, щоб відвести розмову від операцій, але тепер, коли вони справді обговорювали це, він мусив визнати, наскільки це круто.

"Технологія дивовижна. Пальці можуть взяти все, що може взяти справжня рука. Я бачив, як інший ветеран підняв копійку зі столу. У нього є кісточки, розумієш? І вони прикріпили його до існуючого нерву, щоб мій мозок міг фактично давати сигнали для руху. Я не можу в це повірити".

Саванна посміхнулася. "Звучить дивовижно."

"Так. Але я не знаю. Я повинен бути пристосований до нього, навчитися ним користуватися. Мені і так добре, розумієш? З тим, що маю?" Йому було незручно від усієї цієї розмови, і він захищався від прийняття допомоги та лікування, але він також намагався зберігати рівний і спокійний голос.

"Ти молодець". Вона підняла руку і торкнулася його обличчя тильними сторонами пальців, і він нахилився до неї. "Але у тебе був схвильований голос. Я сподіваюся, що ти спробуєш".

Він знав, що вона просто намагається бути ввічливою. Він знав це, і все ж її коментар дуже зачепив його, тому що це означало, що він потребує вдосконалення. Так, він знав, що потребує, але йому неприємно було чути це від неї. "Чому?"

"Тому що це може зробити твоє життя кращим".

Бінго. "Моє життя в порядку."

"Твоє життя *не* в порядку", – сказала вона.

Він відсахнувся, наче вона його вдарила, раптовий викид адреналіну змусив його відчувати себе розгубленим. "Що?"

"Ашере, ти найсміливіший, найрозумніший, найцікавіший чоловік, якого я коли–небудь зустрічала. Але за твоїм власним визнанням, ти ховаєшся тут. Ти дозволяєш своєму життю проходити повз тебе, коли ти повинен жити. Така воша, як Патрік Монро, повинна ховатися від світу. *Ти* герой."

"Ти навіть не уявляєш, як це", – сказав він, намагаючись залишатися спокійним, нагадуючи собі, що вона лише намагалася бути доброю, лише намагалася допомогти.

"А *ти*? Коли ти востаннє виходив у місто?"

"У понеділок. До тебе додому", – промовив він, стиснувши зуби.

"Я маю на увазі, в магазин чи ресторан. У Денверсі є кілька чудових ресторанів".

"Вони доставляють їжу", – кинув він у відповідь.

"Це мене засмучує. *Ти мене засмучуєш.*"

"*Чорт забирай!*" Жалість? Він не хотів її клятої жалості. Його серце прискорено забилося від відрази, і він зіщулився. Він не міг витримати, щоб ця жінка...Саванна, яка змусила його відчувати себе сексуальним і живим вперше за багато років...дивилася на нього через цю лінзу, щоб вона пропонувала йому жалість, ніби він був пораненим слабаком, ніби він не був чоловіком. Його очі звузилися, коли він накинувся на неї. "Боже, не дай *тобі* засмутитися. Якщо тобі не подобається, як я живу, Саванно, тобі не обов'язково бути його частиною".

Вона підскочила, коли він вилаявся, і тепер дивилася на нього, шокована, з широкими, як тарілки, очима. "Я не хотіла..."

"Повір, я вже чув це все раніше. Мені не потрібно чути це ще й від тебе".

"Ох", – тихо промовила вона, кусаючи нижню губу. "Ох".

Він не шукав когось, хто б змінив його, і якщо це була Саванна Кармайл з місією милосердя, яка намагається допомогти бідному покаліченому герою війни знайти шлях назад у любляче лоно суспільства за допомогою біонічних рук і реконструкції обличчя, то забудьте про це. Це було його тіло і тільки його рішення, і якщо це була її мета, то краще розійтися зараз.

"Може, тобі краще піти", – вирвалося у нього.

Настала її черга відсахнутися, коли сльози наповнили її очі. Вона відкотилася від нього, сіла і закинула ноги на край ліжка. Незважаючи на біль у голові та серці, він змусив себе не дивитися, зосередившись на стелі.

"Я не хотіла тебе засмучувати", – тихо промовила вона, і він почув сльози, які вона намагалася стримати.

Ох, чорт забирай! Вона збиралася розплакатися? Чорт забирай, він не хотів...чорт забирай!

Він просто не хотів, щоб хтось приходив і виправляв його. Вона й гадки не мала, як це – перенести всі ті операції в Сан-Антоніо, коли він уперше повернувся додому. Тижні агонії, коли його вкладали під наркоз, різали і накладали шви, намагаючись повернути йому нормальний вигляд. І це не спрацювало. Нічого з цього не спрацювало. Він все одно повертався додому, схожий на потвору.

Вона підвелася, поправляючи футболку, спиною до нього. Він почув, як вона тихо сопе, і його серце скрутилося, коли всередині нього прокинулася нова емоція: паніка.

Він нарешті мав когось у своєму житті, і він майже відштовхнув її від себе через кілька доброзичливих коментарів, які стали для нього тригером.

Що ти робиш, Ашере? Що ти, в біса, робиш? Вона не хотіла тебе засмутити. Це твоя проблема, а не її. Скажи, що тобі шкода. Зроби так, щоб стало краще. Заради Бога, не дай їй піти ось так.

"Саванно", – почав він м'якшим голосом, – "Зачекай. Зачекай, будь ласка. Я не хотів... Я просто не хотів, щоб ти..."

"Я йду додому", – сказала вона і вибігла з кімнати, перш ніж він встиг сказати ще одне слово.

"Саванна!"

Він схопився з ліжка, вибіг слідом за нею через двері своєї спальні і побіг вниз по галереї так швидко, як тільки дозволяла його кульгава нога. Хоч ходьба чи біг були для нього корисними, він не повинен був бігти на ній, і вона боліла і пекла, коли він піднявся на верхню сходинку, щоб почути, як грюкнули вхідні двері за її спиною.

"Чорт забирай!" – вигукнув він, опускаючись і сідаючи на сходинки, бо нога пульсувала від болю.

Міс Поттс з'явилася з нізвідки і стояла біля підніжжя сходів, тримаючи руки на стегнах. Вона стиснула губи і закрихітала.

"Чомусь мені здається, що персиковий пиріг тут не допоможе".

Більше цікавих книг ви можете знайти [тут](#)

РОЗДІЛ 9

Саванна плакала всю дорогу додому, а потім плакала, поки не заснула. Коли вона прокинулася в суботу вранці, у неї не залишилося сліз, тож вона відкрила ноутбук і взялася за роботу, переписуючи свою історію про їхню ніч у гаю. У чому річ? Їй було боляче згадувати гай. Так боляче, тому що вся солодкість Ашера була затьмарена тим, що він сказав минулої ночі: *Якщо тобі не подобається, як я живу, Саванно, тобі не обов'язково бути його частиною.*

Коли вона згадала крижаний холод в його очах, коли він вимовив ці слова, їй знову захотілося плакати.

Вона чула, як він покликав її на ім'я, коли збігала сходами, але була сповнена рішучості не допустити, щоб він побачив її сльози, пекельно прагнучи вибратися з його будинку до того, як вона розчиниться в піні. Невелика частина її була зацікавлена в тому, що він хотів сказати – чи хотів він пояснитися? Вибачитися? Неважливо, що він хотів сказати. Важливо було те, що він не був зацікавлений у змінах, і життя, яким він жив, не було тим, до якого вона могла б приєднатися. У великому коричневому особняку на схилі пагорба було місце лише для одного. Вона не була зацікавлена в тому, щоб відправити своє життя в тінь тільки тому, що він занадто боявся дати світові другий шанс.

Якщо він так хотів прожити своє життя, то краще, щоб вони розійшлися зараз.

Її припущення, що в неї закінчилися сльози, швидко виявилось хибним, оскільки очі горіли від свіжих крапель. "Розійтися" звучало жахливо, звучало як пекло. Не мало значення, що вона знала його лише два тижні. Він був їй небайдужий. Він був їй дуже дорогий. Цілком можливо, що вона навіть закохалася в нього.

Чорт забирай.

Чи закохалася? Вона була закохана в нього?

Ні, чорт забирай. Це не повинно було статися знову. Не після Патріка. Ні. Ні. Не може бути.

Вона не закохалася в Ашера Лі. Вона не дозволила б собі цього. Вона була захоплена ним і не більше. Захоплена його кумедними коментарями, жартами, дражнилками та запаморочливими оргазмами, які він робив однією рукою. Хороший оргазм міг дійсно звести дівчину з розуму. Захоплення, а не кохання, сестро. Розберися з фактами.

Факти. Так. Факти заспокоюють.

Вона проігнорувала курсор, що блимав на неї, повідомляючи, що їй потрібно відредагувати статтю для МакНабба, і відкрила інтернет-браузер. Вона набрала слова "визначення закоханості" і натиснула Enter.

ЗАХОПЛЕННЯ Нерозумна, необґрунтована або екстравагантна пристрасть чи потяг.

Нерозумна? Закохатись у відлюдника? Галочка.

Необґрунтована? Не ґрунтується на здоровому глузді або не керується ним? Галочка.

Екстравагантна пристрасть? Вона намагалася не думати про те, як він її поцілував, але вона це зробила, і все її тіло раптом відчувало неймовірну екстравагантність і пристрасть. Чорт забирай. Галочка.

І все ж.

Нерозумно? Закохатися в когось розумного, начитаного, веселого, турботливого і люблячого? Знімаю галочку.

Необґрунтовано? Кожна клітинка її тіла кричала, що Ашер – найстійкіший хлопець, якого вона коли-небудь зустрічала. Справжній герой. Джентльмен. Приманка. Здоровий глузд підказував їй зробити все, щоб не втратити його. Чорт забирай. Знімаю галочку.

Екстравагантна пристрасть? Так, він грав її тілом, як Страдіварі за мільйон доларів, але їхня пристрасть не була позбавлена доброти і розсудливості. Хіба він не завадив їм кохатися в середу ввечері? І хіба вона не зробила те саме в п'ятницю? Вони не були дурними і безрозсудними. Їхні вчинки були зрілими, незважаючи на пристрасть, що підкошувала їхні коліна. Знімаю галочку.

Саванна не потребувала "Вебстер", щоб сказати їй те, що вона і так знала: те, що вона поділяла з Ашером, було набагато більше, ніж пристрасть.

І вона просто повинна була вірити... що те, що вона розділила з Ашером, ще далеко не кінець.

***

Ненависть до себе – не найкращий спосіб зустріти яскраву і сонячну червневу суботу, подумав він, перевертаючись, щоб випустити слабкий запах лимонів з простирадл, і йому захотілося побити себе до кривавої м'якоті. З усіх дурних, егоїстичних, вищих за власну дупу речей, які можна було б зробити. Він прогнав єдину жінку в усьому світі, яка зуміла зазирнути за межі його каліцтва і полюбити його таким, який він є. Що за придурок. Ти її не заслугуєш.

Але я хочу її. Я хочу її так сильно, що хочеться вмерти, якщо уявити, що вона пішла назавжди.

Він був виснажений тим, що півночі крутився і ворочався, стримуючи себе від того, щоб не сісти в машину і не постукати в її вхідні двері.

А його нога все ще пульсувала, як чортівня. Настільки, що він замислився, чи не пошкодив він її, хоча лікарі запевняли, що, незважаючи на періодичні болі, з часом він зможе відновити повну функціональність. Ні, він просто вимагав занадто багато і занадто швидко.

Так само, як і з Саванною.

Вона й гадки не мала, що потрапила в осине гніздо, розпитуючи про його поїздку до Меріленду, а він сам сказав їй, що вважає біонічну руку "цікавою". Але найбільше його зачепило, коли вона сказала, що його життя "сумне". Він навмисно прожив своє життя повністю поза мережею, щоб зберегти комфорт тих, хто його оточував. Щоб вона увійшла в його святилище і судила його? Сказала йому, що його життя зробило її "сумною"? Це змусило його почервоніти. Ніхто не мав права змушувати його почуватися жалюгідним у власному домі.

І все ж.

Його життя було сумним, те, як він ховався від світу, поки інші чоловіки – засранці на кшталт Патріка Монро – жили своїм безславним життям під сонячним промінням. Але як він міг ефективно приєднатися до людської раси? Нова рука? Реконструкція обличчя? Трансплантати? Терапія? Його турбували не процедури. Хоча він не був фанатом лікарень, він розумів, що вони були лише засобом для досягнення мети. І насправді його турбувала не робота...навчання користуватися новою рукою чи догляд за обличчям, яке відновлювалося...він був фанатом важкої праці. І не біль...хоча він і не чекав його з нетерпінням, він не міг бути гіршим за те, що він вже пережив.

Проблема була в надії.

Проблема була у тому, що його тіло відторгало трансплантати. Проблема полягала у тому, що нова рука не виправдовувала його "яскравих, блискучих, нових!" очікувань і не справлялася зі своїми функціями. Проблема полягала в тому, що навіть після операцій з пересадки трансплантатів, терапії, протезування і всього іншого, можливо, він все одно лякатиме людей своїм обличчям. Можливо, йому все ще бракуватиме руки.

Проблема надії полягала в тому, що від тебе вимагалось визнати можливість того, що ти не отримаєш того, на що відчайдушно сподівався.

Поки він не погодився на операцію і не отримав протез, він міг сподіватися. Він міг спиратися на надію, що, можливо, одного дня, якщо він вирішить, що настав час, йому зроблять операцію, встановлять протез, і, можливо, його життя назавжди зміниться на краще.

Так, надія була проблемою, але найстрашнішою річчю була не надія. Це було визнання потенційної невдачі.

Але в усьому цьому не було вини Саванни, і вона точно не заслуговувала на його жорстку відсіч. Він подумав про її соплі та тремтячий голос, про те, як вона вибігла з його кімнати, з його будинку, від нього.

Ні, чорт забирай. Він не міг втратити Саванну. Не тоді, коли їм залишилося всього два тижні. Не тоді, коли тепло її тіла і яскравість її очей змушували його відчувати себе цілісним, змушували відчувати себе непереможним і живим. Він обережно підвівся, надаючи перевагу лівій нозі, і, шкутильгаючи, попрямував до ванної кімнати. Йому треба було прийняти душ... потім купити квіти... а потім дуже вибачливо, дуже щиро принижуватися.

***

Саванна почула дзвінок у двері, але не звернула на нього уваги. Вона переписала статтю про гай, змінивши ім'я Ашера та своє ім'я так, що тепер вона читалася як історія про двох інших людей. Спочатку Меддокс наполягав на тому, щоб вона використовувала справжні імена, але Саванна сказала йому, що, хоча вона обміркує зміни пізніше, зараз їй незручно їх використовувати, і МакНабб неохоче погодився.

Тепер вона старанно досліджувала Міртл–Біч, планувала дівич–вечір Скарлет і відчайдушно намагалася не думати про Ашера. Але його слова звучали в її голові знову і знову, тому, коли їй здалося, що вона чує низький гул його голосу знизу, вона відкинула цю думку як гру розуму.

Тук–тук–тук. Вона почула голос своєї матері за дверима. "Саванна, любач?"

"Так, мамо. Заходь."

Її мати прочинила двері, а потім прослизнула в кімнату, несучи найбільший, найекстравагантніший букет польових квітів, який Саванна коли-небудь бачила. Польових квітів, які пахли бузком, черемхою і свіжим повітрям. Вона глибоко вдихнула і зітхнула, дивлячись на свою матір.

"Ашер Лі", – сказала вона, – "внизу".

Саванна відчула, як її рот мимоволі розпливається в усмішці, а очі наповнюються сльозами. Її мати поставила букет на туалетний столик і обійняла Саванну.

"Що б він не зробив, йому дуже шкода, донечко".

"Він накричав на мене і довів до сліз".

"Гадаю, він не мав на увазі те, що сказав".

"Він думає, що я хочу, щоб він змінився."

"Ну, звичайно ж, хочеш", – сказала її мати, витираючи сльози Саванни куточком свого соняшникового фартуха. "Ми всі хочемо змінити чоловіків, яких кохаємо. Залишити на них свій слід".

"О, я не кохаю..."

"Звісно, не кохаєш. Я просто підтримую розмову". Джуді пригорнула доньку до себе. "Твій батько? Він робив цю жакливу штуку з зубочистками, коли ми тільки почали зустрічатися. Після вечері він прикривав рот однією рукою, а іншою колупався в зубах. Одного разу він так сильно колупався, що зубочистка зламалася між двома передніми зубами, і він не тільки отримав занозу, але й ясна так розжиріли, що він не міг їсти м'ясо три дні. Через п'ять днів зубочистка знову з'явилася. Тоді я сказала: Френсісе Ендрю Кармайкл, якщо ти ще раз встромиш цю деревинку між зубами, я буду сама ходити".

"Що сталося?" – запитала Саванна, повністю усвідомлюючи той факт, що вона змусила Ашера попотіти вниз.

"Він сказав, що я не маю права вказувати йому, що робити, і продовжив користуватися позолоченими зубочистками. Ми не розмовляли тиждень. Коли він знову подзвонив і запросив мене на вечерю, я погодилася. А після вечері він склав руки перед собою за столом і посміхнувся мені. Жодної зубочистки в полі зору, і ми не купували жодної за тридцять щасливих років".

"Мова йшла не про зубочистки. Йшлося про біонічні руки."

"Діти і ваша електроніка."

"Мамо."

Джуді підняла руки в знак покори. "Неважливо, гудзику. Що б це не було, залатай його. Єдина людина, яка виглядає більш нещасною, ніж він, – це ти".

Мати поцілувала її в маківку, а потім вислизнула з кімнати.

Саванна знову подивилася на квіти, витерла залишки сліз і посміхнулася. Він точно впорався з квітами, це точно.

Вона глибоко вдихнула, дивлячись у дзеркало. Вона провела весь ранок у своїй кімнаті і все ще була в піжамі. Їй треба було переодягнутися.

Чи ні?

Вона подивилася на себе його очима, вдягнувши червоні шовковисті хлоп'ячі шорти з мереживною камізелькою в тон. Вона схилила голову набік, потім повернулася і попрямувала вниз.

Так йому і треба.

***

О, Боже мій!

Він ніколи не бачив нічого більш сексуального, ніж Саванна Кармайкл, яка стояла у дверях вітальні своїх батьків, поклавши руки на стегна, ледь прикриті шматком червоної мереживної тканини розміром з носову хустинку, що хистко і слизько звисав на її вигинах. Це був образ, за який він хапатиметься, коли зробить свій останній подих.

"Дякую за квіти", – холодно сказала вона.

"Дякую за краєвид", – відповів він менш прохолодно.

"Ти змусив мене плакати", – відповіла вона, – "а я взагалі–то не плакса".

"Що ж, очевидно, це робить мене козлом. Отже, квіти".

"Не кажучи вже про поїздку в місто".

Вона була вражена тим, що він знову приїхав до міста? Заради Бога, нехай вона буде вражена. Вона нічим не виказувала цього. Він, з іншого боку, перетворився на кашу, щойно вона увійшла до кімнати у своєму скупому вбранні та зі скуйовдженим волоссям.

"Я маю вибачитися перед тобою. Це не могло почекати до завтра".

"До завтра?"

"До недільної вечері. Якщо мене ще запрошено".

Вона зітхнула. "Звичайно, ти все ще запрошений".

Він розкрив їй обійми, і вона цілеспрямовано пішла до нього, обхопивши руками його талію, дозволяючи йому притиснути себе до грудей.

"Пробач, крихітко", – сказав він, цілуючи її в голову і низько промовляючи до її волосся. "Я не хотів". Вона поправила ший так, щоб її щока лежала на його плечі, і він затримався, проводячи рукою по гладкому матеріалу на її спині, думаючи про те, як правильно, як добре і як дивовижно відчувати, що вона знову в його обіймах. "Я просто не люблю змін".

"Зміни можуть бути хорошими", – тихо промовила вона, і він притиснув її до себе ще міцніше.

"Я знаю. Я працюватиму над цим. Обіцяю."

Вона відкинулася назад, щоб зазирнути йому в очі, і цей момент був неймовірно інтимним, ніби вони були пов'язані на вісцеральному рівні, ніби вони були двома неймовірними частинами одного цілого – двома пошкодженими людьми, які обидва втекли додому, щоб сховатися від світу, і якимось чином знайшли одне одного.

"Ашере, я не хочу змінювати тебе. Ти мені *подобаєшся*. Навіть *більше, ніж подобається*. І, звісно, я не беруся стверджувати, що знаю, через що ти пройшов, але чого б ти хотів для себе? Біонічні руки? Другий шанс? Я теж хочу цього для тебе".

Він не міг більше тримати її в обіймах, не спробувавши її на смак. Він припав губами до її губ і жадібно поцілував, вкладаючи в поцілунок усі свої страхи минулої ночі і полегшення цієї миті. Він запам'ятав відчуття її в своїх обіймах, відчуття її м'якості, притиснутої до нього. Колись, коли вона сяде на літак до Фенікса, він житиме цими спогадами, цими дорогоцінними моментами з нею.

"Ти інопланетянка", – прошепотів він їй на вухо, прикусивши мочку вуха і змусивши її затремити. "Визнай це".

"Лесник", – відповіла вона, її голос був низьким, сповненим хтивості та божевілья. "Я посилаюся на п'яту поправку щодо мого чужорідного статусу".

"Чудовий день для поїздки", – сказав він, притулившись губами до її пульсу, коли її пальці обвили його шию, а великі пальці робили нечестиві речі з теплою шкірою, яку вона знайшла під його волоссям. "Я можу опустити верх. Ми могли б виїхати з міста. Тільки ти і я? Влаштуємо пікнік, знайдемо галявину, будемо цілуватися до заходу сонця".

Він не мав жодного уявлення, звідки з'явилися ці слова. Коли він під'їжджав до її будинку, то не мав ані найменшого плану чи наміру просити її провести з ним день, не кажучи вже про те, щоб провести день далеко від дому. Але бачити її такою і відчувати те, що він відчував, прощатися до завтрашнього дня здавалося неможливим. І він хотів показати їй, що він не стовідсотковий боягуз – можливо, він і не любить змішуватися з чесними громадянами Денверса, але він цілком здатний покинути свій будинок на кілька годин, чи не так?

"Вій BMW з відкидним верхом?" – запитала вона, піднявши брови.

"Так, мем."

"Мені подобаються швидкі німецькі машини".

"Їздити чи водити?"

"І те, і інше."

"Це прохання?"

"Мм–хм."

"Я люблю свою машину, Саванна. Я не дріб'язкова людина, але я люблю цей транспортний засіб. Яка твоя водійська історія?"

"Це питання від чоловіка, який змусив мене плакати?"

"Я б хотів, щоб ти їздила на моїй машині так далеко і так швидко, як захочеш", – поправив він.

Вона відхилилася назад і підморгнула йому. "Я так і думала. Даси мені хвилинку, щоб переодягнутися?"

"А це обов'язково?"

"Боюся, що так".

Вона вирвалася з його обіймів, але він покликав її, коли вона підійшла до дверей вітальні.

"Саванна?"

Її кавово–карі очі були широкими і жвавими, коли вона повернулася до нього обличчям, і його серце роздулося від любові до неї. Вона могла б дошкулити йому ще сильніше. Могла б змусити його вибачитися знову і знову і благувати про прощення, але не його дівчина. Не його Саванна.

"Дякую."

***

Наступного ранку Саванна мляво потягнулася у своєму ліжку, посміхаючись ще до того, як розплющила очі.

У її мріях вона бачила кожен деталь своєї заміської поїздки з Ашером, і все це в приголомшливому технічному кольорі. Її тіло було гарячим і

незадоволеним, але серце переповнювали почуття до нього. Кожна хвилина, яку вони проводили разом, лише зміцнювала його місце в її житті. Вона намагалася не думати про Фенікс. Вона не могла уявити, що може піти від нього, але й кинути свою кар'єру теж не могла. Вона тихо сподівалася, що рішення знайдеться саме собою, тому що відпустити Ашера здавалося все менш і менш імовірним.

Сівши за кермо його BMW, вона повернула машину на північний захід по шосе 460 до Національного лісу Джефферсона, де вони провели цілий день, їдучи через Аппалачі з сонцем на обличчі та вітром у спині. Його машина кермувала як уві сні, а його рука, тепла і впевнена на її стегні, змушувала її гіперусвідомлювати його поруч, ніби він не міг дозволити машині спокусити її, коли він був у грі.

Вони купили бутерброди і каву в забігайлівці і знайшли відокремлене місце біля річки, щоб розстелити ковдру.

Саванна сиділа, поклавши голову Ашера собі на коліна, сонцезахисні окуляри затуляли йому очі, але робили його таким до біса сексуальним, що вона весь день відчувала себе збудженою.

"Давай зробимо це і на наступних вихідних", – сказав він, коли вона ніжно відкинула його волосся з чола.

Її серце тьохнуло. "Я не можу."

"Ох." Один звук, наповнений таким розчаруванням.

"Наступних вихідних у моєї сестри дівич–вечір".

"Вегас?"

"Чому всі одразу думають про Вегас?"

"Гадаю, тому що те, що там відбувається, там і залишається", – сухо відповів він.

"Не Вегас."

"Слава Богу."

"Міртл–Біч." Вона зітхнула. "Ми зупинилися в трикімнатній квартирі на набережній. Дев'ять дівчат."

"Дев'ять? У твоєї сестри буде вісім служниць?"

"У моєї сестри дев'ять помічниць і двоє читців. Троє з них не можуть прийти". Саванна на мить зупинилася, обдумуючи свої наступні слова. "Трент і його дружби теж приїдуть".

Ашер не одразу відповів. Коли він це зробив, його тон був різким. "Багато тіл у квартирі з трьома спальнями".

"Хлопці знімають квартиру по сусідству."

"Хіба дівич–вечір зазвичай не планується без присутності нареченого?"

"Скарлет сказала, що дуже сумуватиме за ним".

"Отже, брати Гамільтони будуть там", – сказав Ашер. "І всі інші вродливі, успішні двадцятирічні в Денверсі. Сподіваюся, ти чудово проведеш час, Саванно".

Він сів, повернувшись до неї спиною. "Гадаю, нам, мабуть, час повертатися".

"Мабуть, так", – відповіла вона.

Її не збентежила його реакція. Йому не подобалося, що вона проведе наступні вихідні з майже дюжиною привабливих чоловіків. Вона це розуміла.

Але не вибачилася, бо вони нічого не обіцяли одне одному. Вони зустрічалися? Типу того. Ексклюзивно? Ні, наскільки вона знала. Вона не вживала слово "хлопець", а він не вживав слово "дівчина". І, чесно кажучи, незважаючи на її зростаючі почуття до нього, вона не була впевнена, чи готова бути ексклюзивною. Відкриття нових почуттів – це одне. Насправді змінити свій статус на Фейсбуці? Це було по-справжньому.

До його честі, він не дувся більше кількох хвилин, перш ніж повернутися до їхньої невимушеної розмови, коли він сів за кермо і направив машину назад у Денверс.

Вона подивилася на годинник на тумбочці біля ліжка. За годину церква – ціна перебування в будинку її батьків не підлягала обговоренню – і недільна вечерея через три години після цього. Якраз достатньо часу, щоб привести в порядок свої нотатки для наступної частини "Ашер Адам і Саванна Кассандра: Американська історія кохання".

***

Міс Поттс поспішала з кухні з двома загорнутими у фольгу тарілками.

"Персиковий пиріг твоєї мами і диявольський пиріг Амішів".

Ашер посміхнувся. "Диявольська їжа Амішів?"

"Мені завжди подобалася зловісність цієї назви", – сказала вона. "Ти не можеш використовувати міксер для приготування тіста, тому що у Амішів немає електрики, а з ручним міксером було б пекло. Замість цього вони використовують гарячу каву, щоб змішати інгредієнти і отримати гарне тісто".

Він згадав себе хлопчиком, який сидів на задньому сидінні маминої машини і слухав, як вона розповідала йому про техніку випічки. Дружба між його бабусею Френсіс Шерман і Матильдою Поттс, що тривала все життя, означала, що міс Поттс часто говорила і робила речі, які так сильно резонували з матір'ю Ашера, Памелою Шерман Лі, що іноді у нього перехоплювало подих. Він нахилився і притиснувся губами до її паперової щоки.

"Вона була б тобі дуже вдячна, ти ж знаєш".

"Твоя бабуся була найкращою подругою, яку я коли-небудь мала, а твоя мама була мені як племінниця", – тихо промовила міс Поттс, простягнувши руку, щоб провести по очах. Потім вона розгладила комір поло Ашера. "Ти гарно виглядаєш".

"Ти брехуха."

"Краса в очах того, хто дивиться, Ашере. І я бачила, як Саванна Кармайкл дивиться на тебе."

"Це не триватиме довго", – тихо промовив він, відчуваючи важкий відчай, який все менш і менш успішно намагався стримувати в собі.

"Не будемо сьогодні про це турбуватися", – сказала міс Поттс, підштовхуючи його до дверей. "Іди, гарно проведи час".

"Приємно провести час? Шкода, що я не маю маски."

"Не треба. Кармайкли – хороші люди. Вони виростили Саванну, чи не так?"

Годиною пізніше, сидячи поруч із Саванною за обіднім столом її батьків, з тарілкою, заваленою шинкою, картоплею, кукурудзою та печивом, він з подивом виявив, що міс Поттс була права. Кармайкли були хорошими людьми, і після

легкої, але досить добре прихованої реакції на його обличчя, яку він помітив під час привітання, вони більше не змушували його почуватися незручно. Він помітив, що очі Скарлет Кармайкл час від часу занадто швидко відводилися, коли він говорив, а в очах Джуді Кармайкл час від часу з'являлася співчутлива м'якість. Але коли поруч з ним була Саванна, сексуальна в чорному бавовняному сарафані, з її стегном, притиснутим до його стегна? Він би погодився на недільну вечерею будь-коли.

Єдиною ложкою дьогтю в бочці меду був Трент Гамільтон, який виглядав відверто огидно, коли вперше оглянув обличчя Ашера, і театралью здригнувся ще кілька разів для більшої переконливості. Звісно, лише тоді, коли Кармайкли не дивилися.

"Ванно, люба, мій брат Ленс не може дочекатися, щоб відновити ваше знайомство на наступних вихідних в МБ", – сказав Трент, обдаровуючи Саванну своєю посмішкою на мільйон доларів.

"Якщо мені не зраджує пам'ять, Ленс був трохи вередливим", – сказала Саванна, поглянувши на Трента.

"Це просто тому, що ти йому дуже сподобалася". Трент демонстративно притиснув Скарлет до себе. "Хлопчики Гамільтон і дівчатка Кармайкл пасують одне одному, як горох і морква".

Саванна випросталася на стільці, ігноруючи його, і повернулася до Ашера. "Ти коли-небудь був у Міртл-Біч?"

Ашер кивнув, думаючи, що легко впорається з Трентом, якщо молодий чоловік захоче продовжувати приманювати його. Вони могли б вийти на вулицю, і Ашер міг би переставити обличчя Трента, щоб подивитися, як йому це сподобається. "Я пройшов тренувальний табір у Форт-Джексон у Південній Кароліні. До Міртл-Біч було всього три години їзди, тож ми їздили туди кілька разів. Ти коли-небудь був у навчальному таборі, Гамільтоне?"

"Ні, сер", – відповів Трент зі звуженими очима. "Не заперечуєте, якщо я буду називати вас "сер"? Я люблю виявляти повагу до старших".

"Це просто чудово, синку", – спокійно відповів Ашер, повертаючись до Саванни, яка заковувала очі від їхніх витівок. "Я любив нічний Стренд. Як запахи солодкої вати і тістечок змішуються з солоною водою і лосьйоном для засмаги влітку. Мерехтливі вогні. Музика."

"Господи, Френку", – сказала Джуді, – "ти пам'ятаєш той тиждень, який ми провели в Міртл-Біч перед народженням дівчаток?"

Погляд містера Кармайкла пом'якшав, коли він подивився на неї через стіл. "Я пам'ятаю, квіточко".

"Ти маєш рацію щодо солодкої вати, Ашере", – сказала Джуді. "Ви коли-небудь бачили фільм *"Шаг"*? Я обожаю цей фільм!"

"Це її улюблений", – сказала Саванна, обернувшись до Ашера з блискучими очима.

"На честь святкування баху Скарлет наступного вікенду, думаю, нам варто влаштувати сімейний перегляд", – сказала Джуді.

"О, Господи", – зітхнув Френк.

"Сімейний перегляд?" – перепитав Ашер, нахилившись до Саванни.

"Тато накриває будинок білим простирадлом, мама готує попкорн, а ми сідаємо на галявині і дивимося "Шаг". Ми робимо це щонайменше раз на літо. Іноді два чи три рази. Я знаю кожне слово з цього фільму".

"А ти вмієш робити шаг?" запитав Ашер, посміхаючись до неї.

"Звичайно! Мама нас навчила. А ти?"

"Вмію. Але я не можу. Більше не можу."

"Звісно можеш! Ми будемо повільніше".

Він нахилився ще трохи вперед, а потім зупинився, коли зрозумів, що перебуває на межі поцілунку за обіднім столом на очах у всієї родини.

"Я хочу поцілувати тебе", – прошепотів він.

"Пізніше", – сказала вона, посунувшись на своєму сидінні так, щоб її стегно терлося об його стегно.

"Отже, домовились", – сказала Джуді, сяючи на Френка, який виглядав втомленим. "У четвер ввечері! Невеличкі проводи перед тим, як ви, дівчата, вирушите в дорогу в п'ятницю вранці. Звичайно, ви прийдете, хлопці?"

Ашер подивився на Трента, чії очі звузилися від невдоволення, а потім подивилися на Джуді і ввімкнули чарівність. "О, я буду тут, пані Кармайкл. Нізащо не пропущу".

Вона ввічливо посміхнулася Тренту, перш ніж повернутися до Ашера. "А ти, Ашере?"

Рука Саванни стиснула його руку під столом і додала йому сміливості погодитися на ще одну експедицію в місто. "Дякую, місіс Кармайкл. Я не можу уявити собі місця, де б я хотів бути з більшим задоволенням".

Після вечері Трент і Скарлет швидко пішли, попрямувавши до сусіднього містечка на барбекю з друзями, а Саванна запросила Ашера приєднатися до неї на гойдалці на ганку, перш ніж побажати їм доброї ночі.

"Мені подобається, що ти прийшов на вечерю", – сказала вона, коли він просунув свій палець крізь її палець. Вона відштовхнулася, щоб легенько погойдати їх на гойдалці. "Я знаю, що тобі, мабуть, було нелегко".

"Ти полегшуєш мені життя", – відповів він. "І у тебе чудова сім'я".

"Скарлет трохи припишкля. І Трент..." Її тон був вибачливим, але вона знизала плечима. "Він не такий вже й поганий".

"Я впевнений", – сказав Ашер, відчуваючи себе скуто і роздратовано. Трент Гамільтон був саме таким вузьколобим містечковим засранцем, якого Ашер вважав за краще уникати.

"Справді. Він обожноє Скарлет до нестями."

"Схоже на те."

"Мамі сподобалося, що ти у неї був."

Він відпустив її руку і обійняв за плече, притискаючи її до себе і насолоджуючись тим, що вона поклала голову йому на плече.

"Ми наполовину закінчили інтерв'ю", – сказав він. "Ти вже щось написала?"

"Трохи."

"Даси мені почитати?"

"Ще ні", – швидко відповіла вона.

Він стиснув її плече. Він міг би поважати це..він також не хотів би, щоб хтось читав його роботу до того, як вона буде закінчена. Кілька хвилин вони

погойдувалися в тиші. Розбризкувачі газону створювали заспокійливу симфонію, діти проїжджали на велосипедах повз будинок Саванни, а дивна машина обережно пробиралася тихою вулицею, обсадженою деревами. Ашер так давно не проводив післяобідній час серед інших людей. Це відчуття було знайомим і новим. Заспокоювало і лякало.

"Куди ми прямуємо, Саванно?"

"Я не знаю", – сказала вона, її голос був м'яким і невпевненим на його шії. Після довгої паузи вона підняла на нього очі. "А ти?"

Він сумно похитав головою, не в змозі витримати її гарних очей. "Ні".

Хоча це було не зовсім правдою. Він добре уявляв, до *чого* це призведе. Він не хотів, щоб вона покидала Денверс. Він не хотів, щоб вона покидала його. Думка про повернення до життя без неї була такою болючою, що майже немислимою. Він пригорнув її до себе.

"Може, нам варто трохи пригальмувати?" – запитала вона. "Поки ми все не з'ясуємо?"

Він здригнувся. Це була точно не та відповідь, на яку він сподівався. Розчарування охопило його, коли він ввічливо кивнув, поцілував її в чоло, перш ніж відпустити і піднятися. "Побачимося завтра?"

"Звичайно", – сказала вона, здивована його різким прощанням, дивлячись на нього стурбованими очима, коли він зійшов з ганку і попрямував до своєї машини.

РОЗДІЛ 10

Вперше ви разом роздягаєтеся догола і не відчуваєте ані краплі невпевненості

Саванна проводила понеділок і середу вдень, беручи інтерв'ю в Ашера, але після її бомби "не поспішати" в неділю вдень між ними щось змінилося. Ашер стримувався, і їхні зустрічі знову обмежувалися кабінетом. А якщо відверто? Вона ненавиділа це. Відступити від ситуації завжди здавалося розумним кроком, якщо ти в чомусь не впевнена. Але їхня хімія була такою відчутною, а спогади про його руку на її тілі такими реальними, що зволікання вбивало її. Можливо, так само, як це вбивало його, хоча він і намагався поважати її бажання.

Він не обіймав її і не тримав за руку, коли вони сиділи з її батьками, сестрою і Трентом на задньому дворі, дивлячись "Шаз" у четвер увечері. Тож коли він нахилився, щоб поцілувати її у вухо, коли двоє головних героїв почали цілуватися на екрані, у неї перехопило подих від несподіванки, полегшення і задоволення.

"Поїхали зі мною додому", – тихо промовив він.

"Завтра я їду в Міртл-Біч", – прошепотіла вона у відповідь, намагаючись не скиглити від відчуття його губ на своєму вусі. Тепло його дихання змусило її серце битися швидше, а шкіру поколювати.

"Все одно їдь зі мною. Я відвезу тебе додому, коли захочеш".

Вона зробила глибокий, уривчастий вдих. Вона хотіла його. Дуже сильно. Набагато більше, ніж вона коли-небудь хотіла когось – нетерплячих хлопців у старших класах, ерудованих хлопців у коледжі, витончених чоловіків у Нью-Йорку. Жоден з них не зачепив її серце так, як Ашер. Жоден з них не змушував її відчувати так багато, як він. І ні, можливо, вона не могла бути з ним вічно, але що б не сталося після публікації статті, хай йому грець. Вона хотіла провести цей час з ним зараз.

"Гаразд."

Він видихнув поруч з нею, простягаючи руку. Вона переплела свої пальці з його і дозволила йому покласти їхні руки собі на стегно. Він був гарячий і твердий, а в животі Саванни з'явилася туга, яка не давала змоги зосередитися на фільмі. Все, чого вона хотіла, – це застрибнути в його розкішну машину, поїхати до його будинку і дозволити йому затягнути її сходами до своєї спальні.

Вона трохи посунулася до нього в двомісному кріслі "Адірондака" так, щоб її рот був трохи ближче до його вуха.

"Ашер".

"Саванна".

Він дивився на екран, але його груди рухалися більш усвідомлено, ніж кілька хвилин тому, а щелепа була жорсткою. Його рука стиснула її руку з більш чітким натиском, і вона нахилилася до нього, її дихання торкнулося його вуха.

"Для протоколу, я вирішила... що я *ненавиджу* ... *не* поспішати".

"Це стосується нас обох", – сказав він уривчастим голосом.

Вона ніжно вкусила його за мочку вуха. "Я можу залишитися на всю ніч".

Він здригнувся і облизав губи, відмовляючись дивитися на неї, але вона відчула рух у його штанях біля своєї руки і намагалася не посміхатися. Його думки були такими ж брудними, як і її.

"Мене це влаштовує".

"Але про секс поки що не йдеться", – сказала вона, коли її язик вирвався, щоб лизнути чутливу шкіру там, де зустрічалися його щока і вухо.

Він тихо застогнав. "Яка прикрість".

"Не будь жадібним", – сказала вона, дражнячись.

Вона подумала про це. Проблема з сексом з Ашером зараз полягала в тому, що вони покинули повітряний простір для випадкового сексу кілька днів тому, і в цей момент між ними пролітало занадто багато почуттів, інтенсивних почуттів, які ще не були сформульовані, і які можуть завдати болю, якщо між ними виникне непорозуміння. Вони кохали одне одного? Так. Між ними була пристрасть? Господи, так. Але решта все ще залишалася відкритим. Вона не була його дівчиною, і у них не було жодних зобов'язань. Секс на цьому етапі міг розбити їй серце. А оскільки почуття Саванни ще не вщухли після обману і зради Патріка, вона не могла знову ризикувати своїм серцем так скоро. І вже точно не з Ашером, який з кожним днем означав для неї все більше і більше. Вона не була впевнена, що зможе оговтатися від того, що Ашер завдав їй болю, і це лякало її найбільше.

"Щось ще не обговорюється?" – запитав він, роздуваючи ніздрі, не відриваючись від екрану.

Саванна нахилилася вперед, поки її губи знову не торкнулися його вуха. "Ні."

Його дихання перехопило, і він стиснув її руку, повільно повертаючись до неї. "Нам треба йти. Негайно."

Його голос, низький і вимогливий, змусив м'язи глибоко всередині її тіла стискатися і розслаблятися в очікуванні. Вона прикусила нижню губу. "Хіба ми не повинні подивитися решту..."

"Ні."

Навіть у тьмяному світлі, яке давав фільм, вона бачила шалене бажання в його очах, тугу, яка, ймовірно, віддзеркалювала її власну. Вони не цілувалися з часів суботнього пікніка, а їм належало розлучитися на три дні. Вона бачила: він так само відчайдушно хотів побути з нею наодинці, як і вона – з ним.

Прийнявши рішення за них, він підвівся, потягнувши її за собою. Вони пролетіли повз Скарлет і Трента, які примостилися на лавці перед ними, і зупинилися прямо за кріслом Джуді.

"Мамо", – прошепотіла Саванна, поклавши руки на мамине плече і прошепотівши їй на вухо. "У Ашера болить голова. Нам треба йти".

Джуді відірвала очі від екрану, з жахом озирваючись на Ашера. "О, Ашере. Мені так шкода, любий. Ти повернешся дуже скоро?"

"Так, мем, і дякую, що запросили мене".

"Я буду вдома пізніше, мамо", – спокійно сказала Саванна. "Не чекай на мене".

Перш ніж її мати встигла сказати ще одне слово, Саванна відійшла, її серце калатало, коли Ашер завів машину і попрямував додому.

Вони їхали мовчки, напруга між ними була відчутною і гарячою, коли він перемикав машину з третьої на четверту, з четвертої на п'яту, мчачи темними, вузькими дорогами до дому. Ці жахливі слова "сповільнитись" мучили Ашера з недільного дня, і з трьома довгими днями розлуки на горизонті, він не міг упустити шанс мати її для себе. Він ненавидів той факт, що вона прямувала до Міртл-Біч з купою красивих чоловіків, тож найменше, що він міг зробити, – це переконатися, що в її голові не залишилося місця для когось іншого, окрім нього.

Нарешті він заїхав на під'їзну доріжку, і коли заглушив двигун, тиша була приголомшливою. Він прочистив горло, опираючись спокусі негайно доторкнутися до неї.

"Я радий, що ти поїхала зі мною додому".

Вона глибоко вдихнула і подивилася на будинок. "Ненавиджу, що не побачу тебе до понеділка".

Він потягнувся до її обличчя, торкнувся долонею щоки і повернув її обличчям до себе. "Мені теж".

Він нахилився вперед і взяв її верхню губу між своїми, пропускаючи пальці крізь її волосся, коли вона тихо застогнала, нахилившись до нього. Вона потягнулася, щоб обхопити його обличчя руками, і він поглибив поцілунок, пробуючи її рот на смак і посміхаючись, бо він мав смак попкорну і масла, а він ніколи не знав, що кіно може бути таким досконалим на смак.

"Хоч я і бачив тебе, я сумував за тобою", – прошепотів він, обводячи її щелепу маленькими поцілунками.

"Я теж", – зітхнула вона, відкинувши голову назад, щоб дати його губам і язичку кращий доступ до свого горла. "Це було пекло – приходити сюди в понеділок і середу і мріяти, щоб ти мене так цілував. Я ледве могла зосередитися на інтерв'ю. Мені все хотілося, щоб ти схопив мене, поцілував і сказав: "До біса повільність, Саванно". Це жахливо – відчувати стільки всього так швидко". Вона важко дихала йому на шию, коли його рука ковзнула по її грудях і сковзнула під чорну футболку. Шкіра її живота була такою теплою і м'якою, що він притиснув долоню, насолоджуючись її теплом, перш ніж ковзнути рукою до грудей. Він намацав м'яку плоть під рукою, коли вона впилася йому в рот, перехопивши подих.

"Саванна", – застогнав він, і її зуби ніжно прикусили його верхню губу, а її сосок виблискував, як мармур, під мереживом бюстгальтера. "Ти мене так збуджуєш".

"Нагору", – прошепотіла вона. "Твоє ліжко. Негайно."

Він відсторонився від неї, задихаючись, простягнув руку, щоб відчинити свої двері, не зводячи з неї очей, а потім обійшов навколо машини, щоб відчинити її. Коли вона вийшла з машини, він без жодного слова пригорнув її до своїх грудей, бо не міг втриматися, і повільно та глибоко поцілував у місячному світлі. Він ніколи не знав такого бажання, і він шукав у своєму мозку відповідь на питання, чи не поглинуло воно його так глибоко лише тому, що він так довго був без нього. Відповідь прийшла швидко. Так, було чудово тримати красиву дівчину в своїх обіймах, але ці почуття стосувалися не просто будь-якої дівчини.

Вони стосувалися Саванни.

Саванна, яка підійшла до його дверей з тістечками, коли решта мешканців міста залишилися осторонь. Саванна, яка простягнула йому свою ліву руку в знак привітання, щойно він її зустрів. Саванна, яка пахла лимонами, любила книги і прийшла додому, щоб сховатися. Саванна, яка була як кремій для його сталі, гаряча, гостра і повна вогню. І Саванна, тепла і податлива в його обіймах, дозволяла йому цілувати себе, якимось дивним чином бажаючи його так само сильно, як і він її.

Коли він відсторонився від неї, він був такий твердий і готовий зануритися в неї, що це було майже боляче. Чому вона викреслила секс зі списку питань? Це турбувало його не тому, що кожен чоловічий інстинкт в його тілі спонукав його до спарювання з нею, а тому, що він задавався питанням про причину. Невже вона не *хотіла*?

Він глибоко вдихнув, відсторонився, щоб подивитися на повний місяць, а потім повернув погляд до її милого, піднесеного обличчя. Він підняв руку, щоб обхопити її щелепу.

"Ти завжди прекрасна. Але в місячному світлі ти просто ангел".

Він здригнувся від своєї соковитої мови, але його почуття були страшенно дурними, швидко змінюючись від захоплення і захоплення до любові. Він відчував, як це відбувається. Вони змушували його говорити безглузді речі.

"Я не ангел", – тихо сказала вона.

"Ти ангел", – сказав він, підносячи її руку до своїх губ, віддаючись сирним поцілункам. Він закохувався в неї. Сирний поцілунок був неминучим.

Саванна потягнула його до вхідних дверей, і він пішов за нею всередину, ногою зачинивши за собою двері і дозволивши їй тягнути себе вгору по сходах. Це було неймовірно сексуально...неймовірно гаряче – те, що вона знала, куди йде в напівтемряві його будинку, і без зусиль прямувала до його спальні. Вона штовхнула двері, і він пішов за нею.

***

Її груди швидко здіймалися і опускалися, як від напруження, коли вона бігла вгору великими сходами і вниз по галереї до його кімнати, так і від сили її почуттів і відчайдушної потреби відчувати його, спробувати на смак, дослідити його, відчувати його руку, губи і язик на своєму тілі. Вона притулилася спиною до дверей спальні позаду себе, вигнувши спину, витримуючи його жадібний погляд.

Він зробив крок до неї і поклав руку на двері біля її голови. Він нахилився ближче, його лоб м'яко торкався її чола, його дихання дразнило її губи. Внутрішня частина його ніг торкалася зовнішньої частини її ніг, а її короткі, швидкі вдихи змушували її груди підніматися і опускатися, її соски знову і знову торкалися його грудей, коли вона вдихала. Від тертя вони стали майже нестерпно твердими, і вона відчайдушно хотіла, щоб його рука чи губи заспокоїли їх. Його очі глибоко втупилися в її очі в тьмяному світлі спальні. Місячне світло відкидало тіні на його обличчя, роблячи його на мить неушкодженим.

"Ашере", – зітхнула вона, дивлячись на нього з подивом, коли її пальці простежили лінії його обличчя. "Ти прекрасний і в місячному світлі".

Його очі спалахнули жаром, і його рот припав до її вуст. Його рука обхопила її талію, відкидаючи назад, поки його ноги не вдарилися об ліжко

позаду нього, і він впав назад, тягнучи її за собою, пом'якшуючи її падіння своїм тілом. Він перевернув її, не відриваючись від її губ, тримаючи своє тіло впритул до її тіла, коли він впивався в її рот, його рука ковзнула під футболку, щоб схопити її груди.

Вона застогнала, вигнувшись до нього, і він підняв бюстгальтер на її болючу плоть, а потім припав ротом до соска, люто всмоктуючи його в гостре вістря і роблячи її нутрощі слизькими від збудження і потреби. Вона перебирала пальцями його волосся, то розчаровуючись, то відчуючи полегшення, коли тепло його рота переходило з однієї груді на іншу. Його великий і вказівний пальці стискали слизьку вологість однієї, коли він любив іншу, проводячи по ній язиком, а потім облизуючи повільними колами, доки вона не думала, що збожеволіє.

Її стегна ритмічно рухалися під ним, нашттовхуючись на твердість його ерекції, коли він смоктав її з більшою силою, його рука ковзнула вниз до її живота, щоб прослизнути під гумку трусиків. Вона ахнула від несподіванки, коли він просунув у неї два пальці, потім закрила очі і застогнала від задоволення, стискаючи м'язи навколо довгоочікуваного вторгнення.

"Боже, Саванно, ти така мокра. Така туга".

Його слова збудили її ще більше, і вона прикусила нижню губу, коли його губи спустилися вниз по її тілу, злегка цілуючи її торс і живіт, облизуючи кільце навколо пупка. Вона провела руками по своїх збуджених грудях, дразнила пальцями вологі соски, а потім спустилася до шкіри талії. Вона хотіла, щоб він мав до неї повний доступ. Вона вигнулася дугою і спустила шорти і трусики, злегка похитуючись, щоб вони впали за коліна. Ашер прибрав пальці, стягнувши її шорти і трусики за п'яти, а потім смикнув її до краю ліжка і опустився перед нею на коліна на підлогу. Він взяв її ліву ногу і поцілував слід від щиколотки до коліна, потім закинув ногу на плече і зробив те ж саме з правою.

Боже мій, подумала вона. Він збирається ...

І тоді розум Саванни був офіційно підірваний.

Як тільки вона широко розкрилася перед ним, його пальці ніжно розсунули її губи, а язик знайшов пульсуючий бутон її статевого органу. Коли він притулився до її гарячої шкіри, Саванна підскочила на ліжку, її пальці закрутилися в його волосся, вона скиглила і стогнала, вигукуючи його ім'я, а п'яти впиралися в його спину.

У житті Саванни було лише кілька незручних моментів орального сексу, тож коли він обхопив губами збуджений клітор і почав смоктати, у неї перед очима замиготіли зірки, спалахуючи і палаючи. Саме тоді, коли вона була готова впасти за межу здорового глузду, він засунув ці два пальці назад у її вологе тепло, і вона відчула, як його зуби впилися в її пружну плоть.

"Ашере!" – закричала вона, коли все її тіло в конвульсіях припало до його рота, а потім затремтіло і розслабилось в повторюваних хвилях насолоди. Кожен м'яз її тіла стиснувся, ритмічно вібруючи проти нього, коли вона переживала найнеймовірніший оргазм у своєму житті.

Вона лежала млява і бездиханна, коли він заліз назад на ліжку і потягнув її на себе, поки її голова не вдарилася об подушку. Він потягнувся до шиї, щоб зняти футболку, потім обережно підшттовхнув і бюстгальтер до кінця шляху через її голову. Саванна смутно усвідомлювала, що зараз вона повністю гола,

виснажена і насичена на його ліжку, і не могла пригадати, щоб коли-небудь раніше так сильно довіряла іншому чоловікові. Ашер торкався її так, як чоловік торкається коханої жінки. Він торкався її так, ніби вона була для нього дорогоцінною, і хоча вони не робили жодних офіційних заяв про свої наміри, їй хотілося вірити, що так воно і є. Він пригорнув її до себе. Його рука міцно притиснула її до свого тіла, і вона інстинктивно притулилася до твердого, гладенького тепла його грудей, і саме там вона вгамувала рештки тремтіння і захоплення від приголомшливого відчуття.

***

Її дихання нарешті почало нормалізуватися.

"Боже мій", – прошепотіла вона, трохи здригаючись, притискаючись грудьми до його грудей, – це було особливим видом тортур. Він все ще відчував солону солодкість її рота, яка зробила його таким твердим, що він здивувався, що в його голові ще залишилася кров для зв'язного мислення.

"Ашер в порядку", – відповів він міцно, її волосся, що пахло лимоном, нещадно дразнило його.

"Як ти навчився це робити?" – запитала вона, її очі були широко розплющені і вражені. Її волосся було скуйовджене, і це виглядало так сексуально, що у нього перехопило подих. *Це я зробив. Я зробив її такою.* "Однією рукою, не менше."

"Я використовував не тільки руку."

"Без жартів."

Її язик вихопився на його шию, і стріли насолоди побігли вниз по шиї до паху. Він вагався між тим, щоб встати і прийняти дуже, дуже холодний душ, або чекати, що вона зробить далі. Очікування вбивало його.

"Ашере?"

"Так?"

"Тільки одна річ не обговорюється сьогодні ввечері, так?"

Його дихання прискорилося. "Якщо тільки ти не передумала."

"Ні. Але все інше – чесна гра?" – муркотіла вона, коли її зуби вчепилися в його мочку вуха і потягнули.

"Майже так", – застогнав він.

"І якщо ми будемо *чесними* ..." Її губи спустилися вниз по його шиї, залишаючи маленькі поцілунки і злегка дмухаючи на них, від чого волосся на його руках стало дибки, а по спині пробігли мурашки.

"Чесними?" – задихаючись, пробурмотів він, втративши нитку розмови.

"...тоді твоя черга, чи не так?"

Його пульс прискорився, коли вся кров в його тілі прилинула до стегон, посилюючи і без того жорстку ерекцію, яка болісно пульсувала від її уваги.

Саванна стиснула його сосок, потім поцілувала його грудні м'язи, які вигнулися під її ротом. Вона поцілувала пружний прес, злегка ковзаючи зубами по його шкірі, поки її рука ковзала вниз по його тілу. У нього перехопило подих, коли він відчув, як її рука м'яко натиснула на випуклість його штанів.

Іншою рукою вона розстегнула блискавку, а він рефлекторно потягнувся вниз, щоб спустити джинси, жест не стільки корисний, скільки демонстративний

– він хотів бути голим перед нею. Він хотів, щоб вона робила з ним усе, що їй заманеться. Він відчув, як її пальці вчепилися в пояс його боксерів, і він вигнувся дугою, піднімаючись з ліжка, щоб вона могла одним сильним ривком стягнути їх з його ніг.

"Боже мій", – сказала вона, її голос був густим і низьким. "Поглянь на себе".

Його очі заплющилися, а з горла вирвався гортанний стогін, коли він відчув, як її дихання торкнулося кінчика його статевого органу. Її ніс ніжно погладив його по всьому шляху вниз і назад, а потім ...

"О, Боже", – застогнав він, беручи себе в руки.

"Саванна в порядку", – дражнила вона.

... а потім її язик торкнувся його, облизуючи його від основи до кінчика, повільно...до смішного повільно...так, що він відчув тепло її дихання, змішане з вологістю її рота. Мурашки побігли по його шкірі, коли вона нарешті взяла його в рот, її вологі губи повільно ковзали по його твердому тілу, поки він не відчув, як задня частина її горла притискається до пульсуючої головки.

"Саванна ..." Він затулив очі рукою, відчуваючи тиск між ногами. Він хотів, щоб це тривало, але, чорт забирай, це було так давно, і вона була такою гарячою, і його почуття до неї зашкалювали.

Її голова повільно хиталася вгору–вниз, коли вона обхопила рукою м'який мішечок шкіри під його масивною ерекцією. Він відчув, як вона затягується і напружується, і здригнувся від задоволення, прикусивши губу, доки не відчув металевий відтінок крові. Вона потягнула губи назад до кінчика, повільно, вишукано, пробуваючи його на смак, цілуючи його, а потім повторила рух знову.

Він не міг більше триматися. Йому було надто добре, і вже дуже давно його ніхто так не кохав.

"Крихітко, я зараз..." – сказав він, щоб попередити її, і відчув, як її вільна рука ковзнула вгору по його стегну, по стегнах, поки не зупинилася біля серця, де він притиснув її до себе. Зрештою, саме цей зв'язок – близькість її пальців, переплетених через його – штовхнув його через край.

З низьким, гортанним ревом капітуляції, він повністю віддався насолоді її дотиків, кінчаючи в її роті, занурюючись в неї знову і знову. Його м'язи напружувалися, верхня частина тіла нахилилася вперед, тремтячи, поки тремтіння не розслабилось, і її рот ніжно відпустив його. Він впав назад на подушку, фізично виснажений, знесилений. Вона взяла все, що він міг віддати, що змусило його затамувати подих від вдячності і любові до неї, і коли вона ковзнула назад по його тілу, він прокинувся від коми насолоди і перевернув її, задихаючись і стогнучи, коли він жадібно знайшов її рот зі своїм ротом.

Він відчув смак свого язика на її язиці, що змусило його негайно почати знову тверднути, його ерекція притулилася до м'якого тепла кучерявого волосся між її стегнами. Він погойдувався на ній, і вона тихо застогнала йому в рот, вплітаючи руки в його волосся і цілуючи його у відповідь.

"Саванно", – сказав він, – "я так сильно тебе хочу... так сильно, крихітко..."

"Ні. Не до кінця", – сказала вона, задихаючись, її руки спустилися до його стегон. "Але ось так ми можемо".

Він піднявся на ліктях, цілуючи її, наштовхуючись на її м'якість, швидко тверднув і почав тертися взад–вперед об її горбок. Він притиснув руку до її щоки,

відкинувшись назад, щоб зазирнути в її очі, коли вона вигнулася дугою до нього. Він ритмічно рухався, погладжуючи зародок її статевого органу з кожним висхідним поштовхом, поки вона не потягнулася і не схопила його обличчя, просунувши язик йому в рот, а нігті впилися в його щоку.

Вона була мокрою і слизькою, і він легко ковзав вперед і назад, витягуючи стогони і скиглення з її горла, коли їхні поцілунки почали імітувати рухи їхніх тіл.

Її крики ставали все голоснішими і ближчими, і він відступив назад, щоб побачити, як її очі заплющилися, а голова відкинулася назад, б'ючись об подушку. Потім вона розвалилася під ним, розбита і здригаючись від тремтіння, що пронизувало її тіло.

Це була найпрекрасніша річ, яку Ашер коли-небудь бачив у своєму житті.

"Ашере, Ашере, Ашере", – шепотіла вона, і він відчув, як під ним продовжуються сутички, вібруючи з її ядра, випромінюючи з глибини її тіла через шкіру, масажуючи його твердий член, який продовжував рухатися вперед і назад по її все ще пульсуючому клітору.

Він прискорив темп, відчуваючи, що його власне звільнення неминуче, і подивився на неї, здивований, коли її важкі очі раптово відкрилися, яскраві і світлі в місячному світлі. Вона прошепотіла: "Зараз".

І його серце вирвалося, галопуючи проти її, коли все стиснулося, а потім вибухнуло одночасно, феєрверк вибухнув за його очима, коли він кінчив гарячим і слизьким між ними, зливаючи їхню шкіру разом із силою свого вивільнення. І коли він нарешті перестав тремтіти, він перевернувся на бік і притиснув її до себе, відчайдушно, повністю, безумовно закоханий у неї.

***

"Душ", – нарешті пробурмотів він їй на вухо після довгої хвилини мовчання і повного задоволення в обіймах один одного. "Нам точно потрібен душ".

Саванна не хотіла рухатися. Її оголене тіло було схоже на кисіль на його тілі, тепле і рідке під пуховою ковдрою. Вона злегка штовхнула його, щоб він впав на спину, і лягла йому на груди, все ще тісно з'єднана гарячою слизькістю між ними.

"Скоро", – прошепотіла вона. "Просто тримайся за мене поки що".

Його рука міцно стиснула її, поки вона дивилася на нього. Вона потягнулася вгору, ніжно погладжуючи пошкоджену шкіру його правої щоки, поки її очі не відривалися від його очей. "Розкажи мені про це. Розкажи мені, що сталося".

Його брови насупилися, коли він подивився на неї, невпевненість зробила його риси жорсткими, коли він шукав її очі. "Я думав, у нас інтерв'ю о 16:00..."

"Ніякого інтерв'ю. Ніякого репортера. Тільки твоя дівчина..."

Тепло розлилося по її щоках, коли вона зрозуміла, що збирається сказати. Незважаючи на те, що вони щойно поділили, він ще не називав її своєю дівчиною. Вона опустила очі і опустила підборіддя йому на груди, відчуваючи себе приниженою.

Потім вона відчула його руку у своєму волоссі, ніжно погладжуючи. "Якби моя *дівчина* запитувала, я б подумав, чи не сказати їй".

Вона тихо засміялася на його грудях, потім підняла голову, відчуваючи полегшення. "Вона питає."

"Зачекай секунду." Він посміхнувся їй у відповідь, а потім похитав головою, ніби здивований чи спантеличений. "Як *це* щойно сталося?"

"Мій хлопець любить змінювати тему", – сухо відповіла вона.

"Можна мені хвилинку, щоб обдумати це? Тому що я живу тут сам уже вісім років. Я – Ашер Лі, Денверський Відлюдник з Пагорбів, а ти – розкішна, дивовижна Саванна Калхун Кармайкл, найкрасивіша жінка, яка коли–небудь приземлялася в Денверсі через Нью–Йорк, і без примусу чи погрози тортур, ти просто добровільно назвала себе моєю дівчиною".

"Майже так", – сказала вона, сплутуючи свої ноги з його ногами.

"Я мушу знати. Ти повинна сказати мені, з якої ти планети".

"Це цілком таємно."

"То ти визнаєш це."

"Я нічого не визнаю", – сказала вона з правдоподібним *осійським акцентом.

Він розсміявся, і її виснажені м'язи прокинулися, готові відзвітувати за ще більшу увагу Ашера.

"Я божеволію від тебе, крихітко", – сказав він.

Вона поцілувала теплу, тверду шкіру над його серцем. "Ти вже казав мені це. Я хочу знати, що з тобою сталося".

"Це важкі речі, красуне. Це не легке читиво".

"Я теж читаю художню літературу, *красунчику*", – відповіла вона. "Це частина тебе. І я – частина тебе. Тож настав час нам зустрітися".

Його посмішка зникла, і він м'яко потягнувся, щоб покласти її голову собі на груди, ніби йому було б легше розповідати свою історію, якби Саванна не дивилася на нього. Він провів пальцями по її волоссю, а вона терпляче чекала, дозволяючи йому не поспішати.

"Ми були в районі Жарі, і кілька хлопців виїхали на патрулювання без коней. Там був поранений один чоловік, старший сержант Вільямс, який наступив на саморобну вибухівку, і оскільки я був найближчим черговим польовим медиком, мене поспішили вивезти з бази, щоб допомогти йому. Коли я прибув туди, він все ще був у полі, і мене зустрів капрал з його підрозділу, хлопець на ім'я Лагерті. Ми розмовляли, поки він вів мене до Вільямса. Просто йшли пліч–о–пліч, і раптом він наступив прямо на іншу міну. Прямо біля мене. Підірвався на п'ятнадцять футів у повітря і загинув.

"Спочатку я нічого не відчув", – сказав він. "Вибух не такий гучний, як можна було б подумати, але була велика хмара пилу і піску, і мене відкинуло на невелику відстань. Я знав, що не загинув". Він зробив паузу на секунду, і вона відчула, як він ковтнув. Вона притиснулася губами до його грудей і чекала. Його голос зламався, коли він продовжив. "Я хотів би, щоб я був мертвий. Мені зараз соромно за це. Багатьом хлопцям було гірше, вони втратили обидві ноги або три кінцівки, і вони боролися, щоб залишитися в живих. Я тоді не знав, наскільки все погано. Я не знав, що у мене немає руки, а обличчя схоже на рубане м'ясо".

Він прибрав руку з її волосся, і Саванна запідозрила, що він витирає сльози зі своїх щік. Її власні сльози змочували його груди, але вона дозволила їм впасти і продовжувала тримати руки на його теплій шкірі. Його рука повернулася до її волосся, але тепер вона лежала, а не гладила, як він продовжив.

"Осколок в моєму обличчі ... я не відчув його. І моя рука, я навіть не знав, що її немає, поки один з інших хлопців не штовхнув мене назад...я намагався встати... і не сказав: "Обличчя, важке осколкове поранення". А хтось інший сказав: "Один ампутований, довбаний безлад, троє поранених", і я подумав, про кого це вони, в біса, говорять. Єдиним загиблим був Вільямс. Ампутований? Хто втратив кінцівку?"

"Я намагався сісти. Я хотів сісти. Я хотів сісти і допомогти ампутованому, але вони просто продовжували говорити мені: "Ні, ні. Лежи. Не вставай". І я спробував розплющити очі, але повіки не відкривалися... Я просто..."

"Досить", – сказала Саванна, м'яко, але твердо, піднімаючись, щоб подивитися йому в обличчя. Вона витерла очі тильними сторонами долонь, а потім подивилася на нього, на жах і безнадію, що застигли в його очах. "Ашере? Ашере, подивися на мене".

Його дихання було швидким, поверхневим і трохи уривчастим, як у людини, що прокинулася від дуже поганого сну. Коли він подивився на неї, його очі блищали і були невпевненими. "Ти вже йдеш?"

"Йду?" – перепитала вона, хитаючи головою вперед–назад. "Ні, я не залишаю тебе".

Він проковтнув, виглядаючи спустошеним. "Я ж казав тобі, що це неприємно".

"Ашере", – сказала вона, її серце розривалося від усього, що довелося пережити цьому надзвичайному чоловікові. "Обіцяю тобі, я не піду".

Вона нахилилася вперед, притиснувшись губами до його губ, відчуваючи смак солоних сліз, приправляючи крихітними ніжними поцілунками нерівні контури губ, які мали б бути гладкими, але вже не були. І вона любила їх такими, якими вони були.

Його рука повільно ковзнула по її оголеній спині до шиї, утримуючи її голову на місці, коли він затиснув її нижню губу між своїми. Вона закинула ногу на його тіло, щоб обхопити його. Він сів, і його рука обійняла її, притискаючи до грудей, коли її щиколотки зімкнулися на його спині, і він поглибив поцілунок, його язик пробував на смак її язик, його рука розминала шкіру її стегна, поки вона смоктала його язик.

Вона відчула його ерекцію на внутрішній стороні стегна, тверду і пульсуючу, і її рішення було швидким і стрімким, і вона знала – в серці, в душі, в одну мить – що воно було правильним.

"Я хочу тебе", – прошепотіла вона йому на шию.

"Я теж тебе хочу", – відповів він, затамувавши подих, тремтячи в її обіймах. "Наступного разу, коли ти прийдеш, я..."

"Не наступного разу", – сказала вона, відкинувшись назад, щоб зазирнути йому в очі. "Зараз".

Він нахмурих брови, його задишкувате дихання гаряче відбилося на шкірі її губ.

"Це ти мене жалієш?"

"Гвинтик жалю? Я повинна відшмагати тебе за це, Ашере".

"Тоді що змінилося?" – запитав він, і вона пом'якшала, побачивши розгубленість в його очах.

"По–перше, я не була твоєю дівчиною, коли приїхала сюди".

Вона облизала його губи, і вони розійшлися для неї, його язик закрутився навколо її язика, коли вона влаштувалася на його колінах, штовхаючи складки свого тіла прямо до основи його ерекції, і ковтаючи його стогін, коли її слизьке тепло вдавлювалося в нього.

"А ще..."

"Ще?" – заціпеніло запитав він.

"Я так сильно закохана в тебе, Ашере, і ..."

"І?"

"І ти так сильно закохуєшся в мене".

"Так", – відповів він. "Я ніколи ні до кого не відчував нічого подібного. За все своє життя."

"Я теж", – сказала вона, висувуючи свій таз вперед і спостерігаючи, як його дихання збивається і він здригається від болю і насолоди. *Боже, це було так сексуально, коли його обличчя було таким.* Вона притиснулася до нього стегнами, щоб побачити, як він робить це знову.

"Саванна", – попередив він.

"Я не хотіла займатися з тобою сексом, бо не була впевнена, на чому ми зупинилися, але зараз..."

"Ти впевнена?"

"Ні. Не зовсім. Але я знаю, що ти дбаєш про мене. І я не знаю ... цього достатньо". Вона шукала його очі, все ще загорнувшись навколо його тіла. Вона не могла більше чекати. Вона не хотіла більше чекати. "Я приймаю таблетки. Ти чистий?"

Він подивився їй в очі. "Ти ж знаєш, що так".

"Я повинна була запитати", – сказала Саванна і нахилилася вперед, щоб поцілувати його знову.

Вона затиснула його обличчя між долонями і гойднулася вперед, притулившись до нього. Вони шалено цілувалися, поки вона ковзала руками по його щоках до шиї і, нарешті, до плечей, де вона розправила їх, тримаючи себе в руках. Вона підняла все своє тіло вгору, потім відкинулася назад, щоб зловити його погляд.

"Допоможи мені", – тихо промовила вона, дивлячись на нього з усією любов'ю, яка зростала в її серці до нього.

Його рука пройшла по її спині, потім потягнулася, щоб зрівняти його ерекцію з її входом.

"Ти впевнена?" – запитав він, готовий відступити, якщо вона скаже, що ні.

"Впевнена", – відповіла вона, а потім повільно, до болю повільно опустила на нього.

***

Він залишався абсолютно нерухомим, затамувавши подих, коли її туга вологість огорнула його в болісній досконалому. Він відчував кожен гребінь

шовковистої плоті всередині неї, кожен м'яз, який підлаштовувався під його довжину і ширину. Ейфорійний приплив відняв кров від його голови, коли він пульсував у ній, його шкіра ставала гарячою, потім холодною, потім знову гарячою, коли вона опускалася на нього. Він видихнув лише тоді, коли кінчик його члена торкнувся її лона.

"Ашере?" – застогнала вона.

"Ти виглядаєш так добре. Так добре, крихітко. Солодка Саванна".

Він потягнувся до її обличчя, притягуючи до себе, щоб поцілувати, коли вона опустилася на його плечі, піднімаючись, а потім знову опускаючись. Він здригнувся, намагаючись не забути дихати, коли він ставав неймовірно товстим і твердішим всередині неї. Вона погойдувалася на ньому, і він смоктав її язик, перш ніж вона знову опустилася на його плечі, піднімаючи своє тіло. Але цього разу, коли вона зісковзнула вниз, його таз піднявся вгору, і вона зітхнула йому в рот.

Він застогнав, коли вона знову вхопилася за нього, знову штовхаючи вгору, коли вона сповзала вниз, поки вони не створили свій власний ритм. Вона нахилилася вперед, і її зуби шкребли по його шиї, розпалюючи його до неймовірного жару, він відчув, як стискається, як йому хочеться проникнути якомога глибше, так що неможливо було сказати, де він починається, а де закінчується вона.

"Саванна", – сказав він, торкаючись долонею її щоки, щоб зазирнути в обличчя. Вона рухалася на ньому вгору і вниз, зустрічаючи його удар за ударом, її очі були заплющені, а шия вигнута назад в екстазі. "Кінчи для мене, крихітко. Кінчи для мене зараз".

Вона закусила губу, задихаючись, коли її долоні стискали його плечі, а нігті впивалися у верхню частину спини, зтягуючи кров. "Ашере, я... я... Ооох!"

Її щиколотки стиснулися навколо його талії, і вона закинула голову назад. Він притиснувся губами до її горла і відчув, як стінки її тіла стискаються навколо нього так інтенсивно, що втратив будь-який контроль, який, як він думав, мав, востаннє занурившись в неї якомога глибше. Він кінчав сильніше, ніж будь-коли, вигукуючи її ім'я, коли світ зник, і ніхто...ні, нікого не існувало, окрім нього і неймовірно красивої, ніжної, блискучої дівчини в його обіймах.

Саванна, яку він кохав.

Саванна, яку він кохатиме вічно, ще довго після того, як її не стане.

РОЗДІЛ 11

Вперше ти усвідомлюєш, що не хочеш нікого, окрім нього

Ашер зупинився перед її будинком якраз тоді, коли під'їхав мікроавтобус з аеропорту. Він перехилився через спинку сидіння, щоб притягнути обличчя Саванни до себе, а потім провів язиком по її роті, тавруючи її, бажаючи, щоб вона запам'ятала кожен деталь їхніх кохань на всі вихідні, щоб жоден інший хлопець не зміг зрівнятися з тією палючою інтенсивністю, з якою вони проводили час разом.

Чорт забирай, але він ненавидів відпускати її.

Вона сором'язливо посміхнулася йому, потім почервоніла і опустила очі. "Мені здається, що всі дізнаються, чим ми займалися. Мені здається, що це написано на моєму обличчі".

"Добре." Він знову міцно поцілував її. "Я хочу, щоб вони знали. Особливо дюжина хлопців з сусідньої квартири."

"О, Ашере. Я в Нью-Йорку вже багато років. Я ношу чорне і занадто багато лаюся. Я не та, кого шукає компанія з Денверського заміського клубу. Я не та, кого вони хочуть".

Він подивився на її обличчя – повні рожеві губи, рум'яні щоки, яскраві очі та блискуче каштанове волосся. "Ти – те, чого хоче *кожен* чоловік".

"Але я *твоя* дівчина".

І він не мав вибору. Він знову поцілував її, відсторонившись від неї лише тоді, коли вони почули різкий стукіт по склу поруч з нею. Ашер провів рукою по її обличчю і натиснув кнопку на дверях, щоб відчинити вікно.

Скарлет Кармайл стояла за вікном, тримаючи руки на стегнах і з дуже кислим виразом обличчя. "Справді, Саванно? *Справді?* У ніч перед моїм бахом ти зникаєш?"

Ашер перехилився через сидіння, дивлячись на Скарлет. "Вибач, Скарлет. Це і моя вина теж."

Скарлет надулася. "Ніхто ніколи не змушував Саванну Калхун Кармайл робити те, чого вона не хотіла, Ашере Лі. Замокни."

"Не смій так з ним розмовляти", – сказала Саванна, тягнучись до руки Ашера.

"СА–ВАН–НА! Фургон тут! Мої помічники всередині, п'ють "Белліні". Ми виїжджаємо через *десять хвилин*, і ніхто не має жодного уявлення про те, де ти знаходишся на цій зеленій Божій землі!"

"Ну, я вже тут, я вже спакувала речі, і я зараз прийду випити "Белліні". Саванна вільною рукою провела по обличчю Скарлет. "Давай. Йди, зараз. Я прощаюся."

"Ну, скажи це... ШВИДШЕ!" – прогарчала Скарлет, стаючи, ну, червоною. Вона затупотіла назад до будинку, і її сарафан у біло–блакитну смужку сердито розвівався услід за нею.

Саванна повернулася до Ашера. "Думаю, мені треба йти".

"Пробач, що втягнув тебе в неприємності".

Вона знизала плечима, піднявши його руку до своїх губ і ніжно поцілувавши її. "Воно того варте".

Він нахилився вперед, змінивши губи на руку і ніжно поцілував її з усією любов'ю, що була в його серці. "Тепер будь хорошою, чуєш?"

Вона кивнула, подарувавши йому милу посмішку, відчинила двері і пройшла через білий паркан.

Серце Ашера тьохнуло, коли він побачив, як за нею зачинилися вхідні двері. Потім він розвернув машину і направив її на схід, у бік Мерленду.

***

Саванна сиділа в дальньому кутку фургона, притуливши голову до віконного скла, не звертаючи уваги на сестру та її сімох подруг зі школи, схожих на сестер–однокласниць: Лінні, Дженні, Гусі, Бонні, Міллі, Мінні та Джінні. Коли Крісті та Келлі приєдналися до них на репетиції вечері та весілля, група стала повною.

Вони згуртувалися з двох основних причин: по–перше, всі вони були худорляві, красиві і дуже південні, а по–друге, їм подобалося, як звучать їхні імена разом, і вони вважали за краще називати Скарлет її справжнім ім'ям – Кеті. До речі, у старших класах вони якось разом взяли участь у конкурсі талантів і заспівали всю пісню Брітні Спірс "Oops! ... I Did It Again" акапельно, використовуючи для слів лише свої десять імен.

Коли вони вперше сіли в фургон, Дженні сказала, що всі вони повинні називати Саванну Ванні.

"Ванні – це дуже миле ім'я", – сказала Дженні, яка колись провела тиждень у Парижі.

"Дуже миле", – погодилася Гусі, чиє маловідоме справжнє ім'я було Гортенс. Мати назвала її "маленькою гускою", коли вона була немовлям, і це прізвисько прижилося. Саванна була впевнена, що з–поміж Гусі та Гортенс вона обрала б Гусі.

"Усі за Ванні?" – розгублено запитала Мінні, знову наносячи блиск на губи через десять хвилин поїздки.

Всі підняли свої наманікюрені руки і в унісон сказали: "Так". Окрім Саванни.

"Ні. Не за", – сказала вона. "А оскільки я не буду відповідати, то який сенс, дівчатка?"

Скарлет стрільнула в неї поглядом, і Саванна знизала плечима. Вона поїхала б на Міртл–Біч і якнайкраще провела час з дурнуватими, доброзичливими подругами Скарлет, але вона провела межу між смішними прізвиськами.

"Ну, Саванна – гарне ім'я", – сказала Джінні, яка завжди була миротворцем. "Як Магнолія".

"Або Тюльпан. Як мед", – сказала Лінні, тьмяна королева неконкретики.

Саванна закрутила головою. *Тупело*, як мед. Не кажучи вже про те, що вони давали назви флорі...заради Бога, тупело було деревом...коли Саванна насправді була містом. Вона прикусила язика так сильно, що відчула смак крові, а потім

перевела погляд на прохолодне скло вікна, зупинившись лише на мить, щоб не вдаритися головою об нього.

І, звичайно ж, її думки повернулися до Ашера.

Як же їй вдасться написати наступну частину "Адам і Кассандра: Американська історія кохання"? Невже вона повинна була розповісти про те, що сталося минулої ночі в спальні Ашера? Вона міцно стиснула стегна, коли спогади розпалили її щоки, а очі заблищали від хтивості. Загалом вона отримала п'ять оргазмів, і той, що стався сьогодні вранці, коли Ашер кохався з нею на сході сонця, був найпрекраснішим з усіх.

Прокинувшись разом, повернувшись обличчям до сонячного світла, що лилося крізь вікна, вона відчула, як Ашер відкинув її волосся вбік і занурився обличчям в її шию. Вона зітхнула, тепло і томно, її тіло боліло як від використання, так і від потреби, коли вона відчула його зростаючу твердість на поперек. Її дихання прискорилося, коли вона усвідомила, як сильно вона хоче його знову, як добре, що він заповнив її, що це її останній шанс до наступного тижня.

Вона зігнула верхню ногу в запрошенні, притискаючись до нього спиною, і він злегка провів рукою з-під її грудей на бік, через талію, вниз до стегна, яке він ніжно обхопив. Він присунувся ближче, і вона відчула, як кінчик його твердого члена затримався біля її входу. Вона накрила його руку своєю, щоб дати йому дозвіл і повідомити, що вона готова. Він входив у неї, дюйм за дюймом, повільно, з любов'ю, не поспішаючи і ніжно розтягуючи її, поки повністю не занурився в неї.

Незважаючи на його обережність, вона все ще дихала, коли він входив, заплющивши очі, коли його оксамитове тепло розливалось всередині неї. Він потягнувся, щоб пестити її груди, ніжно перекочуючи сосок між великим пальцем і пальцем, поки вона тримала свою руку на його руці, і притискаючи поцілунки до її потилиці.

"Ще", – прошепотіла вона, відкинувши голову назад на його плече.

Він м'яко відсторонився, а потім знову занурився в неї, цього разу глибше.

"Саванно", – застогнав він, його дихання було гарячим на її шиї. "Це так добре..."

"Ще", – повторила вона, піднімаючи його руку до свого рота. Він просунув два пальці між її губ, щоб вона могла смоктати його, обертаючи язиком навколо його пальців, коли його стегна відкинулися назад і знову занурилися в неї.

Рука Саванни ковзнула по її чутливих грудях до живота, прослизнувши між гладкими складками шкіри, і застогнала, коли її пальці терли пульсуючий зародок її тіла, в той час як він поступово збільшував ритм ззаду.

Він витягнув свої слизькі пальці з її рота, потягнувся до соска і стиснув його, поки той не став твердим і болючим. Саванна вигнулася до нього, відчуваючи тиск і тепло в животі, під її пальцями, зтягуючись навколо його ерекції, яка продовжувала ковзати і пульсувати всередині неї.

"Ашере, я так близько", – задихалася вона. "Я так ..."

Він майже повністю вийшов з неї, затримавшись біля її входу, притискаючи її до своїх грудей, і прошепотів: "Я закохуюсь в тебе, Саванна". Потім він різко, швидко і якомога глибше увійшов у неї знову. Вона закричала, її тіло вибухнуло, солодкість його слів перехопила їй подих. Її внутрішні м'язи

стиснулися навколо його сильного, твердого члена, міцно тримаючи його, утримуючи його глибоко, коли вони разом знайшли своє звільнення – кульмінація була настільки сильною і повною, що це було схоже на смерть і відродження в обіймах один одного.

Тіло Саванни тремтіло в тихому куточку фургона, коли вона знову переживала кожну ідеальну деталь, її очі затуманилися, коли вона знову почула його слова в голові: *Я закохуюсь в тебе, Саванно.*

Хоча вона зустрічалася з кількома різними чоловіками, з деякими досить серйозно, Саванна ніколи не відчувала себе комфортно на стадії "я тебе кохаю" у цих стосунках. Вона завжди відчувала себе вигаданою або вимушеною, як щось очікуване...щось, що мало бути наступним у стосунках, і що вона могла б викреслити, як тільки ці слова були сказані. Це ніколи не було справжнім. Вони ніколи не були священними. До цього моменту. Тому що вона чула це в його голосі, відчувала це в його дотиках і знала це з виразу його очей, коли вони пестили її обличчя: це було справжнє кохання. Ашер Лі закохувався в неї.

І вперше в житті, тому що це був перший раз, коли слова дійсно щось означали, вони налякали її. Це не була галочка у клітинці чи слова, які вона не мала на увазі, на кшталт "Звичайно, я теж тебе кохаю". Він був сміливішим за неї, тому що, хоча вона не могла відповісти на його слова сьогодні вранці, вона відчувала те ж саме. Вона теж закохувалася в Ашера. Акт закоханості в когось був єдиним у її житті і абсолютно незвіданим.

Її серце невпинно билося об ребра.

Саванна не любила незвіданого.

І все ж, дивлячись у вікно зі сльозами на очах, вона зрозуміла, що не відчуває ніякого дискомфорту від освідчення Ашера. Вона зрозуміла, що мало що в її житті значило для неї більше, ніж звільнення місця для Ашера. Вона хотіла, щоб він кохав її. Вона жадала його тіла, розуму і серця. Але вона не знала, як їх отримати і втримати, коли були й інші речі, яких вона хотіла.

Вона змусила себе думати про текст, який все ще потрібно було написати в якийсь момент сьогодні і відправити Меддоксу. Вона відгородилася від гурту дівчат, що співали і теревенили навколо неї, і прислухалася до слів, що звучали у неї в голові: *Я закохуюся в тебе.* Її репортерський розум наполягав на тому, що для того, щоб написати гарний матеріал, вона повинна почати з цієї фрази, а потім зі смаком розповісти про те, як вони до цього дійшли. Це було саме те, чого хотів МакНабб. Мед любовної історії. Привабливий для публіки. Момент "ой, ай", який змусив би вуайеристичні очі затуманитися сльозами за пораненого ветерана, який зумів знайти кохання в обіймах репортера.

Вона насупилася, дивлячись на своє відображення у склі, коли повз неї проносилися зелені пагорби.

Йшлося не про анонімність; вона могла б легко захистити приватність Ашера, змінивши їхні імена. Ні, мова йшла про нову проблему, з якою Саванна ніколи не стикалася. Їхній роман міг бути чудовою новиною, але він також був... *їхнім.*

Ашер сказав їй ці слова. Тільки їй. Прошепотів їй на вухо, коли їхні тіла були тісно з'єднані, ніжно і трепетно притискаючись одне до одного. Вони були священними і сильними, і так, з них вийшла б гарна історія, але вони належали

їй і Ашеру. Вони належали вкраденим моментам під час найяскравішого сходу сонця в її житті. Вони належали лише її вухам, а не ще 100 000 слухачів.

І все ж, навіть якщо вони з Ашером знайдуть спосіб поєднати свої світи, чи зможе вона жити щасливим життям у Денверсі, знаючи, що змарнувала свій шанс на відновлення кар'єри? Чи вистачило б їй безпечного сьйва кохання Ашера, коли вона залишила свої мрії мертвими на узбіччі дороги?

"Ванно", – сказала Скарлет, кинувши маленький фольгований пакунок і вдаривши її в лоб. "Ти занадто серйозна для моїх бахівських вихідних!"

Саванна підняла презерватив з колін і похитала головою на сестру, яка в якийсь момент одягла пластикову сріблясту діадему з написом "Наречена" в рожевих пластикових стразах з короткою білою вуаллю ззаду. Три срібні фляги кружляли по колу, і Скарлет схопила найближчу і штовхнула її через сидіння до Саванни, потім схопила ще одну і крикнула: "Будьмо!" з широкою посмішкою.

Саванна зітхнула. Цього разу Скарлет мала рацію. Її думки були занадто важкими. Вона розбереться з ними пізніше.

"Будьмо!" – вигукнула вона, сяючи на сестру і перехилиючи флягу з горілкою та лимонадом, поки та не спорожніла.

***

"Що ж, Ашере", – сказав полковник МакКафрі, доктор медичних наук, увійшовши до консультативного кабінету і сівши за стіл навпроти Ашера. "Давай приступимо до справи, га? Ми можемо зробити зліпок для твого протеза сьогодні, але тобі доведеться повернутися через тиждень для примірки, а потім через два тижні після цього – для остаточної доставки. І коли ти повернешся за ним, я раджу тобі залишитися на ньому на деякий час і по-справжньому навчитися ним користуватися. Я знаю, що ти сподівався покінчити з цим за два візити, але так не буває".

"Я розумію, сер."

"Ти все ще хочеш продовжувати?"

Обличчя Саванни з'явилось в його голові, і його відповідь була швидкою і легкою. Настав час будувати плани, щоб жити у світі, а не поза ним. "Так, сер. Так, я хочу".

Полковник поклав на стіл стос бланків. "Невеличка паперова робота. Ти знаєш, що робити. Принеси все це назад якомога швидше."

"Так, сер." Він на секунду поклав руку на стос, потім підняв голову, зустрівшись з очима лікаря. "А моє обличчя, сер?"

МакКафрі відкрив папку і подивився на неї, нахмуривши брови, перш ніж закрити її і передати Ашеру. "Зачекай хвилинку, синку, перш ніж дивитися на це. Ніколи не любив ці цифрові проєкції, адже медицина, особливо реконструктивні процедури, не є точною наукою. Мені б не хотілося, щоб ти дивився на це і відчував захоплення або розчарування, тому що реальність така, що немає ніяких гарантій. Це лише припущення, засноване на процедурах, які лікарі спробують застосувати. Але це наше найкраще уявлення про те, як ти виглядатимеш після перших операцій".

Ашер втупився в манільську карту, яка містила відповіді на питання, чи зможе він коли-небудь знову жити нормальним життям. Він глибоко вдихнув,

здивувавшись печіння за очима, і відкрив папку. Від того, що він побачив усередині, йому перехопило подих, і він кілька разів моргнув, щоб не розплакатися на очах у полковника.

Ні, чоловік, який дивився на нього, не був ідеальним. Його шкіра мала нерівну текстуру і відтінок. Ніс все ще був трохи деформований. Але у нього було два симетричних вуха, щока і щелепа виглядали майже нормально, а права очна ямка не западала. Якщо поглянути на нього довше, ніж на секунду, можна було помітити, що він через щось пройшов, але здебільшого він зливався з натовпом. Він не був красивим, але здебільшого міг вести нормальне життя.

"Сер, я... я не знаю... я маю на увазі..." Ашер озирнувся на фотографію і моргнув.

"Все гаразд, синку. Я знаю." Лікар зробив паузу, а потім заговорив м'яко. "Ніяких гарантій немає. Це судово-медична експертиза, яка базується на тому, що у тебе є, і на тому, що ми можемо зробити в минулому. Може бути трохи краще, а може і гірше. Єдиний спосіб дізнатися – спробувати".

"Скільки процедур?" – запитав Ашер.

"Вони думають, що мінімум чотири. Можливо, до семи".

Ашер здригнувся. "Скільки років?"

"Це хороша новина. Якщо все піде добре? Приблизно півроку. Ми почнемо з вуха. Зараз вуха будують з хряща, але я б почав з протеза. Нам доведеться вирівняти те, що є, але потім ми можемо зробити операцію з імплантації магніту, щоб вухо залишалося на місці. Ми візьмемо трансплантат з лоба, щоб відновити праву очну ямку. Виправимо щоку та вирівняємо щелепу силіконовими імплантами. Згладимо обгорілу шкіру на нижній щоці. Я знаю, що нога тебе теж турбує. Можливо, ти захочеш щось зробити і з нею".

Ашер похитав головою. "Семи достатньо, док. Я можу жити з такою ногою, як є."

"Ти будеш багато їздити туди й назад, синку. Чотири години в один бік до Вірджинії під час досить травматичних операцій".

Ашер знову подумав про Саванну, її миле обличчя та світлі очі. Він не міг попросити її приєднатися до нього в цій пекельній піврічній подорожі, але й не міг попросити її чекати на нього. Йому доведеться її відпустити. Вона поїде до Фенікса, а він – до Меріленду. І що б не чекало на них у майбутньому, це стане відомо пізніше.

Наразі він мав ще два тижні, і він не дозволив би нічому стати на заваді цьому часу.

"Скільки у нас часу?"

"Перший вільний операційний стіл звільняється за три тижні".

Ашер кивнув, відчувши полегшення. "Дякую, сер."

"Ти знімеш житло тут, у Бетесді? Тобі потрібно буде бути тут більшу частину липня, серпня, вересня. Можливо, до жовтня зможеш їздити туди і назад. І якщо все піде добре, до Різдва закінчиш повністю."

Різдво. Чорт забирай. Здавалося, що минуло дуже багато часу. Він не мав права питати, але не міг не задатися питанням, чи буде вона все ще хотіти його, чи буде він все ще доступний до Різдва. Його серце стискалося від думки, що на той час вона вже буде жити далі.

"Я подбаю про житло, сер".

Полковник кивнув, показуючи на папку. "Я не можу дозволити тобі залишити її собі".

"Я знаю, сер."

"Є питання, Ашере?"

"Ні, сер."

Полковник підвівся, простягаючи руку. "Що ж, думаю, побачимося наступного тижня. На примірці. Не забудь, у тебе кастинг сьогодні о четвертій годині".

О четвертій. Все важливе в моєму житті відбувається о четвертій годині.

"Так, сер." Ашер потиснув йому руку і вийшов з кабінету.

"Я радий, що ти нарешті зважився на цей крок, Ашере. Не проти, якщо я запитаю, що змусило тебе передумати?"

Ашер відчув примарний дотик її рук до своєї шкіри, її тіло, притиснуте до нього, її крики, коли вони разом досягли кульмінації сьогодні вранці. Те, що сталося наодинці між ним і Саванною, було надто особливим, надто священним, щоб ділитися цим навіть зі своїм лікарем, якому він довіряв і якого дуже любив. "Вибачте, сер. Особисті причини".

Полковник МакКафрі злегка поплескав його по плечу і зі знанням справи посміхнувся. "Б'юся об заклад, вона прекрасна".

"Так і є", – відповів Ашер, посміхаючись, зачиняючи за собою двері. *Вона найдивовижніша дівчина в світі.*

***

Кілька годин по тому, в Міртл-Біч, найдивовижніша дівчина в світі явно перебрала з випивкою. Саванна подивилася на недоїдений стейк на своїй тарілці і відчула, як її шлунок забурчав на знак протесту.

Вони приїхали до міста до обіду, після обіду позасмагали на пляжі, а в сутінках побачили, що хлопці по сусідству смажать барбекю, коли нарешті повернулися до свого будинку.

Трент обійняв свою майбутню наречену за талію і запросив усіх на вечерю, пообіцявши стейк, сосиски...сміх у стилі Бівіса і Батхеда після цього пункту меню не залишив Саванну байдужою, хоча вона могла б заприсягтися, що Лінні виглядала збентеженою...і багато холодного пива. Як вони могли відмовитися?

Також не залишилася поза увагою Саванни і тліюча посмішка, яку їй подарував Ленс Гамільтон, старший брат Трента, з яким Саванна недовго (і згубно) зустрічалася в старших класах школи. Пізніше вона почула, що Серена Шепард втратила свою цноту через Ленса. Згідно з тим, що вона дізналася, Ленс цілу ніч потягував ром з колою без рому, а Серена була легкою здобиччю.

Відтоді Ленс Гамільтон одружився з якоюсь милою дівчиною, яку зустрів у Чапел-Хілл, і оселився в Денверсі, але через кілька років його застукали зі своєю секретаркою в компрометуючому положенні. Мила дівчина виявилася не такою вже й милою після його зради, зібрала речі їхньої трирічної доньки і повернулася до Теннессі, щоб розлучитися і почати все з чистого аркуша. Що залишило Ленса, на жаль, вільним.

За вечерею Саванна зайняла найостанніше місце за дуже довгим столом для пікніка, поруч з Гусі, оскільки вони приїхали останніми. Тоді Ленс прокрався між двома жінками.

"Гей, Гусі, дозволь стареньким посидіти разом, га?"

Гусі вибачливо знизала плечима перед Саванною і посунулася, щоб звільнити місце. Саванна закотила очі. "Ти завжди знав, як вбити комплімент, Ленсе".

"Ти зараз дуже гарно виглядаєш, Саванна Кармайкл", – сказав він, повернувшись до неї у всій своїй сліпучій красі. У нього були ідеальні губи, високі вилиці і патриціанський ніс, як у старого південного патриція. Його брудно-русяве волосся було зачесане назад, як у банкіра з Волл-стріт, і він носив сорочку-поло глибокого блакитного кольору, такого ж, як і його очі.

"Знову ти мене перехитрив, Ленсе. Гадаю, я виглядала пошарпаною раніше?" Вона подивилася вниз на свою чорну сукню-футляр з глибоким вирізом. Це був не зовсім квітчастий сарафан, але вона знала, що Скарлет хотіла, щоб усі дівчата були вигадливими на цих вихідних, і це було найближче до того, що Саванна могла підібрати. Вона взялася за товсте срібне намисто на шиї, граючись великими ланками.

"Важко сказати, що ти була вдягнута в купальник, коли прийшла з пляжу. Мені подобаються мої жінки в *бікіні*". Він провів вказівним пальцем по її руці. "У вас є бікіні, міс Саванна?"

"Якби було", – солодко відповіла вона, – "я б не дефілювала в ньому для вас".

"Фу! Так холодно. За той час у Нью-Йорку ти змерзла, люба. Я б хотів тебе трохи зігріти".

Вона взяла своє пиво і випила його одним ковтком. Це був її третій чи четвертий келих, і вона відчувала легке запаморочення, але бути трохи п'яною також означало, що вона може тримати думки про Ашера і статті подалі, що... якщо вона не могла мати Ашера з собою і якщо вона не могла вирішити, як писати свою історію...відчувала себе краще прямо зараз.

"Облиш, мила. У нас з тобою колись було щось хороше".

Він відкоркував ще одне пиво з великого тазика з льодом, що стояв на столі перед ними, і простягнув їй.

"Щось *хороше*? У нас було три побачення, Ленсе. Ти намагався мене мацати. Я сказала, що все скінчено."

"Ми тільки-но перейшли до найкращого". Він обливав губи і посміхнувся їй, піднісши пляшку пива до рота і закинувши голову назад. Гарзд, Саванна мусила визнати, хоча й не була впевнена, чи це пиво говорило, чи вид горла Ленса, що всмоктував ту піну: він *був* страшенно гарний.

Обличчя Ашера промайнуло в її голові, і вона вхопилася за нього, зробивши довгий ковток зі своєї пляшки. "Я з деким зустрічаюся, Ленсе".

"Здається, я щось про це чув, але ні на мить не думав, що це правда". Його очі звузилися, коли він відрізав шматок стейка, задумливо пережовуючи.

"Що ж, незважаючи на твою вульгарну уяву, *це* правда".

"Ашер Лі? Старий герой війни? Каліка?" Ленс повернувся до Саванни, сміючись. "У тебе все так погано, Саванно? Тобі доводиться зустрічатися з цирковими виродками?"

Вона втупилася в свій недоїдений стейк, коли її шлунок перевернувся. З неї досить. Вона не повинна була сидіти тут і бути ввічливою, поки Ленс Гамільтон розривав чоловіка, якого вона кохала. "Ти завжди був козлом, Ленсе".

Вона перекинула ноги через лавку і підвелася. *О, Боже. Обороти.* Вона опустила руку на плече Ленса, щоб втриматися, і він накрив її руку своєю, підхопився і обняв її за талію.

"Упс, міс Дейзі".

Гусі подивилася на Ленса з іншого боку. "Ти в порядку, Саванно?"

Саванні не дуже подобалося, як Ленс тримав її, але вона боялася, що впаде, якщо він її відпустить, тому вдячно поплескала його по руці. "Все гаразд, Гусі, люба".

Ленс міцно обійняв її і подарував Гусі свою найприємнішу посмішку, що танула в трусиках, кинувши погляд на стіл, за яким сиділи Трент і Скарлет, а потім знову посміхнувся Гусі.

"Не треба нікого турбувати, дурненька гуско. Якщо запитують, просто скажи, що Саванні потрібно було вийти з-під впливу алкоголю, а я її морально підтримав".

Саванна подивилася в стурбовані очі Гусі і заспокійливо посміхнулася, а потім досить голосно гикнула. Вона хихикнула, затуливши рот рукою.

"Не кажи Скарлет, що я п'яна, Гус", – промовила вона змовницьким шепотом.

"Будь обережна, Саванно".

Саванна закотила очі на провінційну Гусі. Заради Бога, Саванна жила в Нью-Йорку. Вона могла б впоратися з Ленсом Гамільтоном під час швидкої, підбадьорливої прогулянки по пляжу, чи не так? Звичайно, могла.

Ленс почав відводити її, а коли вони обійшли будинок, вона рвучко відсахнулася від нього. "Тримай свої руки при собі, Ленсе."

"Я просто намагався бути джентльменом. Допомогти жінці в біді."

"Того дня, коли ти станеш джентльменом...", – сказала Саванна, не помітивши, як його очі звузилися від її критики.

Він схопив її за руку і потягнув до безлюдного пляжу, що швидко темнів. "Будь чемною. Я почув тебе. Ти з Лі. Я не збираюся робити жодного кроку. Ми можемо просто підійти трохи ближче до води і подивитися на вогні. Ти зможеш зробити кілька глибоких вдихів морського повітря, і я впевнений, що ти одразу відчуєш себе добре".

Його слова були дружніми і заспокійливими, і, окрім того, що він тримав її за руку, він не поводився як Тендітний Ленсі, тож вона розслабилася.

"Вдихни", – сказав він, сповільнюючи крок. "Відчуваєш запах морського повітря?"

"Ммм." Ашер мав рацію. Навіть за чверть милі від пляжу вона відчувала запах попкорну і солодкої вати, тістечок і лосьйону для засмаги. "Все так, як він і казав".

"Так, як хто казав?" – запитав Ленс, обійнявши її за талію.

Їй це не сподобалося, але вона все ще не відчувала себе надто впевнено, тому проігнорувала його.

"Ашер". Вона посміхнулася, думаючи про нього. "Він приходив сюди".

"До того, як йому рознесло обличчя? Це правда, що вони кажуть? Що він весь спотворений?"

Саванна спробувала вирватися, але Ленс міцно притиснув її до свого стегна. Вона озирнулася в бік будинку, але вони вже пройшли значну відстань, і будинок був набагато далі, ніж за два кроки від них.

"Не говори про нього так", – сказала Саванна, відчуваючи, що починає хвилюватися. Вона вивернулася проти Ленса, щоб звільнитися, але його хватка була міцною.

"Або що ти зробиш?"

"Відпусти мене, Ленсе".

Він не відпустив. Він обхопив її іншою рукою за талію і ривком притиснув до себе, притиснувшись губами до її шиї, коли його ерекція агресивно штовхала її живіт. "Ні, я так не думаю. Гадаю, ти мені винна після того, як я допоміг тобі втекти з тієї вечері, не осоромившись. Думаю, ти винна мені принаймні кілька поцілунків".

Саванна відвела назад вільну руку і з усієї сили вдарила нею по обличчю Ленса, з'єднавшись з його носом.

"Чорт!" – закричав він, відпускаючи її, щоб піднятися і притиснути свій ніс, що кровоточив.

Саванна не стала чекати, щоб побачити, що станеться далі. Вона розвернулася і побігла так швидко, як тільки могла, до світла будинків. Вона задихалася і пітніла, її шльопанці з'їжджали з ніг на важкому піску, але вона продовжувала бігти, поки її ноги не вислизнули. Вона важко впала на пісок, відчуваючи смак піску на язиці, коли вітер вибив повітря з її легенів.

"Ти, низькопробна північна шльондра! Ти вдарила мене?" Вага Ленса давила її і без того виснажені легені, і Саванна запанікувала, хапаючись за пісок, поки він лежав на її спині. "Я намагався бути милим".

Раптом він відсунувся вбік, потім перевернув її і знову опинився на ній, обхопивши її стегна, задираючи сукню. "Подивись на мене, Саванно. Я хочу, щоб ти дивилася мені в очі, коли я візьму тебе".

Зміна положення дозволила її легеням звільнитися, і вона вдихнула повітря, потягнувшись вгору з кулаками, щоб вдарити будь-яку частину Ленса, з якою вона стикалася, але він був сильним і мав її у невідгідному становищі. Він грубо схопив обидва її зап'ястя однією рукою, притиснувши їх до її голови, завдаючи їй болю.

"Ти припиниш це зараз же..."

Перш ніж він встиг закінчити свою думку, Саванна прочистила горло і плюнула йому в обличчя, заливаючи одне око і частину щоки слиною, яка стікала по обличчю, змішуючись з кров'ю з його носа, що все ще кровоточила. Його очі спалахнули люттям в тьмяному світлі сусідніх будинків, і він сильно вдарив її по обличчю, його долоня з'єдналася з її губами, які врізалися в її зуби. Її голова закрутилася від шоку, коли вона відчула металевий присмак крові на язиці.

"Розважаєшся з калікою, коли цілком нормальний чоловік хоче тебе трахнути, невдячна шльондро". Він потягнувся до неї під сукню, і вона відчула, як він схопив її за резинку трусиків, коли почула, що хтось покликав її на ім'я.

"Саванна? Саванно, ти тут?"

"Агов, Саванно? Ти тут?"

Два голоси. Гусі та Дженні.

Ленс хихикнув у бік звуку голосів. Потім він озирнувся на Саванну, прибравши руку з-під її сукні і опустившись на коліна збоку, щоб більше не стояти на ній.

Вона наполовину перекотилася на живіт, наполовину смикнулася, потім на руки і коліна, кашляючи і ридаючи, і почала блювати на пісок.

"О, ні!" Голос Гусі був тепер ближче, його приваблювали звуки блювоти Саванни.

Раптом біля неї на колінах стояла Дженні. "О, Саванно, люба, ти випила забагато".

Ленс говорив поруч з нею. "Бідолаха вдарила мене в ніс, коли нахилилася і почала блювати."

Ні Гусі, ні Дженні не звернулися до Ленса, але Саванна відчула маленькі руки під своїми плечима, які допомагали їй піднятися.

"Ходімо, Саванно", – сказала Дженні. "Ми повинні привести тебе в порядок".

Саванна підвелася, прикриваючи рот тильною стороною долоні.

"Ох, люба", – сказала Гусі, зосередившись на її кровоточивій губі. "Ти поранилася!"

"Я... я..." Саванна намагалася віддихатися, але прихований страх і лють все ще заважали їй дихати. Вона подивилася вниз на Ленса, який сидів на піску, притискаючи хустинку до носа, що кровоточив, і дивився на неї злими очима.

"Ми трохи розважалися. Боролися", – сказав він, кидаючи виклик Саванні своїм поглядом.

"*Боролися?! Ти був за хвилину від того, щоб згвалтувати мене!*" – вигукнула Саванна, притиснувши тильну сторону долоні до рота, а потім відсмикнула її. Тонка смужка крові заплямувала її руку. Сльози котилися по її обличчю, але вона ледь відчувала їх і не витирала. Вона дивилася на Ленса, поки він не відвернувся від неї, дивлячись на воду.

"*Це потворне слово. І я думаю, що виглядаю ще гірше, ніж ви, міс Саванна*", – сказав він. Він намагався говорити про це безтурботно, але вона почула невпевненість у його голосі.

"*Я висуваю звинувачення*", – сказала вона, і Дженні та Гусі ахнули. Висунення звинувачень було агресивним, північним способом вирішення розбіжностей, але Саванні було байдуже. Ленс Гамільтон був загрозою, і кожна дівчина в Денверсі повинна знати, що його треба остерігатися.

"*П'яна дівчина йде гуляти на пляж. І вона, і її супутник закінчують прогулянку в крові. Як на мене, це був навіть не Стівен. Може, мені теж варто висунути звинувачення в нападі*".

Він мав рацію. Він насправді не зробив їй нічого такого, чого б вона не зробила йому. У них обох була кров, а згвалтування насправді не було. Який сенс їм обом подавати звинувачення у нападі один на одного? "Ти нікчема, Ленсе Гамільтон".

"Саванно, повертайся в дім", – швидко сказала Дженні, смикаючи Саванну за руку.

"Ти змія. Щур. Нікчемний гвалтівник", – гаркнула Саванна, перекидаючи своє пісочне волосся через плече і відштовхуючи дівчат плечима.

"Ну, ну, міс Саванна. Не будемо обзиватися", – спокійно сказав Ленс, все ще сидячи на піску і дивлячись на океан.

"Ходімо додому, люба", – сказала Гусі. "Ми тебе помиємо."

"Ви двоє знаєте, хто він такий. Так само добре, як і я".

Жодна з молодих жінок нічого не відповіла. Дженні простягнула руку і взяла Саванну за руку. "Ти добре провела час. Ходімо додому, Саванно".

Саванна нахилилася до вуха Ленса. "Якщо я коли–небудь почую, що ти торкнувся іншої жінки так, як торкнувся мене сьогодні, я напишу найбільше, найстрашніше викриття, яке коли–небудь з'являлося в Денверсі, і всі дізнаються, який ти покидьок і гвалтівник".

Ленс самовдоволено хихикнув, не піднімаючи очей, а Саванна розвернулася і попрямувала назад до будинку під руку з Дженні та Гусі.

РОЗДІЛ 12

Вперше, коли ти бачиш майбутнє з ним

Ашер повернувся в Денверс у суботу пізно ввечері, гадаючи, о котрій Саванна повернеться додому з Міртл–Біч наступного дня. У них було звичайне заплановане побачення на понеділок, але до нього залишалося сорок вісім годин, а після всього, що вони пережили в четвер увечері, здавалося, що минуло сорок вісім мільйонів років. Невідкладність завжди була сильною складовою його стосунків із Саванною...він хотів її з самого початку, з того моменту, як вона з'явилася на його порозі в сарафані своєї сестри з тарілкою тістечок...але те, що він відчував зараз, переросло в щось вісцеральне, всепоглинаюче почуття, заради якого ти можеш змінити хід свого життя.

Він під'їхав до свого будинку і обійшов машину, діставши з багажника невелику сумку, перш ніж попрямувати до будинку. Вхідні двері відчинила міс Поттс.

"Добрий день, міс Поттс!" – вигукнув він.

"Як справи в Меріленді?"

"Вони роблять модель. Я повернуся на наступних вихідних на примірку. Через вихідні все буде готово".

"А твоє ...?"

"Моє обличчя?" Він зітхнув, проходячи повз неї до передпокою. "Не все так просто."

"Наскільки?" – запитала міс Поттс.

"Щонайменше чотири", – відповів він. "Може, сім."

"І що вони планують робити?"

Він скинув сумку з плеча на мармурову підлогу і повернувся до неї обличчям. "Вуха. Ніс. Щелепа. І трохи щоки".

"Це сильний початок", – сказала вона. "Нога?"

Він похитав головою. "Я залишаю її в спокої."

"А вони не можуть..."

"Ні. Тільки обличчя".

Вона похмуро посміхнулася і кивнула один раз, відвернувшись, ніби хотіла щось сказати, але не знала, як це зробити. "Можу я, ам, можу я принести тобі щось поїсти?"

Він уважно подивився на неї. "Мені здається, чи ти поводишся кумедно?"

Вона швидко відвела погляд, метушливо попрямувавши до кухні. "Чому я..."

"Міс Поттс", – сказав він, йдучи за нею. "Що з тобою відбувається?"

Вона зупинилася перед кухонною раковиною, повернувшись до нього обличчям.

"Перш ніж ти звинуватиш мене", – сказала вона, – "я хочу, щоб ти знав, що цього разу я не маю до цього ніякого відношення".

"До чого?"

"Я... я визнаю, що ввела Саванну в оману позаминулими вихідними, але це було лише тому, що я хотіла, щоб вона бачила в тобі чоловіка, а не інваліда".

"Що ти зробила?" – запитав він, хвилюючись.

"Нічого, Ашере. Клянуся. Нічого". Вона безпорадно знизала плечима.
"Вона скасувала понеділок. Без пояснень. Просто скасувала."

"Що ти маєш на увазі?"

"Саванна подзвонила сюди сьогодні вранці і скасувала вашу зустріч у понеділок".

Його серце впало, а рука спітніла. Він стиснув її в кулак. Міртл–Біч спалахнув у нього в голові, як неонова вивіска.

"Що вона сказала?"

"Вона сказала, що не зможе приїхати і просить вибачення. Вона швидко поклала слухавку".

У Ашера в голові все пішло шкереберть. Це не мало ніякого сенсу. Він прокручував у пам'яті їхню останню зустріч перед її будинком і не міг пригадати нічого, що вказувало б на те, що вона віддалилася від нього. *Хлопці знімають квартиру по сусідству.*

Він відвернувся від міс Поттс, щоб вона не побачила розгубленості в його очах.

"Ти чула багато шуму на задньому плані, наче вона чудово проводила час? На пляжі? На вечірці?"

"Ні. Ні, не чула".

Він ковтнув, потягнувся, щоб почухатися, і з подивом відчув під кінчиками пальців свою нерівну шкіру. Він і досі іноді дивувався, усвідомлюючи, наскільки сильно був поранений. А вона була на пляжі Міртл–Біч з купою гарних хлопців. Йому перехопило подих, коли він подумав про неї з кимось іншим. Але ні. Це була не Саванна. Вона тільки що була з ним в четвер увечері. *Вона б не ... Я маю на увазі, вона б не ...*

"Коли вона дзвонила?" – різко запитав він.

Міс Поттс вийняла телефон з підставки і передала його Ашеру. "Подивись сам".

Він натиснув кнопку меню, щоб переглянути нещодавні дзвінки, прокрутивши два дзвінки назад, щоб знайти дзвінок Саванни. 11:23 ранку. І тут йому щось спало на думку. Він насупив брови, втупившись у телефон.

"Саванна подзвонила, щоб скасувати зустріч? Чи її мати подзвонила, щоб скасувати за неї?"

"О, ні, любий. Це була не Джуді. Це точно була Саванна. Якщо мені не зраджує пам'ять, Френк і Джуді поїхали на місіонерські вихідні до методистської церкви Стоун Гілл".

Він повернувся і подивився на міс Поттс. "Але дзвінок надійшов з дому її батьків".

Міс Поттс кивнула.

"Сьогодні вранці".

Вона знову кивнула.

"Але Саванна в Міртл–Біч".

Міс Поттс витріщилася на нього, здавалося, розгублено, а потім знизала плечима.

Поки його розум намагався розібратися в ситуації, він мимоволі впустив телефон назад у підставку. Потім розвернувся на ходу і попрямував назад до передньої зали.

***

Саванна здригнулася, побачивши своє відображення у дзеркалі в спальні. Під тим місцем, де Ленс розбив їй губу, була кірка червонувато-коричневої крові, а також невеликий синець, і вона була опухлою і знебарвленою. Вона заїхала до місцевої клініки на зворотному шляху до міста, і лікар сказав їй, що все пройде через пару днів, але наразі вона виглядала так, ніби побувала в бійці в барі.

Після того, як Гузі та Дженні провели її до пляжного будиночка, Саванна попросила їх занести Скарлет всередину, не потривоживши її. Скарлет влетіла до спальні, роздратована тим, що її відірвали від барбекю, але її обличчя впало, коли Саванна підвела очі з ліжка.

"Ванно! Що сталося?"

"Твій майбутній зять трохи перебрав зі мною", – сказала вона, вирішивши применшити значення того, що сталося. Вона не була зацікавлена в тому, щоб зіпсувати Скарлет усі вихідні. Вона могла б пояснити більш детально, коли вони повернулися додому.

"Що? Ленс?"

"Та сама змія."

"О, Ванно, з тобою все гаразд? Я впевнена, що це було непорозуміння", – сказала вона слабко. "Чому, Ленс просто великий старий кокетник."

"Ні, міс", – сказала Саванна, і в її очах з'явився кремій. "Це не так".

І щось в її тоні, мабуть, передало серйозність ситуації, тому що Скарлет не стала сперечатися. Можливо, вона знала, що Ленс небезпечний. Можливо, вона навіть була об'єктом його непристойних поглядів раз чи двічі.

Саванна тремтливо зітхнула, підійшла до шафи і викотила свою все ще майже спаковану валізу.

"Я їду додому", – сказала вона, прямуючи до ванної кімнати за купальником. "Я не можу залишитися."

"Ні! Ні, Ванно. Не йди." Скарлет підбігла до сестри, взяла її за руку і пригорнула до себе. "Ванно, мені шкода. Мені так шкода, що так сталося."

"Мені теж. Але я все одно їду додому", – сказала Саванна, її нерви все ще були трохи розхитані після того, що ледь не сталося на пляжі. "Я не висуваю звинувачень. Коли ти побачиш Ленса, ти зрозумієш чому".

Очі Скарлет розширилися.

"Але якщо він ще раз наблизиться до іншої дівчини, я його поріжу на шматки, Скарлет. Боже, я покінчу з ним у друкованих виданнях".

Саванна викликала таксі і встигла в аеропорт до десятої години, на останній рейс з Міртл-Біч до Вашингтона. Вона провела ніч у мотелі аеропорту у Вашингтоні, а вранці домовилася про приватне авто, яке відвезе її додому. Рахунок вона надішле до Hamilton & Sons. Це було точно.

Вона подивилася в дзеркало й обережно доторкнулася до знебарвленої шкіри, скривившись, коли біль пронизав її від рота до мозку, посилюючи

головний біль. До понеділка рана ніяк не заживе. Може, до середи, якщо пощастить.

Міс Поттс не вимагала від неї більше інформації, коли вона сказала, що не прийде в понеділок, але Саванна почула розчарування в голосі старшої жінки. Саванна ненавиділа, що підводить Ашера. Вона ненавиділа, що не може його бачити, але їй було соромно за те, що сталося на пляжі, і вона не хотіла, щоб Ашер хоча б на мить подумав, що вона хотіла побути наодинці з Ленсом. Краще було почекати до середи і не відкривати всю банку з черв'яками.

Вона сіла на ліжку, щоб перевірити електронну пошту. Тихий післяобідній час у порожньому будинку її батьків був принаймні продуктивним. Вона надіслала МакНаббу третю частину своєї статті, і він майже одразу ж зателефонував їй, щоб сказати, що йому дуже сподобалося.

"Я вирішив надрукувати все одразу, Кармайкл. Велику, красиву статтю в "Стиль життя" на 4 липня. Про те, як місцева дівчина і поранений солдат знайшли кохання. Це буде справжній фурор".

Саванна слабо посміхнулася в трубку. Навіть після того, як Ашер змінив ім'я на Адам, Саванна використовувала свій псевдонім Кассандра Калхун, а Денверс ніколи не згадувався, вона все ще відчувала себе не зовсім комфортно, ділячись інтимними подробицями свого часу з Ашером. Остання історія була про сімейну вечерю, вечір кіно, і про те, як Ашер зізнався їй, що закохався в неї.

Написавши цю історію, вона друкувала слова, потім стирала їх, потім передруковувала, довго вдивляючись у них:

Рано—вранці я прокинулася поруч з ним, купаючись у променях сонця, що сходило. Я притискала кінчики пальців до його вкритого шрамими обличчя, а він дивився мені в очі і казав, що закохується в мене.

Вона, звичайно, відмовилася додати, що вони обидва були голі, і що, як тільки він сказав ці дорогоцінні слова, він увійшов у неї так глибоко і сильно, що в кінцевому підсумку подарував їй найкращий ранковий оргазм, який вона коли-небудь відчувала. Вона навела курсор на слова "закохується в мене", виділила їх і втупилася в них на довгу мить. Вона теж закохувалася в нього, і вона ненавиділа, що їхня історія була єдиним способом для неї вирватися з професійної ями, в якій вона опинилася. Вона хотіла б, щоб був інший шлях, але його не було. Їй залишалося сподіватися, що Ашер або (а) взагалі не прочитає статтю, або (б) пробачить їй використання частини їхньої історії.

Вона перевернулася на спину і втупилася в стелю, гадаючи, що він зараз робить. Чи він вдома, чи читає книжку в гаю? Чи обідає у своєму кабінеті? Дрімає після обіду чи розмовляє з міс Поттс за шахами? Вона несамовито тужила за ним, мріючи скоріше стрибнути в машину і поїхати до нього додому. Вони могли б провести ще одні вихідні разом і просто дозволити дням розтанути в понеділок. А ночі. О Боже, ночі. Її дихання прискорилося, а пульс забився. У неї ніколи не було такого терплячого і пристрасного коханця, як Ашер. Здавалося, що він не міг насититися її тілом, а вона не могла насититися його тілом.

У якийсь момент вона зовсім перестала помічати його поранення. Вони більше не шокували її. Його губи, його рука, його сильні руки і красивий торс... Він кохав її так, як вона ніколи не кохала фізично за все своє життя. Вона була залежна від нього. Було все важче і важче увітати собі майбутнє без нього.

Дзвінок у двері пролунав, мабуть, двічі, перш ніж вона почула його, непрохано втрутившись у її ліниві денні мрії. Вона спустилася вниз. Мати сказала їй, що подруга з церкви завезе Скарлет журнали для наречених. Не могло бути, щоб хтось прийшов до неї; вона мала бути в Міртл-Біч усі вихідні.

Відчинивши двері, вона затамувала подих і потягнулася, щоб прикрити поранений рот, коли її очі впилися в очі Ашера.

Вона спізнилася. Він встиг побачити.

Його обличчя, яке в одну мить змінилося зі здивованого на щасливе, тепер відображало розгубленість і занепокоєння. Простягнувши руку вперед, він ніжно обхопив пальцями її зап'ястя і відтягнув його від її рота. Дивлячись на потворний синець, він втягнув у себе повітря, і його груди роздулися, коли він тримав його. Вона спробувала відсмикнути зап'ястя, але він міцно тримався, тож її зусилля лише зтягли його всередину. Він штовхнув двері за собою ногою.

"Що сталося?"

"Я..." Вона злегка зітхнула, коли він все ще тримав її за зап'ястя. "Я..."

"Не намагайся брехати", – м'яко сказав він, опускаючи її зап'ястя і відпускаючи його, щоб він міг почистити її губи пір'їнкою свого великого пальця, оглядаючи невеликий ушиб. "Я знатиму".

Його погляд знайшов її очі, які відчайдушно шукали його, і, на свій жах, вона відчула, що притискається до його грудей, ридаючи в його плече, коли його сильні руки обіймали її.

***

Я вб'ю його. Я вб'ю Ленса Гамільтона.

Саванна сиділа, згорнувшись калачиком, поруч з ним на дивані. Він обійняв її за плече, а вона зарилася головою в його шию, підібгавши під себе ноги. Вона вже давно перестала плакати, але його лють стала розпеченою і небезпечною, незважаючи на те, що він заспокійливо гладив її по плечу, коли вона розповідала йому про те, що сталося в Міртл-Біч. Кожен м'яз його тіла прагнув знайти Ленса Гамільтона і врізати йому кулаком в обличчя.

Боже, якби Гусі та Дженні не пішли за нею... якби вони почекали ще кілька хвилин, перш ніж шукати її... Було досить того, що Гамільтон доторкнувся своїми забрудненими губами до шиї Саванни і заліз їй під сукню. Ашер відчув приплив адреналіну, який змусив кожен захисний інстинкт вийти на перший план, і притягнув її ближче, притиснувшись губами до її волосся. Гамільтон отримає своє. Ашер про це подбає. А зараз йому потрібно було зосередитися на Саванні.

"Мені так шкода, що це сталося з тобою, крихітко. Мені дуже шкода".

Вона схлипувала, однією рукою вчепившись у його сорочку, і він відчув, як їй перехопило подих.

"Я не повинна була так багато пити", – сказала вона тихим голосом, сповненим самозвинувачень.

"Ні!" – різко сказав він, відкинувшись назад і дивлячись їй в обличчя. "Не роби цього. Ти не зробила нічого поганого. Він клята свиня, Саванно. Ти не зробила..."

"Я знала, хто він, Ашере. Я не повинна була залишатися з ним наодинці. Я знала, що він зробив з Сереною Шепард".

"Що?" – запитав він. "Молодшою сестрою Джока Шепарда? Що він зробив з нею?"

"Найкраще, що я знаю? Він згвалтував її. Коли ми були старшокласниками."

"Згвалтував", – сказав Ашер, ненавидячи смак цього потворного слова в роті.

"Як мінімум, був дуже сильний примус". Саванна зробила паузу. "Ні, це повна нісенітниця. Це було згвалтування".

"Ти впевнена?"

Саванна кивнула йому на груди. "Я підслухала, як вона розмовляла зі своєю найкращою подругою в жіночій кімнаті. Я не хотіла виходити з кабінки, тому підняла ноги і вдала, що мене там немає. Я чула все, що відбувалося. Але вона була п'яна, а він ні. Вона сказала "ні", але він продовжував".

У голові Ашера все пішло шкереберть. Серена була наймолодшою з Шепардів, молодшою сестрою Джока Шепарда, з яким Ашер грав у лакросс в старших класах.

"Джок і Тім Шепард побили б його до напівсмерті, якби знали". Насправді він знав, що Джок і Тім вбили б його і не стали б вибачатися.

"Це не те, що дівчина афішує". Вона важко зітхнула, і її рука на його грудях знову зігнулася. "Якби я знала, що ти прийдеш, я б..."

"Що? Намагалася приховати це?"

Саванна нахилилася, дивлячись йому в очі і киваючи. "Я була п'яна, Ашере. Це було поганим рішенням – гуляти з ним по пляжу".

Може, вона фліртувала з Ленсом? Дала йому неправильну ідею? Відчувалося, що вона щось приховує. "Ти хотіла залишитися з ним наодинці?"

"Ні! Присягаюся. Я назвала його козлом перед тим, як встала і пішла. Але потім світ поплив, і він втримав мене, обійнявши рукою за талію. Я не хотіла, щоб Скарлет знала, що я була така схвильована, і він запропонував прогулятися зі мною, щоб я могла провітрити голову, тож я..."

"Зачекай. Чому ти назвала його козлом? Що відбувалося перед тим, як ти встала?"

Він побачив, як сльоза викотилася з її ока і потекла по обличчю. І тоді він зрозумів. Він знав, що вона приховує, і відчув, що хтось щойно вдарив його в серце.

"Він говорив про мене", – тихо промовив він.

Вона втупилася в свої руки і кивнула.

"Він говорив про мене, а ти назвала його козлом, і він напав на тебе на пляжі через десять хвилин".

Саванна нічого не відповіла, але одне з її плечей злегка знизало, і він зрозумів, що має рацію. У цьому був сенс. Хтось з его Ленса Гамільтона не зміг би змиритися з тим, що Саванна спить з калікою, виродком, а не з ним. Ашер стиснув щелепу так сильно, що вона заболіла. Жінка, яку він кохав, зазнала нападу через його присутність у її житті. Його серце стиснулося, і він так сильно стиснув руку, що короткі нігті впилися в долоню.

Плечі Саванни здригнулися, і він зрозумів, що вона знову плаче, тому він прогнав думки про Ленса Гамільтона в потилицю і пригорнув її до себе, лягаючи на диван і притискаючи її до себе.

"Ні, люба, ні. Не плач. Все гаразд. Тепер ти в безпеці."

Він скинув черевики і ліг на спину, а Саванна лежала на боці, затиснута між ним і диванними подушками. Вона потягнулася і витягла ковдру зі спинки дивана, розстеливши її на них, і дозволила своїй голові втомлено впасти йому на груди. Він заспокійливо розтирав їй спину, шепочучи, що вона в безпеці, і за кілька хвилин почув, як її дихання нормалізувалося, глибокий вдих, глибокий видих. Вона спала.

Його серце стиснулося від того, що вона була такою виснаженою. Вона, мабуть, не спала минулої ночі між раптовим від'їздом з Міртл-Біч і ранішньою поїздкою назад до Вірджинії. Якщо подумати, то і в ніч на четвер вона теж мало спала. Він ніжно погладив її волосся і, знаючи, що вона його не чує, прошепотів: "Я кохаю тебе, Саванно. Пробач мені, крихітко".

Він розбереться з Ленсом Гамільтоном у понеділок. Наразі все, що мало значення, – це Саванна, і все, що він хотів зробити, – це подбати про неї.

***

Пальці Саванни скрутилися навколо м'якої ковдри, і вона зітхнула, коли її очі розплющилися. У вітальні її батьків горіло слабке світло, і вона лежала на дивані сама, ретельно загорнувшись у ковдру. Але з кухні долинали найнебесніші запахи.

Вона сіла, згадавши, що приходив Ашер, і вона розповіла йому все, перш ніж розплакалася і заснула у нього на грудях. Вона глибоко вдихнула і зрозуміла, що відчуває себе краще, ніж за останні два дні, ніби з неї звалився тягар, коли вона розповіла Ашеру свою історію. Просто бути з ним було безпечніше і краще, ніж деінде. Вона спробувала посміхнутися і виявила, що її губи все ще болять, але біль зникає.

"Що ж, це добрий знак", – сказав він з порога вітальні. "Прокидатися з посмішкою".

"Я відчуваю себе набагато краще тепер, коли розповіла тобі".

Він перетнув кімнату і присів навпочіпки перед нею, взявши її руку і піднісши її до своїх губ. "Хотів би я цього."

"Вибач, що обтяжую тебе цим".

Його очі вистрілили вгору і впіймали її погляд, напружений і гнівний. "Ти думаєш, я засмучений через тебе? Ні, люба. Але я хочу вбити Ленса Гамільтона. Він клята загроза".

Незважаючи на гарячу, жорстку, непідробну злість, яка була вложена в його слова, її мозок застряг на тому, як він сказав "люба". Це вже вдруге він використовував цю ласку, і те, як він її вимовив, звучало так сексуально і так правильно, що вона трохи зомліла всередині.

"Ти моя дівчинка, Саванна. Ти не обтяжуєш мене. Ніщо не є забороненим. Я люблю, обожаю, коли ти розмовляєш зі мною. Про що завгодно".

Вона глибоко вдихнула, дозволяючи ковдрі впасти з її плечей.

"Про що завгодно?" – запитала вона, трохи знизивши голос.

Він кивнув. Його очі нічого не видавали, але вона могла запрягтися, що бачила, як за ними спалахнуло трохи тепла.

Вона нахилилася вперед. "Ашере, я не хочу більше говорити про Ленса Гамільтона". Вона облизала губи і підняла очі на Ашера. "Назви мене любою ще раз".

Його очі потемніли, перехопивши її погляд, коли він нахилився вперед, поки вона не відчула його дихання на своїх губах. "Люба."

Дрижаки каскадом пробігли по її спині. "Як ніжно, на твою думку, ти міг би поцілувати мене?"

"Ох," він зітхнув, посміхнувшись їй, ніжно відкривши губи. "Думаю, я міг би спробувати".

Його пальці пронизали її волосся, притягуючи її ближче, і вона заплющила очі, відчуваючи легкий, як пір'їнка, дотик його губ до своїх. Як для такої ніжної ласки, напрочуд сильний спалах тепла пронісся від її обличчя прямо між стегнами, які відкрилися йому назустріч.

Він впав на коліна, просуваючись вперед, а потім сів навпочіпки, коли його руки обхопили її талію і він потягнув її до себе на коліна. Вона притулилася до нього спиною до дивану, а її щиколотки зчепилися на його спині, коли їхні губи торкнулися один одного. Вона нахилила своє тіло вперед, до нього, коли поцілунок поглибився, все ще ніжний, але їхні язики вже торкалися один одного, кружляючи і кружляючи.

Вона подала стегна вперед, накриваючи його ерекцію, і він застогнав їй у рот. Саванна проковтнула звук, перебираючи пальцями його волосся, зібравши його на потилиці і відкинувши голову назад, щоб притулитися губами до оголеної шкіри горла.

Дзень–дзень. Дзень–дзень. Дзень–дзень.

"Бляяяя...", – загарчав він, коли вона провела язиком по його шкірі, пробуваючи його на смак. "Крихітко, це духовка", – сказав він крізь зуби.

"Духовка?" Вона притиснулася до нього грудьми, її руки сплелися за його шиєю, а губи затрималися на теплому місці біля основи шиї.

Дзень–дзень.

"Я приготував тобі вечерю", – сказав він напруженим голосом.

"Що?" Його слова вирвали її з хтивої коми, і вона відкинулася назад, відвиснувши щелепу, щоб витріщитися на нього.

"Вечеря", – сказав він, задихаючись на її щоці. "Я приготував тобі запіканку".

"Ти приготував мені *запіканку*?" – перепитала вона, намагаючись осмислити цю інформацію. Жоден хлопець не був настільки милим, щоб приготувати для неї вечерю. Ніколи. Це був абсолютно новий досвід.

"Запіканка з французьких тостів", – пояснив він, ніжно розтираючи рукою її спину. "Це єдине, що я вмію готувати, і я подумав, що ти можеш бути голодна".

Я голодна, зрозуміла вона. Спочатку їжу, а потім тебе.

Вона зіскочила з його колін і підвелася, потім простягнула руку до його обличчя, щоб допомогти йому теж піднятися. Він взяв її за руку, і коли вона опинилася перед ним, вона взяла його обличчя між своїми долонями. "Ніхто ніколи раніше не готував мені вечерю, Ашере".

Його обличчя з трохи збентеженого перетворилося на дуже задоволене, і він посміхнувся до неї.

"Моя подяка." Вона поцілувала його в губи. "Можливо". Вона поцілувала його знову. "Нескінченна."

"Нескінченна?" – перепитав він, дивлячись на неї так, наче був здивований, що взагалі може говорити.

"Угу", – сказала вона, штовхаючи стегнами твердість його джинсів, коли її язик висунувся, щоб востаннє облизати його губи.

"Наскільки, гм, наскільки нескінченно?" – запитав він, його очі були темними, широкими і трохи одурманеними.

"Така вдячність, яка триває... Всю. Ніч. Надовго", – прошепотіла вона зі здоровою часткою зухвалості. Потім вона прикусила його нижню губу, обійшла його і попрямувала на кухню.

РОЗДІЛ 13

Коли він прокинувся в її ліжку наступного ранку, йому знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, де він знаходиться. Ранкове світло, що проникало крізь марлеві білі фіранки, наповнювало кімнату солодким і мрійливим духом, і він притягнув її ближче, відчуваючи, як м'яка шкіра її спини впирається в його стегна.

Вона злегка зітхнула, але він зрозумів, що вона все ще спить, по тому, як її груди роздулися і розслабилися під його рукою під грудьми. Він поцілував її волосся, вдихаючи знайомий аромат лимонів, думаючи про минулу ніч.

Вони їли його запіканку з французьких тостів за кухонним столом її батьків, поливаючи золотисті шматочки теплим кленовим сиропом і розмовляючи про все, що спало їм на думку. В якийсь момент вона вказала йому на білий хрест на стіні, оточений блакитними стрічками, і сказала, що це хрест його матері. Чорт забирай, якщо його очі не горіли, дивлячись на нього. Запіканка була за рецептом його матері, і він відчув, як би вона зраділа, побачивши його на кухні Джуді Кармайл з її прекрасною донькою. Він відчував руку матері у своєму житті, у своєму зростаючому коханні до Саванни, і це робило її ще більш схожою на відсутній шматочок пазлу, на щось, про що він навіть не здогадувався, доки вона не з'явилася в його житті повністю сформованою.

Він запитав її про статтю, але вона знову відмахнулася, сказавши, що покаже йому, коли все буде готово. Його не турбувало, що вона соромиться цього, хоча його цікавість починала брати гору. Так чи інакше, вона швидко відволікла його, взявши за руку і потягнувши нагору до своєї спальні, де продемонструвала, як виглядає "нескінченна вдячність".

Їхні фізичні стосунки були практично запаморочливими. До поранення у нього було здорове статеве життя, але ніщо не могло зрівнятися з сексом із Саванною. Вона перевершила все, що було до цього, цілком і повністю. Його глибоко зворушило те, що вона, здавалося, не бачила його недосконалості та каліцтва...вона або бачила далі, або просто приймала їх...і це викликало в нього бажання впасти на коліна в її ноги в знак вдячності та відданості після стількох самотніх років.

Але на другому місці після їхньої палючої хімії було те, як легко він міг з нею розмовляти. Зростання в провінційному Денверсі мало свої переваги: безпека і спільнота, свіже повітря, зелена трава і поцілунки за трибунами. У нього було типове американське дитинство з люблячими батьками і додатковою обіцянкою солідного трастового фонду. Але час, проведений у Шарлотсвіллі та в армії, показав Ашеру набагато більше світу, ніж міг запропонувати сонний маленький Денверс. Він познайомився з багатьма різними ідеями та культурами, альтернативними поглядами на речі. Навіть повернувшись до Денверса, він багато читав, намагаючись якомога більше залишатися – принаймні ментально – у світі і в світі. Не те, щоб це мало якесь значення на даному етапі життя Ашера,

але навіть якби він хотів змішатися з місцевими, навряд чи чуттєвість маленького містечка Денверс дуже добре поєднувалася б з тим чоловіком, яким він став.

Ось чому Саванна, яка навчалася в Нью-Йорку, повідомляла про важливі світові події і зберігала гострий і актуальний розум, була для нього такою дивовижною, спантеличуючою і захоплюючою. У дуже маленькому ставку вони були двома однаковими рибками, і це вабило його до неї. Так, вона була його коханкою, але за напрочуд короткий проміжок часу вона також стала його найкращим другом.

"Про що ти думаєш?" – запитала вона, вигинаючись до нього спиною, від чого у нього по спині пробігли мурашки.

"Про тебе", – відповів він, нахилиючись, щоб поцілувати її в шию. "Про те, наскільки краще моє життя з тобою".

Минула довга мить, коли вони просто лежали разом у тиші її спальні, шкіра до шкіри, його серце калатало на її спині, а його губи ліниво лежали на її плечі.

"Я теж в тебе закохуюсь", – нарешті тихо промовила вона, повернувшись до нього спиною.

Її слова рикошетом вдарили в його мозок, як занадто приголомшливі, щоб їх можна було витримати. Він не очікував їх, не передбачав їх, і його серце – яке тихо тужило за цими словами протягом багатьох днів – не знало, як повірити, що таке можливе, що така прекрасна істота, як Саванна, може закохатися в таку зломлену істоту, як він.

"Скажи це ще раз", – прошепотів він, заплющивши палаючі очі, так що все, що існувало, – це її голос у його вухах.

Вона відкотилася назад, і він трохи посунувся, щоб вона могла лягти на спину поруч з ним. Він розплющив очі, щоб подивитися на неї, і з її розпатланим волоссям і товстими губами вона була найкрасивішою дівчиною, яку він коли-небудь бачив. "Я закохуюся в тебе, Ашере".

Не відриваючи зорового контакту з нею, він простягнув руку, щоб обережно відкинути її волосся з чола. "У мене перехоплює подих".

"Ти мені потрібен", – сказала вона, її груди швидко піднімалися і опускалися, а соски стискалися під його пильним поглядом.

"Що тобі потрібно, люба?" – запитав він, проводячи пальцями по її обличчю, коротко зупинившись на її губах, які відкрилися для нього. Він просунув палець між її зубів, і її язик обхопив його знизу, поки вона сильно смоктала. Тепло безпомилково стріляло від його пальця до паху, збільшуючи ерекцію, коли він згадав, як це було, коли вона не смоктала його палець.

"Ти". Звук був низьким і гравійним, вирвався з глибини її горла.

"Саванна", – зітхнув він, виймаючи палець.

"Мені потрібно, щоб ти доторкнувся до мене", – сказала вона, мокнучи і кусаючи нижню губу.

"Де? Тут?"

Його пальці спустилися до її грудей, один гладкий палець повільно обвів її сосок, а він дивився їй в очі.

"Мм-хм. Ще", – задихаючись, сказала вона, і він нахилив голову, щоб взяти її набряклу плоть між губами. Він смоктав глибоко, жадібно, так само, як і вона, і її спина вигнулася, піднімаючись з ліжка, штовхаючи її груди в рот.

Вона застогнала, і він переключився на іншу грудь, розминаючи покинуту пристрасно, майже грубо, перекочуючи її ерегований сосок між пальцями, поки вона не закричала.

"Ще?" – задихався він.

"Ще", – осмілилася вона, її очі були темними і дикими, коли вона сперлася на зігнуті лікті і дивилася, як він цілує сліди її грудей. Він затримався на м'якій, теплій шкірі її живота, цілуючи і притискаючись, коли вона нетерпляче засичала під ним.

"Будь ласка", – зітхнула вона. Її коліна були зігнуті і розведені, запрошуючи його, чекаючи на нього.

"Тут?" – прошепотів він, ковзаючи між її стегнами, цілуючи м'яку білу шкіру, перш ніж пальцями розсунути її нижню губу. Він зробив паузу.

"Будь ласка, Ашере", – задихалася вона.

Він взяв весь набряклий клітор між губами.

Вона закричала, коли він присмоктався до неї, обертаючи язиком навколо запаленого вузлика нервів, коли вона запустила пальці в простирадла по боках, скручуючи їх. Її м'язи злипалися і напружувалися під ним, коли він лизав солодку шкіру, смокчучи її, поки не зрозумів, що вона ледве витримає ще одну мить.

"Я... я мушу...", – скулила вона, б'ючись головою об подушку, і він підняв свій рот, швидко ковзаючи своїм тілом вгору і глибоко занурюючись в неї одним плавним рухом. Вона була такою гарячою і такою мокрою, що він застогнав, придушений звук вирвався з його горла, майже нелюдський.

"Кінчи для мене, люба", – прохрипів він.

Саванна розплющила очі, щоб подивитися в його очі, і схопилася на ліжку, щоб врізатися стегнами в його стегна, її нігті роз'їдали кров з його спини, коли вона кінчала під ним. Її м'язи напружувалися і розслаблялися, наче буря навколо його статевого органу, зтягуючи його глибше і доїли його до найшвидшого оргазму, який він відчував за все своє доросле життя. Він закричав, здригаючись і пульсуючи в ній, вимагаючи її губ і цілуючи її, поки вони обидва не знесилилися і не виснажилися. Їхні тіла, спітнілі від втоми та виснаження, міцно притискалися одне до одного, поки обидва не заснули.

***

"Ванно? Ванно, ти тут?"

Очі Савани розплющилися, і вона подивилася на Ашера, який лежав поруч з нею голий, сплячий на животі. Вона штовхнула його на спину, і його рука потягнулася до неї.

"Скарлет вдома", – прошипіла вона, відмахнувшись від його руки. Господи, її батьки не зрозуміють, що вона залишила чоловіка на ніч у їхньому домі. Вона сподівалася, що Ашер поїде до того, як Скарлет або її батьки повернуться додому.

"То й що?" – запитав він, дивлячись на неї, перш ніж заплющити очі і знову вмотитися на подушці.

Саванна зісковзнула з ліжка, схопила з підлоги пару трусиків, знайшла джинси на стільці біля вікна і швидко накинула на голову світшот Нью-Йоркського університету.

"Ашере! Ти вдягнешся?" – голосно прошепотіла вона йому на вухо.

"Ванно?"

У двері легенько постукали, і Саванна, перечепившись через черевик Ашера, прочинила двері, щоб подивитися на Скарлет. "Я тільки прокинулася, Скарлет."

"Ледарі! Врешті–решт ми полетіли восьмиранковим рейсом. У Трента сьогодні в останню хвилину була конференц–зв'язок."

"Ох."

Скарлет нахмурила брови, дивлячись на Саванну крізь щілину дверей. "Ти збираєшся впустити мене?"

"Ем ... ну, я ..."

"Ранку, Скарлет."

Скарлет здивовано відкрила рота, а потім озирнулася на Саванну з цікавістю та забавою. Вона кинула швидкий погляд за Саванну. "Ранку, Ашере."

Саванна озирнулася і побачила Ашера, який стояв позаду неї, одягнений лише в джинси і посмішку. Він обійняв її за талію і пригорнув до себе, поцілувавши в маківку. Коли він відтягнув її назад, вона відчинила двері для Скарлет.

"Можна я не буду розповідати мамі з татом?"

"Ти не скажеш!" – сказала Саванна, відчуваючи себе підлітком.

"Не скажу?" дражнилася Скарлет, заходячи до кімнати Саванни. Вона сіла за туалетний столик сестри, і її обличчя стало серйозним, коли вона показала на власну губу. "Ти в порядку, мила?"

Саванна вивільнилася з обіймів Ашера і сіла на край ліжка.

"Нам треба поговорити, Скарлет. Про те, що сталося на пляжі".

Скарлет глянула на Ашера, який спостерігав за дівчатами, схрестивши руки на грудях.

"Ашер залишається", – сказала Саванна, простягаючи до нього руку.

Він взяв її руку і сплів їхні пальці разом. Скарлет з цікавістю спостерігала за цією взаємодією і ... що ще? дивувалася Саванна. Заздрощі? Так. Це було схоже на заздрість.

"Скарлет", – почала Саванна.

"Зараз, мила", – сказала Скарлет. "Трент поговорив з Ленсом, і вони вже все мені пояснили. Ви були трохи в своїх кружках і билися головами, коли нахилилися, щоб виблювати на пісок. Бідолашний Ленс, потрапив під перехресний вогонь, коли тебе знудило..."

"Припини!" Пальці Саванни стиснули руку Ашера, наче залізо. "Ти знаєш, що все було не так. І якщо ти запитаєш Гусі та Джен..."

"О, люба, Гусі не хоче вплутуватися в якусь маленьку стару сімейну сварку". Скарлет трохи відсунулася, щоб метушитися з щіткою та гребінцем на зачісці Саванни, не в змозі або не бажаючи зустрітися з сестрою поглядом. "Ти була п'яна у фургоні, Ванно. Ти випила забагато пива на барбекю. Ти не можеш звинувачувати когось іншого у своїх помилках. Чому, якщо..."

"Ти що, зовсім з глузду з'їхала? Він би згвалтував мене, Скарлет, якби не з'явилися Гусі та Дженні. Ось і все."

Скарлет все ще дивилася на щітку і гребінець, але її руки вже зааніміли, а груди здіймалися з силою її дихання. "Ну, тепер, я..."

"Скарлет. Скажи мені прямо зараз...прямо зараз, чорт забирай...що ти віриш мені, що ти знаєш, що мало статися, що сталося б, якби не з'явилися ті дівчата. Подивись на мене і скажи, що ти знаєш, що Ленс Гамільтон напав би на твою рідну сестру, тому що ти знаєш, що це правда. Ти *знаєш*, що це так, Кеті Скарлет Кармайкл!"

Ашер трохи посунувся так, що його стегно притиснулося до її стегна, і він захисно притиснув їхні руки до своїх колін, але в усьому іншому він мовчав. Він давав їй зрозуміти, що він на її боці, що він вірить їй і вірить у неї, але він також давав їй простір, щоб розібратися зі своєю сестрою, і вона любила його за це.

"Він розпусник, збоченець і *гвалтівник*, Скарлет".

Очі Скарлет зустрілися з очима Саванни, і, на жах Саванни, вони були холодними і лютими. "Ти говориш про брата мого нареченого, Саванно. Про брата Трента. Трента. Чоловіка, за якого я збираюся вийти заміж".

"А я твоя *сестра*", – сказала Саванна тихим, майже невіруючим голосом.

Скарлет встала і сказала: "Мене там не було. Я не бачила, що сталося, люба. Ленс каже одне. Ти кажеш інше. Ви обидва були трохи п'яні, і обидва закінчили кров'ю. Ми не можемо просто залишити вас у спокої? Навіть якщо він протверезів, ти встигла замахнутися, чи не так? Впевнена, він засвоїв урок. Давай просто залишимо все як є".

Саванна витріщилася на сестру з відвислою щелепою, шокована, наче дивилася на незнайомку. Між ними завжди була значна різниця у віці, і Скарлет завжди була дівчинкою з рідного містечка поруч з більш незалежною, витонченою жінкою Саванною. Але Саванна ніколи не вірила, що такий покидьок, як Ленс Гамільтон, може вбити між ними клин.

"Скарлет", – сказала вона, здригнувшись від болю в голосі.

Скарлет розгладила спідницю свого сарафана. "Це в минулому, Ванно."

"Це все, що ти можеш сказати?"

Скарлет знизала плечима, але не зустрілася з Саванною поглядом. "Більше нічого сказати".

"Гаразд". Саванна повернулася до Ашера зі сльозами на очах. "Я не можу тут залишатися".

Він вивільнив свою руку з її руки і провів великим пальцем по її щоках, спочатку по одній, потім по іншій. "Тоді ти поїдеш зі мною додому ненадовго, люба".

"Ванно!" – вигукнула Скарлет, обернувшись у дверях, щоб подивитися на сестру. "Це ж смішно."

"Смішно те, що ти не хочеш з цим розібратися", – сказала Саванна спокійним, розміреним голосом, підбадьорена ніжною підтримкою Ашера. "Твій майбутній зять намагався напасти на мене. А ти хочеш поводитися так, ніби нічого не сталося. Але це сталося. І з цим треба розібратися".

"То що ти хочеш, щоб я зробила?" – зажадала Скарлет пронизливим, сповненим нетерпіння голосом, її маленькі наманікюрені пальчики згорнулися в тугі кульки біля її боків.

Саванна підскочила, вхопившись руками за стегна. "Я хочу, щоб ти сказала, що віриш мені. Я хочу, щоб ти поговорив з Трентом, а він поговорив з Ленсом. Я хочу, щоб Ленс визнав, що він був не в собі, вибачився переді мною і сказав, що це більше ніколи не повториться. Хочеш зробити це по-південному?"

Без поліції? Гарзд. Але ми все одно *зведемо рахунки*. І якщо ти не хочеш їх звести, я не можу бути поруч з тобою".

Скарлет довго дивилася на Саванну. "Мені шкода, Саванно. Справді, мені шкода. Але я просто не відчуваю, що це моє місце". Потім вона вислизнула за двері, ретельно зачинивши їх за собою.

Ашер підвівся, обійнявши Саванну ззаду, і вона повернулася в його обіймах, щоб розплакатися у нього на грудях.

***

Звести рахунки. Це були єдині слова, які крутилися в голові Ашера, коли він їхав до міста наступного ранку.

Не те, щоб йому не подобалося, що Саванна живе в його будинку. Йому подобалося прокидатися поруч з нею вранці і знати, що вона все ще буде там, коли він повернеться додому. Йому подобалося знати, що вони проведуть разом цілий день: гулятимуть у лісі, кохатимуться в гаю, вечерятимуть разом за довгим обіднім столом, який так довго був таким самотнім.

Але він надто сильно кохав її, щоб отримувати задоволення від її розриву з сестрою. Він бачив, як це з'їдає її, але також знав, що Скарлет доведеться визнати те, що сталося, щоб Саванна повернулася додому. Крім того, їй потрібно було отримати належні вибачення від брата свого нареченого. Менше не годиться. Гамільтону пощастило, що Саванна не висунула звинувачень, хоча Ашер мовчки погодився, що це була б важка справа. Напад без свідків, що призвів до майже однакових травм, було б нелегко довести. І якщо Скарлет навіть не заступилася за власну сестру, то Гусі та Дженні нізащо не погодилися б брати участь у цій справі. Не те, щоб вони взагалі щось бачили. За словами Саванни, Ленс вже скотився з неї, коли вони її знайшли.

Звести рахунки. Саванна мала рацію. Це був південний шлях. І хоча Саванна і Скарлет мали свої власні рахунки, які потрібно було звести, Ашер теж. Інший чоловік підняв руку на його жінку. І будь він проклятий, якщо залишить це без уваги.

За останні вісім років він уперше вийшов за межі міста, окрім будинку Кармайклів. Ця реальність ледве перетнула його радар, коли він заїхав на парковку, що прилягала до маленького білого будиночка з вагонки, який слугував офісом для Hamilton & Sons Financial.

Геп Гамільтон, батько Ленса і Трента, був розпорядником сімейного трасту Лі, успадкувавши цю посаду від свого батька, Генрі Гарварда Гамільтона. Хоча Ашер не дуже добре знав Гепа, вони час від часу розмовляли по телефону протягом багатьох років, і до цього часу Ашер не мав жодних проблем з Гамільтонами. Це змінилося. Після залагодження справ з Ленсом він мав намір перевести свій бізнес в іншу фінансову фірму і назавжди порвати зв'язки з Гамільтонами.

Він припаркував машину і так швидко, наскільки дозволяли ноги, підійшов до вхідних дверей, увійшовши до невеликої приймальні. Молода жінка підняла погляд від клавіатури, і Ашер насторожився.

Вона затамувала подих, потім здригнулася, її обличчя спотворилося, коли вона показала зуби і звузила очі від жаху. "О, Боже", – застогнала вона, а потім

закрила рот, намагаючись прийти до тями. Вона швидко відвела очі від його обличчя, розглядаючи його випрасувану оксфордську сорочку, хрусткі штани хакі та дорогі туфлі. Вона нарешті видихнула, і він побачив, як розслабилися її плечі.

"Як пройти до офісу Ленса?" – запитав він низьким, чітким тоном.

Вона не підняла очей, але вказала. "Ліворуч. Останні двері ліворуч".

Ашер повернувся без жодного слова і пішов зі смаком оформленим коридором повз конференц-зал і невелику їдальню. Дійшовши до останніх дверей ліворуч, він повернув ручку і відчинив їх.

Ленс Гамільтон сидів у високому чорному шкіряному кріслі спиною до дверей і розмовляв по телефону. "Я не можу гарантувати, пані Сіммонс, але я обов'язково спробую".

Коли двері зачинилися, він повернувся на своєму місці, його очі розширилися, коли він побачив Ашера, що стояв перед його столом. Якусь мить він зачаровано дивився на обличчя Ашера, а потім скривився від відрази, зморщивши ніс.

"Міс Сіммонс, я передзвоню вам пізніше. Дещо несподіване і неприємне щойно потрапило до мого офісу. Ух-хух. За мить. Бувайте."

Він поклав телефон назад у підставку, не зводячи очей з Ашера. Потім відкинувся на спинку крісла, заклавши пальці під підборіддя. "Тепер зрозуміло? Я думав, що ти просто дитяча казка, Ашере Лі".

"Це не так", – відповів Ашер, стискаючи кулак.

"Чим можу допомогти?" – запитав Ленс з цікавим виразом обличчя.

"Ти поклав руку на те, що належить мені".

"Ох. Ох, ох, ох". Ленс злегка погойдався на кріслі, на його обличчі розпливлася хитра посмішка. "Це ж не через ту холодну північну шльондру, Саванну Кармайкл, чи не так?"

Ашер почервонів. Сирий, лютий червоний колір. Він перехилився через стіл, схопив Ленса за вузол краватки біля основи горла і смикнув його вперед, поки його обличчя не вдарилося об стіл. Ленс був настільки шокований, що не встиг відреагувати.

"Назви її шльондрою ще раз", – прогарчав Ашер.

"Вона просто дешевий шматок північного хвоста".

В одну мить Ашер смикнув Ленса вгору, відпустив вузол, відвів назад свою м'язисту, зв'язану джгутом руку і вривав кулаком у вже розбитий ніс Ленса. Кров бризнула на стіл Ленса і на його сорочку, коли він відвів кулак, щоб вдарити Ашера, але Ашер заблокував удар долонею і штовхнув Ленса назад. Ленс нестійко впав назад у крісло, яке перекинулося, внаслідок чого Ленс впав на підлогу.

Ашер обігнув стіл і накинувся на молодшого, менш здорового чоловіка, притиснувши його руки до боків. Його кулак ще раз з'єднався з носом Ленса, і огидний звук хрускоту хрящів передував пронизливому крику Ленса.

"Ти зламав мені ніс, виродку!"

"Хочеш побитися з кимось? Бийся зі мною."

"Мене виховували не для того, щоб битися з каліками."

"Чорт тебе забирай."

Ленс спробував звільнити руки, які Ашер притиснув до боків, але ноги Ашера були надто сильними.

"Ти сміття. Ти отримуєш задоволення від того, що кривдиш жінок, ти хворий збоченець".

"Я ніколи не торкався її. Вона брехлива шльондра".

Ашер плюнув на криваве місиво, яке тепер було обличчям Ленса. "Я ж казав тобі не називати її так".

Він знову підняв кулак, і Ленс заскиглив, зажмуривши очі від страху, коли сльоза скотилася по його щоці. *Боягуз*, подумав Ашер. *Ти просто задирака і боягуз*. Він зупинив руку і опустив кулак, говорячи низьким, смертельним тоном.

"Слухай мене, Ленсе Гамільтон, і слухай уважно. Якщо ти *ще* раз наблизитися до Саванни Кармайкл з чимось, окрім глибокої поваги, я повернуся сюди зі своєю армійською зброєю і відстрелю тобі яйця з твого тіла. Це чесна обіцянка, чорт забирай. Кивни, якщо ти мене зрозумів".

Ленс розплющив очі, але більша частина бою покинула їх. Він важко дихав, ймовірно, від болю в зламаному носі, але йому вдалося кивнути.

Ашер зліз з нього і попрямував до дверей. Коли він озирнувся, Ленс повзав на колінах і спирався на бічну частину столу, щоб піднятися. Він затискав ніс, руки його були в крові.

"Я подам заяву про напад!" вигукнув Ленс з-за свого столу.

Ашер відчинив двері, але тепер він розвернувся, перетнув кімнату і знову заніс кулак в обличчя Ленсу, перш ніж той зрозумів, що його вдарили. Він впав назад на крісло, скиглячи від болю, а Ашер схопив його за боки, затиснувши Ленса в пастці.

"Хлопче, ти не знаєш, коли, чорт забирай, заткнутися!"

Ленс жалюгідно відкинувся на спинку стільця, дивлячись на Ашера, з якого вже не лишилося ані краплі сечі, ані оцту.

"Слухай сюди, Ленсе. Це останній раз, коли я говорю з тобою чемно, перш ніж я зроблю твоє обличчя схожим на мою копію. Ти нічого не подаватимеш. Ні проти мене. Ні проти неї. Якщо ти *ще* раз наважишся потурбувати Саванну, я знайду Серену Шепард і заплачу скільки завгодно, щоб вона повернулася в Денверс і підтвердила кожне слово, сказане Саванною Кармайкл про тебе. Тож якщо ти не хочеш уславитися гвалтівником округу і сидіти за ґратами наступне десятиліття, ти залишиш все як є і більше *ніколи* не наблизитися до Саванни Кармайкл. Ти чув мене, клятий гвалтівник?"

"Я чую тебе. Я чую", – пробурмотів Ленс, падаючи назад у крісло, абсолютно розбитий. Коли Ашер вийшов з офісу, він побачив Трента Гамільтона, який стояв у коридорі, блідий і шокований. Він, очевидно, все підслухав.

"Твій брат – *загроза*", – сказав Ашер, витираючи закривавлені кісточки пальців об штани. "Візьми його під контроль, перш ніж одружишся з цією сім'єю. Я не жартую. Або я повернуся і за тобою".

Трент проковтнув, дивлячись на Ашера з чимось новим в очах. Повага? Захоплення? Так. Це було там, за шоком і трепетом. Можливо, дівчата були не єдиними, над ким Ленс Гамільтон знущався у своєму житті. Можливо, Трент теж був жертвою. Трент нарешті кивнув один раз, не зводячи очей з Ашера.

Ашер потягнувся до Трента, щоб потиснути йому плече, перш ніж повернутися і піти далі по коридору.

***

"О, Боже", – сказала міс Поттс. "О! Не може бути! Це правда?"

Саванна знала, що підслуховувати невічливо, але їй дуже хотілося випити чашечку кави. Вона штовхнула кухонні двері і кинула допитливий погляд на міс Поттс, яка з захопленням слухала телефон. Вона махнула Саванні рукою і запросила її на кухню, вказавши на кавоварку, що стояла в кутку на стійці. Саванна взяла з шафи горнятко і наповнила його, притулившись до стійки.

"Це просто шокує, Софіє. Боже мій. Просто шокує".

Саванна підвела очі, і міс Поттс жестом вказала на кухонний стіл, де посередині стояла накрита підставка для торта. Саванна відкрила її, щоб знайти печиво і кекси. Вона взяла один і сіла.

"Швидка допомога? Нічого собі. Хіба хтось не міг просто відвезти його до місцевої клініки, щоб накласти шви? Та невже? Так сильно зламався? Боже мій."

Саванна надкусила кекс і намагалася не посміхатися. Вона була знайома з подібними розмовами. Вона чула їх на кухні своєї матері тисячу разів. Хтось у Денверсі потрапив у халепу з кимось іншим, і все місто гуде.

"Ну, мушу сказати, я завжди думала, що з нього щось погане вийде. Він був у моєму класі, і з самого початку був баламутом. Я дуже хвилювалася, що його брат буде таким же, але Трент був набагато милішою дитиною. Так чи інакше, я думаю, що він сам напросився. Хто–небудь знає, чому?"

Саванна нашорошила вуха, як тільки почула ім'я Трента, і почала уважніше прислухатися до розмови, намагаючись не виглядати зацікавленою. Міс Поттс перехопила розгублений погляд Саванни і блаженно засяяла, перш ніж повернутися до дзвінка.

"Так. Так, Софія. Ти маєш рацію. Що ж, дива ніколи не припиняються. Я впевнена, що він повернеться з хвилини на хвилину. О, так. Так, повернеться. До побачення."

Міс Поттс поклала слухавку на місце і повернулася до Саванни, розпливаючись у привітній усмішці. "Як твій кекс, дороженька?"

"Дуже добре", – відповіла Саванна, вдивляючись в обличчя міс Поттс, намагаючись зрозуміти, що відбувається. "За рецептом пані Лі?"

Міс Поттс посміхнулася. "Звісно."

"Тож, мабуть, сталося щось важливе, якщо Софія Генрі запустила млин пліток у таку ранню годину. Ще навіть немає 8:15?"

"Так, дороженька. Майже дев'ята."

"Я чула ім'я Трента Гамільтона? І щось про Ашера?" Саванна озирнулася по кухні. "Де Ашер?"

"Ну, я підозрюю, що він повернеться в будь–яку хвилину".

"Повернеться?"

"Здається, у нього були справи в місті".

"Які справи?"

"Такі справи, за які Ленс Гамільтон отримав по пиці", – мило відповіла вона.

"Що?"

"Так. Насправді, здається, Ашер Лі з'явився в місті вперше за майже десять років. Припаркувався біля Hamilton & Sons, зайшов, добряче розбив Ленсу Гамільтону ніс і поїхав".

"Ашер?" Кекс звисав із затерплених пальців Саванни. "Ашер пішов до..."

"Ашер", – підтвердила міс Поттс, забираючи кекс у Саванни і акуратно кладучи його на серветку.

"О ні", – сказала Саванна, падаючи на стілець. "О, ні. Що він зробив?"

"Моя найкраща ставка?" Міс Поттс показала жестом на місце на своїй губі, де у Саванни все ще були почервонілі та побиті синці, а потім простягнула руку через стіл, щоб взяти Саванну за руку. "Він закохався. Хтось сплутався з його дівчиною. Він звів рахунки".

Первісний страх пронизав Саванну, і її серце застукотіло за ребрами, виконуючи племінний танець. Вона картала себе за те, що аплодувала такому варварству, але думка про те, що Ашер насправді наважився приїхати в місто, щоб захистити її честь, була такою гарячою і такою дорогою, що вона не знала, що з собою робити. "Міс Поттс."

"Так?" Міс Поттс щебетала, її обличчя було світлим і задоволеним.

"Він поїхав до міста. Він..." Вона здивовано витріщилася на старшу жінку.

"Звичайно, дорогенька. Він же чоловік. Він кохає тебе". Вона поплескала Саванну по руці, перш ніж відпустити її. "Він не був у місті майже десять років. А тепер? Він був у тебе вдома більше разів, ніж я можу порахувати, і він щойно зламав ніс Ленсу Гамільтону". Міс Поттс знизала плечима і захихотіла, як школярка, зазирнувши у свою кавову чашку. Саванна витріщилася на неї так, наче в неї відкрутився гвинтик, але міс Поттс посміхнулася їй у відповідь, безтурботно, як англійська королева. Зрештою, її посмішка змінилася з радісної на вдячну, коли вона знову подивилася на Саванну.

"Ти змінюєш його життя, Саванно. Хіба ти не бачиш цього?"

"Він побив людину. Це нецивілізовано. Я не повинна це схвалювати."

"Але ти схвалюєш, і я теж". Міс Поттс засміялася, спершись руками на стіл і підвівшись, щоб освіжити каву. "Це честь, дорогенька. Ми південці. Це наш шлях".

Учорашні слова Саванни відлунювали в її вухах. *Ти хочеш зробити це по-південному? Без поліції? Гаразд. Але ми все одно зведемо рахунки. І якщо ти не хочеш їх звести, я не можу бути поруч з тобою.*

"Я не мала на увазі його", – прошепотіла вона, її серце калатало від кохання до нього. Він поїхав до міста, щоб захистити її честь, і вона не могла пригадати, щоб хоч один чоловік за все своє життя робив для неї щось настільки романтичне. Вона відчула, що її люблять і піклуються про неї, що вона в безпеці і що її обожають. Захищена. Затребувана. І як для такої сучасної дівчини, вона виявила, що їй це подобається. Їй потрібно було бачити його, потрібно було обіймати його, потрібно було, щоб він знав, як багато для неї значить те, що він відклав свої власні страхи і турботи в сторону, щоб звести рахунки за неї. "О, Ашере."

"Що, любя?"

Двері кухні відчинилися, і на порозі стояв Ашер, на його сорочці були бризки крові, а темні, власницькі очі дивилися на Саванну.

"Я вже піду", – пробурмотіла міс Поттс, оминаючи Ашера і прямуючи до столової.

"Ашер Лі", – затамувавши подих, промовила Саванна, підводячись за столом, її коліна тремтіли від сили почуттів. "Що ти щойно зробив для мене?"

"Саванна Кармайкл", – сказав він, і на його обличчі з'явилася найніжніша, найлюблячіша посмішка, яку вона коли-небудь бачила. "Я кохаю тебе. Хіба ти не знаєш, що я зроблю для тебе все, що *завгодно*?"

Вона побігла через кімнату, кинувши руки йому на шию, коли він пригорнув її до себе. Коли її губи зустрілися з його губами, вона присягнулася, що знайде спосіб ніколи, ніколи не відпустити його.

РОЗДІЛ 14

Вперше ви вирушаєте у спільну подорож

Саванна не планувала жити з Ашером, але до ранку п'ятниці їй було настільки комфортно в його домі, що вона почала відчувати, що це саме те, що треба. Її батько спочатку заперечував проти її рішення тимчасово жити з Ашером, але після того, як почув про сцену в Hamilton & Sons, жоден з батьків не промовив жодного слова. Хоча чутки не були до кінця ясними щодо деталей, всі, здається, розуміли, що Ленс Гамільтон перейшов межу з Саванною Кармайкл, і Ашер Лі прийшов на виклик.

І Саванна, і Ашер вже давно вважалися диваками: народжені і вирощені в Денверсі, вони покинули тихий затишок рідного міста, щоб шукати щастя в широкому світі: Ашер – в Шарлотсвіллі і на службі, а Саванна – в Нью-Йорку. Хоча ніхто не розумів, що така вродлива дівчина, як Саванна, знайшла в такому каліці, як Ашер, те, що вони опинилися разом, мало певний сенс.

Дві дивні качки, які ось так знайшли одне одного. Хіба життя не дивне? Хіба кохання не прекрасне?

Після побиття Скарлет написала сестрі три слова: *Рахунки тепер зведені?* Саванна відповіла: *Тільки між Ашером і Ленсом. Не між нами.* Відтоді від Скарлет не було жодної звістки.

Найбільше Саванну турбувала нездатність Скарлет прийняти її версію подій за правду. Вона підозрювала, що Скарлет знала, що Ленс був свинею, але не розуміла, чому Скарлет не хоче цього визнати. Як вони могли проводити канікули з Гамільтонами, якщо Саванна не відчувала себе в безпеці? Як вони з Ленсом могли мати спільних племінників і племінниць, якщо вона не могла залишатися з ним наодинці в одній кімнаті? Як мінімум, вона потребувала щирих вибачень від Ленса, або ж знала, що Скарлет і Трент більше ніколи не попросять її спілкуватися з ним. Поки одне з цих двох не сталося, вона не могла бути частиною життя Скарлет. Це було боляче. Але це було правильно.

Також було правильно залишатися з Ашером, який став центром її світу. Вони розмовляли і гуляли разом, читали книжки, сидячи на диванах і лежачи пліч-о-пліч на ковдрах для пікніка. Вони ділилися один з одним шматочками свого життя, і Саванна дивувалася, як багато у них було спільного і як багато – ні. І як неважливо, що не всі шляхи їхнього життя перетиналися, бо це було б просто нудно, а Ашер був зовсім не нудним.

А ночами...коли він торкався її, занурюючись у неї, і так цілковито заволодівав нею. Вона перестала задаватися питанням, яким би було життя без нього. Серце переконало її розум, що їхнє кохання настільки щире, настільки сильне і впевнене навіть у своїй новизні, що вони подолають все, що чекає на них попереду, і знайдуть спосіб бути разом. Вони уникали справжньої розмови, але те, як легко вони проводили день за днем разом, означало, що вони ставали відданими, все більше і більше прив'язуючись одне до одного.

Її план був простим: вона закінчить свою статтю, а потім вони з Ашером матимуть довгу розмову про те, що буде далі, і доки вона включатиме в себе перебування разом, все буде добре.

У п'ятницю вдень він запропонував пообідати в гаю. Пізніше вони лежали, сплутавшись, на любовному сидінні, читаючи на своїх Kindle. З повним животом і сонцем на обличчі, Саванна тільки почала дрімати, коли почула зітхання Ашера.

"Що сталося?" – запитала вона.

"Я все відкладав розповісти тобі..." Його очі були серйозними, ніби він мав великі або погані новини, і пульс Саванни прискорився. "Завтра я маю поїхати. У Меріленд".

"Поїхати?"

На свій принизливий сором, вона не лише здивувалася, почувши, що він їде на вихідні, але й засмутилася. По-справжньому. Засумувала, як сумна залежна дівчина, що дратує. Можливо, вона навіть надулася.

Він провів пальцем по її губах, ніжно затримавшись на майже загоєній шкірі нижньої губи ще на мить. "Лише на одну ніч".

На цілу ніч? Вона надулася ще більше. "Ох. Чому?"

Його погляд відірвався від неї, і він опустив руку з її обличчя, ніби вважав за краще не говорити. "Медичні справи".

Вона прикусила нижню губу. Востаннє, коли вони обговорювали "медичні справи", він вийшов з себе і довів її до сліз. Вона проковтнула, озираючись на нього. З тих пір вони змінилися, чи не так? Хіба вони не стали достатньо близькими, щоб вона могла запитати і про цю частину його життя? Вона зібралася з духом. "Які саме медичні речі?"

Він потер підборіддя, дивлячись на неї. "Ти не хочеш про це чути, Саванно".

"Що?" На її обличчі, мабуть, відбилася розгубленість, коли він витріщився на неї. "Звичайно, хочу".

"Це пригнічує."

"Це не пригнічує. Це частина того, ким ти є. Я хочу знати все про це."

"Репортер?"

"Дівчина."

Він закрив чохол для Kindle з ляпасом. "Я не хочу тебе обтяжувати."

"Це не обтяження. Я... Я... Ти знаєш, як сильно я про тебе піклуюся".

Саванна не знала, чому їй було так важко відповісти на численні "Я кохаю тебе" Ашера, але це було так. Хоча їй вдалося сказати йому, що вона закохується в нього, і хоча вона відчувала кохання в своєму серці, вона також відчувала те ж саме, до певної міри, до Патріка, і вона вагалася, чи варто говорити ці слова знову так швидко. Вона хотіла сказати їх лише одній людині у своєму житті. Все більше і більше вона думала, що хоче, щоб цією людиною був Ашер, але їй просто потрібно було трохи більше часу, щоб бути впевненою.

"Піклуватися про тебе" і "кохати тебе" не жили в одному районі, а Ашер хотів покращити свою нерухомість. Вона знала це. Вона відчувала це. Його очі на секунду застигли, а потім розслабилися.

"Я міг би приїхати за день, якщо тобі незручно залишатися тут самій".

"Це ж вісім годин їзди за один день, Ашере!" І тут у неї з'явилася ідея. "Я можу поїхати з тобою".

"Як ти щойно помітила, це восьмигодинна поїздка".

Вона знизала плечима, набираючись хоробрості. Зрештою, він не сказав "ні". "Але ми будемо разом. Я не проти і *вісімдесяти*."

Він моргнув на неї, коли до нього дійшло, що вона має на увазі, перш ніж його обличчя розпливлося в широкій посмішці, і він притягнув її ближче. "Вісім годин туди і назад, щоб мені встановили нову руку".

"Біонічну?" – запитала вона.

"Угу. Я буду частково біонічною людиною, коли вони закінчать зі мною", – сказав він щасливим голосом, цілуючи її волосся.

"Поки ти будеш *моєю* частково біонічною людиною", – сказала вона, нахилиючись до його грудей, щоб впитися губами в його губи для поцілунку, – "я з тобою".

***

Вони сиділи в дружній тиші, поки сільська місцевість Вірджинії пропливала в тумані, Саванна сиділа на пасажирському сидінні, її пальці клацали на ноутбучі. Вони були майже на півдорозі до Меріленду.

Ашер був здивований, що вона запропонувала поїхати з ним. Після стількох років самотності здавалося неймовірним, що за кілька коротких тижнів він зайшов так далеко – він належав комусь, а вона належала йому. І хоча, напевно, його мало б насторожити те, як швидко все відбувалося між ними, цього не сталося. Понад усе на світі він хотів, щоб усе відбувалося ще швидше – він хотів гарантованої вічності з Саванною.

І все ж поїздка Ашера до міста нагадала йому про те, яким страшним було його обличчя для незнайомців. Секретарка в Hamilton & Sons ледве могла дивитися йому в очі без жаху. Проблема з обговоренням майбутнього полягала в тому, що його неможливо було планувати, коли він навіть не міг злитися з людством.

Він бачив у численних операціях свій єдиний реальний шанс на майбутнє з Саванною. Але він ще не говорив їй про процедури, і це з'їдало його. Він не знав, як це сказати. Ось як це зазвичай звучало, коли він думав про це:

Після того, як ти напишеш свою статтю, я переїду на півроку до Меріленду, щоб зробити кілька операцій на обличчі. І я знаю, що ти плануєш поїхати до Фенікса, якщо тобі запропонують роботу. І я знаю, що ми разом зовсім недовго, але я кохаю тебе, і від думки про те, що я буду без тебе так довго, мені хочеться вмерти, тому...

Він доходив до "тому" і не продовжував. Не було хорошого способу вести розмову. Тож... він казав собі жити сьогоднішнім днем і насолоджуватися тим часом, який вони мали разом, бо цей час швидко спливав.

Він подивився на неї, відчуваючи себе трохи сором'язливим, тому що його погана сторона була на повному видноті, коли вони їхали. Хіба її це не бентежило? Чому вона не здригнулася, дивлячись на нього? Як вона могла вітати його залицання, його прихильність без відрази чи жаху? Його турбувало те, що він не довіряв їй, хоча так сильно цього хотів. Він вирішив не сидіти на цих думках, а запитати її прямо.

"Саванна?"

"Хммм?"

Хоча її пальці заціпилися, вона пильно вдивлялася в екран, ймовірно, перечитуючи те, що друкувала.

"Те, як я виглядаю..."

Він дивився на дорогу, але краєм ока помітив, як вигнулася її шия.

"Що сталося?"

"Погано. І іноді я не розумію, як ти можеш... Я маю на увазі, чому ти..."

"Зупинись", – сказала вона м'яко, але твердо.

Він зробив, як вона просила, дивлячись, як вона закриває свій ноутбук і кладе його на підлогу. Він відчував її погляд на своєму обличчі, на тій самій пошкодженій – тяжко пошкодженій – частині обличчя, від якої кілька днів тому ахнула секретарка в приймальні. Кілька хвилин вони сиділи мовчки, Ашер дивився у вітрове скло, а Саванна дивилася на Ашера.

"Подивись на мене", – нарешті сказала вона.

Він повернув шию, щоб подивитися їй в очі, наляканий тим, що побачить там, а потім відчув, що ледь не розплакався, коли побачив співчуття і прихильність, що сяяли в її очах.

"Ти коли-небудь дивився *"Підпільну Імперію"* на НВО?"

"Ні", – відповів він, здивований запитанням.

Вона подивилася на нього і почала тихо говорити. "У цьому шоу був персонаж до минулого сезону, поки він не помер. Я не вважаю себе плаксою, але я плакала, коли він помер. Навіть кілька разів. Він був моєю улюбленою частиною шоу від самого початку; я жила його сценами. Я робила все, щоб бути вдома вчасно, щоб дивитися його недільними вечорами. Йшла з вечірки раніше. Переривала телефонну розмову. А після перегляду я передивлялася всі сцени з ним. Я дивилася їх цілий тиждень. Це затягувало мене до наступного тижня. Якщо можна закохатися в персонажа на телебаченні, то, можливо, я була навіть трохи закохана в нього".

Чи було абсолютно ірраціональним те, що Ашер відчував ревності до цього персонажа? Тому що він ревнував. Він глибоко вдихнув і побачив, як заблищали очі Саванни, а її губи піднялися, розповідаючи про вродливого телеактора, з яким Ашер ніколи не міг змагатися.

"У серіалі його звали Річард Гарроу, і його грав Джек Г'юстон. Він був високий і довгов'язий, не такої статури, як ти. У нього було густе чорне волосся і" – вона торкнулася верхньої губи. "вуса. У нього був такий гравійний голос, який мені здавався таким сексуальним, що я перемотувала кожну сцену, в якій він знімався, тільки щоб почути цей голос. Йому, мабуть, було трохи за тридцять, і в ньому було щось таке. Він був впевненим і невпевненим, лютим і ніжним, захисним, мрійливим, вірним, вразливим. Привабливий. Складний. В одному епізоді він відмовлявся від свого життя, а в наступному боровся за нього до останньої краплі сил. І він був готовий на все, на *все*, заради того, кого кохав. Щонеділі ввечері я вмикала *"Підпільну Імперію"* і дивилася її тільки заради нього – заради Річарда Гарроу".

Ашер тремтливо вдихнув і зітхнув. "Що ж, це чудово, Саванно. Я питаю тебе про моє обличчя, а ти розповідаєш мені про якогось чудового актора на телебаченні. Дякую тобі за перевірку реальності того, що ти хочеш, а не того, що маєш". Він потягнувся за ключами, щоб увімкнути запалювання. "Якщо ти не..."

"Замовкни, Ашере", – сказала вона, намагаючись свій телефон, а потім поклала його на підставку між ними. "Ось його фотографія".

Привабливий. Вона сказала "привабливий", так? Ашер подивився у вікно, не бажаючи дивитися на *привабливого* актора в її телефоні, збентежений тим, навіщо їй ділитися всім цим, коли все, чого він насправді хотів, – це заспокоєння, чому така розкішна дівчина, як Саванна Кармайкл, витрачає на нього свій час. Він хотів їй довіряти, а натомість вона тицяла йому в обличчя цього актора.

"Давай просто поїдемо, га?"

Вона потягнулася до його руки, стискаючи в долоні його обрубок і обхоплюючи пальцями шкіру. "Ні, поки ти не подивишся".

Він повернувся і подивився вниз на її ідеальні пальці на своїй недосконалій руці. Тепер він починав злитися. Якщо вона дразнилася, то це було не смішно. Він уже збирався сказати їй про це – сказати, щоб вона взяла свій клятий телефон і запхала його собі в дупу, – коли його очі перекинулися на картинку, що засвітилася на екрані. Він дивився, не вірячи, як її пальці ніжно обхопили його руку.

"Це він?" – запитав він, тягнучись за телефоном і підносячи його ближче. Він довго дивився на фотографію, його очі були скляними і палаючими, а потім підняв голову і побачив, що її карі очі дивляться на нього. "Це... це актор, персонаж, про якого ти говорила?"

Вона ніжно посміхнулася і кивнула.

Він озирнувся на фотографію в телефоні. Права частина обличчя чоловіка була майже повністю нормальною. Але ліва сторона. О, Боже. Права очна ямка була бордового кольору, зяюча діра без очного яблука. Під нею червона, злісна рана шраму, оточена розплавленою, плямистою плоттю, вела до його губ, які були розірвані і майже не відновлені. Його верхня щелепа зазнала серйозних структурних пошкоджень. Насправді, його травми передньої частини обличчя були такими ж серйозними, як і в Ашера. Він, затамувавши подих, дивився на фотографію, а потім підняв очі на Саванну.

Вона шморгнула носом, відпустивши його руку, щоб змахнути сльозу зі щоки, і тихенько хихикнула так, як хихикала б, якби сміялася сама з себе.

"Він був ветераном Першої світової війни на шоу. Ніколи не дізнаєшся, як він отримав поранення. Він був чудовим. Всі, хто дивився це шоу, закохувалися в нього. Всі любили його найбільше.

"Хіба ти не бачиш? Я була створена для тебе. Тільки ти набагато більше, ніж персонаж з телешоу, Ашере. Ти не тільки впевнений і невпевнений, лютий і ніжний, захисний, мрійливий, вірний, вразливий ... *привабливий* ... складний, як персонаж, але ти мій. Ти належиш мені, і твоє тепле тіло притискається до мого вночі, і те, що ти робиш з цим тілом, змушує мене... змушує мене замислитися, як я взагалі жила без тебе".

Це було саме те, що він відчував. Кожна мить, яку він проводив із Саванною, змушувала його дивуватися тому ж самому. Усвідомлення того, що життя може бути набагато солодшим, набагато кращим, якщо в ньому є хтось, робило практично нестерпним думати про весь минулий час і всю невизначеність, що чекала на нього попереду.

"Отже, *це* Річард Гарроу", – сказала вона, витягнувши з його руки свій телефон і з любов'ю подивившись на екран, перш ніж покласти його на

комп'ютер, що стояв на підлозі. Озирнувшись на Ашера, її маленька посмішка зникла. "Ось у кого я, можливо, була трохи закохана... прямо перед тим, як закохалася в тебе".

Її останні слова прозвучали так тихо, що у Ашера перехопило подих, а серце на секунду зупинилося, ніби він не розчув її правильно. Він подивився в її очі, і в їх глибині побачив правду її слів і її історії, і в душі зрозумів, що може їй довіряти, що йому більше не потрібно турбуватися про правдивість її почуттів. Він міг їй довіряти. Він міг вірити в неї.

"Тож не питай мене більше про твоє обличчя. Не дивуйся, якщо мені здається, що мене обділили, вирішивши бути з тобою. Просто знай: ти вийшов з моїх снів повністю сформованим. Я не дозволю тобі піти".

Він не знав, що відповісти. Він сумнівався, що зможе вимовити ці слова, навіть якби знав, що саме. Він потягнувся до неї, притиснувши її до себе якомога міцніше і притиснувшись губами до її волосся. Він відчув, як напруга повільно спадає з його тіла, коли вона обіймала його, ніжно розтираючи руками його спину вгору і вниз.

"Я не заслуговую на тебе", – сказав він, торкаючись теплої шкіри її шиї.

"Після всього, що ти пережив? Ти заслуговуєш на все, що захочеш. І якщо це я... пощастило мені".

"Я хочу тебе", – сказав він, подолавши себе. "Але це мені пощастило."

"Гаразд, Гарроу", – сказала вона, відкинувшись назад, щоб погладити долонею його обличчя, коли сльози висохли на її щоках. "Якщо це так багато для тебе значить? Ти можеш бути щасливчиком. Якщо пообіцяєш і надалі залишатися моєю фантазією".

У відповідь він нахилився вперед, щоб притулитися губами до її губ, проковтнувши її зітхання і провівши рукою по її спині до шиї. Вона заспокоїла його у найдивовижніший, найщиріший, найправдоподібніший спосіб, і, цілуючи її, він відчув це: перехід від здивування, чому така красива дівчина хоче його, до того, щоб бути чоловіком, якого хоче така красива дівчина. Він відчув це в тому, як сильніше забилося його серце, як його пальці стискали м'яку шкіру її потилиці, як він вимагав більшого від їхнього поцілунку, і як він впевнено брав від неї, бо знав, що вона цього хоче. Тому що він вірив, що вони належать одне одному цілком і повністю.

У ту мить він знову знайшов себе. Вперше за майже десять років те, ким він був і чого хотів, взяло гору над тим, як він виглядав. Чоловік, який ховався від світу в образі та гніві, майже повністю зник, а на його місці сидів Ашер Лі – впевнений і невпевнений, жорстокий і ніжний, захисний, мрійливий, вірний, вразливий, привабливий і складний...знову об'єднаний коханням Саванни Кармайкл.

***

Поки Ашер ходив на перев'язку руки, Саванна сиділа, схрестивши ноги на ліжку у великому, зручному номері мотелю, і друкувала заключну частину своєї статті для *Phoenix Times*. До 4 липня залишився лише тиждень, і Меддоксу потрібно було завершити всю статтю, щоб її можна було відредагувати і розмістити в спеціальному випуску.

Вона похрумтіла жменюю чипсів Pringles, ще раз глянула на заголовок – "Адам і Кассандра: всеамериканська історія кохання" – і посміхнулася.

Придумавши псевдоніми, Саванна вирішила використати реальні уривки діалогів з розмов, які вона вела з Ашером. Коли вона сканувала тридцятисторінковий документ, на очі їй кинулися різні цитати:

"Я, гм... я не готовий"... "Ти говориш покерними метафорами, чи я божеволію?"... "Якщо це пекло, то мені потрібно переглянути своє визначення раю"... "У мене не було нікого іншого. Я думав про тебе."... "Жахливо бажати, коли твої шанси отримати бажане настільки малі"... "Я божеволію від тебе, крихітко."... "Я б хотів, щоб ти поїхала на моїй машині так далеко і так швидко, як захочеш".... "Це важка література, красуне. Це не легке читиво."... "Я закохуюся в тебе, Кассандро.".... "Я кохаю тебе. Хіба ти не знаєш, що я зроблю для тебе все, що *завгодно*?"

Її очі блищали від сліз, коли вона перегортала сторінки. Ці слова, такі дорогоцінні для неї, такі рідні, що вистрибували перед нею в чорно-білих тонах, були живим свідченням тих днів, які Ашер Лі провів, закохавшись у неї. І раптом частина її була вдячна, що все це збережеться під ретельно анонімним фасадом: як вони закохалися одне в одного.

Вона прокрутила останню сторінку, уважно перечитуючи висновок, перш ніж відправити його.

Адама все одно вважатимуть агорафобом, але я все більше заохочую його виходити у світ. А як щодо мене? Я знайшла свого власного сучасного Річарда Гарроу...і в моїх очах жоден чоловік не був таким прекрасним.

Ми з Адамом ще не обговорювали майбутнє, але я сподіваюся, що це назавжди. Не кожен день закохуєшся в чоловіка своєї мрії. Коли це трапляється, хочеться, щоб вічність почалася якомога швидше.

У нас все ще попереду, але я вірю в нас і знаю, що ми знайдемо наше всеамериканське щастя.

За останній тиждень Саванна вже звикла до ідеї захищати себе і Ашера за допомогою псевдонімів, в основному, щоб не турбуватися про реакцію Ашера на цю історію. Але тепер, побачивши весь твір у чорно-білому варіанті, вона відчула невпевненість. Вона навмисно уникала розповідати йому багато про статтю, бо хвилювалася за його реакцію на неї. Ашер був закритою людиною – найзакритішою, найвідлюдькуватішою людиною, яку вона коли-небудь зустрічала...але він *погодився* на інтерв'ю і довірив їй написати історію про своє життя для публікації. *Під виглядом історії про пораненого солдата і холодний прийом вдома, що послідував після*, її тривожне серце нагадало їй про себе. Вона замовкла. Приватне життя Ашера було захищене, чи не так? Так. Так! Крім того, стаття друкувалася в Арізоні, заради всього святого. Ніхто з його знайомих не мав би шансу її прочитати, так? Так.

Вона відкинула свої почуття і почала писати електронного листа своєму редактору.

"Шановний пане МакНабб,
надсилаю вам завершену статтю в "Стиль життя". Я знаю, що ви читали тижневики, але це повний текст, від початку до кінця. Я відредагувала кілька місць, щоб покращити виклад.

Хочу ще раз підкреслити, наскільки важлива для мене анонімність. Хоча Ашер Лі дав мені дозвіл поділитися своєю історією, це була не зовсім та історія, яку я збиралася написати. Він прожив своє життя у справжньому усамітненні більше восьми років, і я прагну захистити/поважати його приватне життя.

Тому ви помітите, що я змінила його ім'я і використовую свій псевдонім Кассандра Калхун. Дякую вам за розуміння необхідності такої обережності.

Якщо ви вважаєте, що я підходжу для того, щоб очолити розділ "Стиль життя" у вашій газеті, я сподіваюся, що ви розглянете можливість дати мені шанс на цю роботу. Обіцяю, що ви не знайдете нікого більш цілеспрямованого, відданого та зацікавленого у своїй роботі.

Дякую, сер.
Саванна Калхун Кармайл

Вона востаннє перечитала листа, а потім, задоволена тим, що все залишилося як є, натиснула кнопку "Відправити".

***

Після того, як Ашеру зафіксували руку, він півгодини гуляв територією лікарні, а потім повернувся до готелю. Йому потрібно було розповісти Саванні про свої операції, а потім дати їй трохи простору, щоб вона могла поділитися своїми почуттями щодо того, що буде далі між ними. Ніхто з них не планував залишатися в Денверсі, але чи хотіла вона спробувати стосунки на відстані? Вона у Феніксі, він у Меріленді. Багато текстів, електронних листів і телефонних дзвінків, і він платив би їй за те, щоб вона приїжджала кожні вихідні. Може, вона б погодилася. Можливо, погодилася б.

Його рука спітніла, коли він відчинив двері мотелю.

"Як все пройшло?" – покликала вона його, коли він увійшов у тьмянний вестибюль мотелю.

"Нормально. Буде готово наступного тижня. Саванна, мені треба поговорити..."

Саванна стояла на колінах посеред ліжка в тій самій червоній піжамі, що й того дня, коли він заїхав до неї додому, щоб вибачитися за те, що накричав на неї. Тендітний, шовковистий топик тримався на крихітних бретельках на її

кремових плечах, а червоні шовкові трусики ледь помітно виднілися з-під низу. Вона сиділа на ногах, її волосся було розпущене по плечах, а груди випнуті вперед. Вона виглядала солодкою, податливою і до біса сексуальною.

"Дихай", – сказала вона, посміхаючись до нього.

Він втягнув величезний ковток повітря, здутий видом її, що чекала на нього. Ох, чорт забирай. Як він тепер мав з нею розмовляти?

"Що ти збирався сказати?" – запитала вона, спокусливо опутивши очі на місце нижче його талії, де він застигав, як цемент на сонці.

"Я майже впевнений, що хотів сказати, що нам обом треба роздягнутися догола і пролежати в ліжку весь день".

"Тільки в ліжку?" – запитала вона, смокчучи свій палець, а потім провела по шовку соском. Тканина потемніла від вологи, коли її сосок налився кров'ю. Ох. Боже мій. Боже мій. Вона збирається вбити його.

Він обвів поглядом кімнату. Душ... підлога... диван... "Завтра ти не зможеш ходити".

"Обіцяєш?" – запитала вона, відстежуючи інший сосок.

"Так", – відповів він, простягаючи руку за шию, щоб стягнути футболку через голову. "А тепер лягай".

Її очі трохи розширилися від його тону, але вона маневром витягнула ноги з-під себе, лягаючи назад на подушки. Він спостерігав за тим, як її груди піднімалися і опускалися, тепер більш наполегливо.

Ашер розстебнув ремінь і натягнув джинси та боксери на стегна, а потім заліз на ліжку.

"Це", – сказав він, його рука ковзнула вгору по її нозі, щоб торкнутися мереживного краю піжами, – "треба зняти".

"Вони тобі не подобаються?"

"Я їх обожаю", – сказав він, з силою стягуючи їх вниз і розтираючи між великим і вказівним пальцями, перш ніж кинути їх на підлогу. "Боже, ти вся мокра."

"Я чекала на тебе", – прошепотіла вона.

"Розсунь ноги, любя".

Він непорушно дивився їй в очі і опутився на ліжку, коли її коліна розсунулися для нього. Його ерекція була майже болісно твердою, коли він нахилився вперед, щоб покласти долоню на теплі локони на верхівці її стегон. Він злегка натиснув, і її стегна подалися вгору, щоб привітати його.

"Розплющ очі, Саванно. Я збираюся спробувати тебе на смак, і я хочу, щоб ти дивилася на мене".

Вона застогнала, задихаючись, спостерігаючи, як він опускає голову все ближче і ближче до пульсуючого бутона, захищеного між складками збудженої плоти.

"Ашере", – зітхнула вона, коли його пальці розсунули її губи, а його язик опинився саме там, де він знав, що вона хотіла його бачити. Він злизав солону солодкість, проводячи язиком по її набряклій шкірі, його власний апетит зростав від того, як її тіло піднімалося назустріч йому, від тихих звуків, що виходили з глибини її горла. Він просунув руку під її дупу, щоб утримати її на місці, і зімкнувся губами навколо її лона, дозволяючи своєму язику рухатися все швидше і швидше, поки вона не притиснулася до його обличчя і не викрикнула

його ім'я. Він відчув, як її тіло напружилось, а потім перетворилося на желе, відчув, як її трясуть судоми, коли вона бурмотіла: "АшерАшерАшерАшер", знову і знову, а його ім'я зливалося воєдино, як молитва.

"Я хочу тебе", – сказав він, його голос був напруженим і гарячим, коли він опустився на коліна між її ніг.

"Будь ласка, Ашере", – сказала вона, знову розплющивши очі. "Ти мені так потрібен".

Це було все, що їй потрібно було сказати. Її реакції на його тіло було майже достатньо, щоб штовхнути його через власний виступ. Він нахилився вперед і одним плавним рухом занурився в її гарячу вологість, стогнучи, коли вона прийняла його на всю довжину.

"Не заплющуй очі", – сказав він, тримаючи себе в руках. Він пульсував у ній, набухаючи і подовжуючись, коли теплі стіни її тіла стискалися навколо нього.

Її очі розплющилися, глибокі карі і трохи одурманені. Губи, які він любив цілувати більше за все на світі, піднялися догори, і вона ковтнула повітря, роблячи неглибокі вдихи. Вона підняла свій таз, щоб притиснутися до нього, і він відчув, як розслаблені м'язи її тіла вигнулися.

"Вони відкриті", – прошепотіла вона.

Він відкинувся назад, майже повністю вийшовши з неї, а потім знову занурився всередину з болючою ніжністю. Він поняття не мав, як йому вдається стримуватися, щоб не вдертися в неї, як божевільний, поки не знайшов розрядку, яка відповідала б тій, яку вона щойно відчула.

"Вони прекрасні", – прошепотів він.

"Вони просто коричневі... аххх", – застогнала вона, коли він витягнув і знову штовхнув її вперед. Вона задихалася, сексуальний стогін в кінці кожного вдиху. "...очі".

"Вони твої", – сказав він, відчуваючи, як всередині все збирається, відчуваючи, як його самоконтроль добігає кінця, коли він знову встромився в неї, набираючи обертів. "Що означає, що вони мої".

"Твої", – прошепотіла вона, притулившись до його губ, і він занурив свій язик їй у рот, ритм його рухів повторював ритм його стегон.

Коли він відступив, вона застогнала.

"Кінчи для мене, люба", – закликав він її. "Давай ще раз".

Він відчув, як вона ще сильніше стиснулася за його командою, стискаючи його, задихаючись у його роті, перш ніж закинути голову назад, коли її тіло здригнулося і затремтіло в екстазі. Він здивовано спостерігав за її обличчям, потягнувся до її потилиці і притягнув її мляве, тремтяче тіло до себе, коли він востаннє занурився в неї. Почуття володіння і приналежності, бажання і кохання штовхнули його за межу розуму, і він вигукнув: "Я кохаю тебе!" у вологу шкіру її шиї, перш ніж впасти на неї, сплутавшись у клубок кінцівок, і зажадав від неї туги і кохання.

РОЗДІЛ 15

Саванна провела пальцями по гладенькій, гарячій шкірі його спини, спускаючись з висоти, насолоджуючись вагою Ашерового тіла, що накривало її, насолоджуючись тим, що він все ще був всередині неї. Так довго вона почувалася самотньою – амбітна дівчина в маленькому південному містечку, сільська дівчина з Вірджинії в Нью-Йорку, твердолоба північанка з Вірджинії. Тут, з Ашером, вона була просто Саванною, дівчиною, яка кохала хлопця, жінкою, яка кохала чоловіка, людиною, яку кохали повністю. І саме такою вона почувалася з ним: цілісною. Нарешті повністю.

"Ашере", – промовила вона біля його вуха, бажаючи сказати йому, бажаючи, щоб він знав, що вона була лише наполовину собою до того, як знайшла його.

Він заворушився, починаючи відходити. "Я тисну на тебе?"

"Ні." Її пальці завмерли, і вона опустила на його спину, обхопивши щиколотки навколо його ніг. Розгинаючи внутрішні м'язи, вона відчула, як він знову твердне. "Залишся ще на хвилину".

Він розслабився, скинувши свою вагу назад на неї. Його руки опустилися по обидва боки її голови, де лікті лягли біля вух. Він потягнувся, щоб прибрати пасма волосся з її чола, дивлячись їй в очі.

"Саванно", – сказав він тихо, серйозно. "Що, якщо мені потрібно буде залишитися тут надовше? У Меріленді?"

"Ти маєш на увазі повернутися додому в понеділок?"

Він повільно похитав головою, зосередившись на тому місці, де його пальці ніжно торкалися її. "Ні. Завтра ми повернемося в Денверс, але що, якщо мені доведеться повернутися сюди більше, ніж на вихідні? І залишитися на деякий час?"

Вона відкрила рот, щоб щось сказати, а потім закрила його, закусивши нижню губу в жесті, який він розпізнав як задумливий, але засмучений. Вона намагалася розібратися з цим у своїй голові. "Ти маєш на увазі *переїхати* сюди?"

Він кивнув, нарешті дивлячись їй в очі. "Тимчасово".

"Надовго?" – запитала вона, поклавши руки йому на плечі і ніжно штовхаючи.

Він поцілував її в лоб і перевернувся на спину поруч з нею. Вона сперлася на лікоть, притулилася щокою до долоні, шукаючи його очі.

"Близько напівроку".

В її очах спалахнула тривога. "Чому? Ти хворий?"

"Ні, крихітко. О, ні, нічого подібного. Ні, я..." Він підвівся на лікоть, віддзеркалюючи її. "Мені потрібно пройти ще кілька процедур. Знаєш, я багато чого не розповів тобі про вибух і... про те, що сталося після нього. Ти готова почути про це?"

Вона кивнула, нахилившись вперед, щоб поцілувати його. Вона відчула, що це переломний момент у їхніх стосунках, що Ашер нарешті повністю розкривається, нарешті розповість їй найпотаємнішу, найінтимнішу правду про

свою трагічну аварію. І раптом Саванна відчула тиху вдячність за те, що це сталося саме в той момент, коли статтю вже було надіслано, що ця частина Ашера завжди буде в безпеці з нею.

"Я завжди була готова, Ашері".

Його очі говорили їй, як сильно він її кохає. Але вона спостерігала, як його обличчя потроху суворішало, аж поки між бровами не утворилася зморшка.

"Гаразд. Я розповів тобі про вибух. Руки немає. Вуха відірвало. Частини обличчя... немає". Він проковтнув і стиснув щелепу, перш ніж продовжити. "Це все сталося в одну мить, розумієш? Так швидко. Якийсь шум. Пил. І ти залишився... знищеним. Чудовисько, яке змушує дітей плакати. Звір, який змушує дорослих чоловіків здригатися і відвертатися в жаху". Вона почала протестувати, але він заперечливо смикнув головою, перш ніж подарувати їй жалісливу посмішку. "Не ти, люба. Але всі інші – так". Він нахилився вперед і поцілував її в губи, перш ніж продовжити. "Вони розмовляють з тобою, щоб ти не впала в шок, поки вони ставлять крапельницю. А потім раптом ти опиняєшся в "Чорному яструбі", гелікоптері, можливо, через двадцять п'ять хвилин. Ти не дуже розумієш, що відбувається. Намагаєшся зібрати все до купи. Так чи інакше, вони відвезли нас – мене, Вільямса і Лагерті – в КАФ, в Кандагар, в тамтешній госпіталь. Це госпіталь НАТО, багатонаціональний, хороший травматологічний центр".

Її очі наповнилися сльозами, які вона намагалася стримувати, глибоко дихаючи, щоб тримати себе в руках. Її серце розривалося, коли він розповідав свою історію, але вона не хотіла, щоб він думав, що засмучує її. Вона хотіла, щоб він продовжував говорити, але його голос стих, і він, здавалося, занурився в роздуми. Вона нахилилася вперед і притиснулася губами до його щоки. Коли вона відступила, він подивився на неї – приголомшений і вражений – і вона на мить занепокоїлася, що він не з нею.

"Ашері? Ашері?"

Він двічі моргнув, глибоко вдихнув і продовжив свою розповідь. "Так чи інакше, пізніше я дізнався, що їм знадобилося три години, щоб відрізати мені руку. Ампутація зазвичай відбувається швидше. Це зайняло більше часу, тому що вони хотіли врятувати мій лікоть, а рана була брудна, вкрита брудом, піском і гравієм. Я вдячний, що вони її врятували".

Він знову швидко закліпав очима, важко дихаючи через ніс, ніби намагаючись не розплакатися.

"Ашері", – сказала Саванна, намагаючись не розплакатися, – "я повернуся і притиснуся до тебе. Я хочу, щоб ти тримався за мене і просто продовжував говорити, добре? Просто розкажи мені все, що хочеш, добре?"

Не чекаючи на його відповідь, вона повернулася на ліжку і посунулася назад, поки не притиснулася до твердої, теплої шкіри його грудей. Його рука міцно обійняла її, притискаючи до себе, і він притиснув долоню до її грудей, під грудьми.

"Продовжуй, Ашері."

"Вони, вони очистили моє обличчя, але моя голова була обмотана. У мене не було вуха. Частина вилиці, частина верхньої щелепи... теж зникла. Я не втратив ні очного яблука, ні зору. Мені просто пощастило. Від болю мене ввели

в медикаментозну кому, але я жодного разу не знепритомнів, навіть по дорозі до Сан-Антоніо".

Саванна накрила його руку своєю, злегка стискаючи.

"Наступний рік я провів у військово-медичному центрі "Брук" у Сан-Антоніо, де проходив реабілітацію. В основному руки. Вчився обходитися однією рукою. Мої легені також зазнали пошкоджень, і я відновив їх. Нога потребувала роботи. Я переніс більше двадцяти операцій на обличчі, тільки для того, щоб дістатися сюди. Вони відновили щоку і щелепу так, як змогли".

Саванна здригнулася, злегка поскиглила, сльози потекли по її обличчю, змочуючи подушку під головою.

"Ти в порядку, крихітко?" – запитав він.

Вона знову стиснула його руку і кивнула.

"Настає момент, коли ти мусиш вирішити, чи хочеш ти жити чи ні", – сказав він. "У тебе тільки одна рука, а все тіло – це світ болу. І ти дивишся в дзеркало і розумієш..." Його голос здригнувся і зупинився, і він прочистив горло. "Ти знаєш, що залишишся сам... і що ніхто ніколи не прийде... ніхто..."

Він знову важко задихав через ніс, і Саванна запідозрила, що він плаче так само сильно, як і вона, тому вона знову повернулася в його обіймах і, не дивлячись на його обличчя, пригорнула його до себе. Її ноги сплелися з його ногами, її груди притиснулися до його грудей, і вона припала губами до пульсу в його горлі. Його рука міцно стиснула її спину, а плечі здригалися від тихих ридань.

І тоді вона зрозуміла, зрозуміла в приголомшливих, жахливих деталях, що Ашеру Лі не було до кого повернутися додому. Після багатьох років, проведених далеко від Денверса, не залишилося нікого, хто міг би привітати його вдома. Ні люблячих батьків. Ні друзів. Нікого, окрім старої подруги його бабусі, яка погодилася приїхати і доглядати за ним. Він був абсолютно самотнім. У нього не залишилося нікого, заради кого можна було б жити, і все ж він вирішив жити.

Вона обіймала його за шию, а він плакав їй у плече. Її власні сльози лилися безперервним потоком, коли вона нарешті зрозуміла глибину його відчаю, його нищівної самотності. Це розбило їй серце. Це понівечило її душу.

Як, в ім'я Бога, він залишився живий? Не маючи нікого і нічого, щоб повернутися? Хіба що, можливо, він знав, десь глибоко і таємно всередині, що одного разу вона прийде шукати його.

"Ашере", – промовила вона, заплющивши очі й ніжно обіймаючи його шию.

"Так", – нарешті спромігся він, прочистивши горло і зробивши глибокий вдих.

"Ти залишився живим, Ашере. Я думаю, що, можливо, ти залишився живим для мене".

Від її слів він затремтів у її обіймах і видихнув так, ніби з нього вибили вітер.

"Дихай", – наказала вона вдруге.

***

Ашер зробив глибокий, очищувальний вдих, спантеличений хвилиною почуттів, що накрила його, коли вона вимовила ці слова: *Я думаю, можливо, ти залишився живим для мене.* Чи могла вона зрозуміти безплідність його життя, коли він повернувся зі служби? Його ніхто не чекав. І *ніколи* б не дочекався. Аж поки ця вродлива дівчина не постукала в його двері з тістечками, одягнена в сарафан своєї сестри. Лише тоді його серце, що завмерло, знову почало битися.

Вона мала рацію. Звісно, тоді він цього не знав, але вона мала рацію. Він залишився живим для неї.

"Залишився. Я залишився живим для тебе. Заради мрії про тебе".

"І тепер я тут".

"І я ніколи тебе не відпущу", – сказав він люто, його рука владно рухалася до її стегна, де лягла важкою і наполегливою.

"Ми будемо говорити про це прямо зараз?" – запитала вона, відпускаючи його шию, щоб витерти залишки вологи на щоках.

Він важко вдихнув і зітхнув. Розповідь про свою історію емоційно втомила його. Він розповідав їй так рідко, що пережити її знову було виснажливо. Але йому потрібно було поговорити з нею про майбутнє. Він не міг більше не говорити.

"Я думаю, що так", – сказав він, простягнувши руку, щоб провести пальцями по її обличчю.

"Ашере, я... я ненавиджу це, але... якщо вони запропонують мені роботу у Феніксі, я погоджуся". Вона сказала це швидко, так, наче не витримала б, якби не погодилася. "Це мій єдиний шанс. Я повинна знову стати на ноги. Я не можу закінчити свою кар'єру невдахою, яку звільнили з *Sentinel* через цього покидька Патріка Монро. Я не можу дозволити йому перемогти. Я не можу дозволити йому стати кінцем. Я маю побачити, якою буде наступна глава. Пробач, Ашере. Мені дуже шкода. Я закохалася в тебе, ти ж знаєш. Але я ніколи не пробачу собі, якщо відвернуся від ... від ..." Вона більше не могла говорити. Сльози знову полилися по її обличчю. "Я не плакса."

"Я знаю, що не плакса". Він витер великим пальцем її свіжі сльози, люблячи кожну клітинку її тіла, кожне биття її серця поруч з ним. Вона була сильною, цілеспрямованою і хороброю, і якби вона не була такою, вона б ніколи не прийшла шукати його, і він ніколи не мав би можливості пізнати її, покохати її. "Шшш, крихітко. Тихіше. Я б ніколи не попросив тебе відмовитися від своїх мрій. Ніколи".

Вона знову закинула руки йому на шию і притиснулася до його губ з радістю і полегшенням. Він провів язиком по її губах, і вони відкрилися йому. Коли він відсторонився від неї, задихаючись і збуджений, вона притиснулася до нього стегнами.

Як би йому не хотілося загубитися в ній, йому потрібно було бути з нею таким же відвертим, як вона була з ним. *Скажи це, Ашере. Скажи це.*

"Але я не можу піти з тобою", – прошепотів він їй на вухо. "Коли я повернувся додому, люди не впізнали мене. Люди й досі здригаються, дивлячись на мене. Я не можу бути з тобою і мати такий вигляд".

"Ні, можеш. Ти можеш переїхати до Фенікса і жити там так само, як у Денвері. Мені все одно, Ашере. Я просто..."

"Ні, крихітко. Ні. Я не можу так з тобою вчинити." Він обливав губи, не зводячи з неї заплаканих очей. "Я не можу просити тебе сховатися від світу разом зі мною. Це не спрацює. Я зрештою почну ревнувати тебе до того, куди ти ходиш і з ким ти знайомишся...до всієї тієї частини твого життя, яка не може включати мене. І ти втомишся від того, що завжди будеш вдома зі мною. Ми вб'ємо це".

Вона схлипнула, нахилилася вперед, щоб притулитися губами до його губ, і він відчув солоність її сліз на своєму язичку.

"*Будь ласка, поїдь зі мною*", – ніжно благала вона його, і це вбило його, бо він був готовий на все заради неї. І на одну дилему мить він подумав: *Я зроблю це. Я продам свій будинок у Денверсі і куплю будинок у Феніксі. До біса операції. Я просто житиму так, як жив завжди, з моїми книжками і садом на задньому дворі. І в кінці кожного дня Саванна буде повертатися додому до мене, а я буду чекати. І в кінці дня вона розповідатиме мені все про світ, і ходитиме на вечірки, і знайомитиметься з людьми, і відкриватиме мені світ, і ... і ...*

Хм. *Відкриє мені світ*. З яких це пір світ так багато важить для Ашера Лі? Це зупинило хід його думок і змусило його калатаюче серце сповільнитися, коли він намагався розібратися в тому, про що щойно думав. Світ мав значення. Чорт забирай, так і було. Він сумував за ним. Він хотів знову стати його частиною. Справа була не тільки в Саванні. Справа була і в ньому самому.

"Я повинен це зробити", – прошепотів він. "Не тільки заради тебе. Заради себе теж".

Вона відкинулася назад, щоб подивитися на нього. "Що ти маєш на увазі?"

"Мені набридло жити на самоті. Мені набридло ховатися. Я хочу ходити в ресторани. Хочу ходити до бібліотеки. Я не хочу, щоб люди витріщалися на мене. Я думаю... Я маю на увазі, я думав, що покінчив зі світом, але це не так. І я не знав цього, поки не зустрів тебе. Завдяки тобі я хочу знову жити у світі".

Він згадав слова, які сказав міс Поттс у перший день, коли Саванна зателефонувала йому. *Я не придатний для того, щоб знову приєднатися до людської раси*. Але тепер він був придатний. І Саванна змусила його захотіти отримати другий шанс на життя. Він вдивлявся в її обличчя, дивлячись на нахил щік, на те, як її вії розвіваються при кожному морганні, і думав, як йому буде страшенно не вистачати їх кожного дня.

"Ти знаєш, що я кохаю тебе?" – запитав він.

Вона кивнула, потягнулася до нього і взяла його обличчя в долоні.

"Таке кохання не закінчується", – тихо промовив він. "Це назавжди. Неважливо, якщо ти поїдеш до Фенікса, а я залишуся тут на деякий час. Ми знову знайдемо один одного. Ти знаєш це, Саванна Кармайкл?"

Вона знову сумно кивнула, зі сльозами на каштанових очах.

"І я скажу тобі ще дещо. Я не боюся, що ти знайдеш когось іншого, тому що на світі немає нікого, хто міг би кохати тебе так само сильно, як я. Це неможливо, тому що жоден чоловік не може кохати тебе так сильно, як я. Це неможливо, бо жоден чоловік ніколи не кохав жінку так, як я тебе кохаю. І я не боюся, що знайду іншу, бо ти повернула мене з того світу і дала мені другий шанс на життя. Ти моє диво, Саванно, і я *завжди* буду належати тобі".

Вона кивнула втретє, затиснула його верхню губу між своїми і посмоктала її з любов'ю, ліниво, потершись грудьми об його груди, а її руки обхопили його обличчя. Він відчув, що вона доторкнулася до нього, щоб заспокоїти, але коли

вона відвернулася, її очі стали світлими і темними, і його тіло відреагувало на неї, як завжди, як завжди буде, застигаючи, як камінь, за її наказом. Він хотів забути, що вони розлучаються, забути, що вони коли-небудь проживуть і одного дня в розлуці. Він хотів загубитися в її тілі і дивитися, як вона губиться в його тілі.

"Коли тобі потрібно повернутися сюди?" – запитала вона, її дихання прискорювалося, коли вона дивилася на нього.

"Трохи більше, ніж через тиждень", – відповів він, кожна клітинка його тіла благала його взяти її, відчутти її смак, зануритися в неї, поки нічого не існувало, окрім цієї миті, поки вони все ще були разом. "Моя перша процедура буде 6-го числа".

Вони говорили про щось серйозне, про щось сумне, і все ж його серце калатало від кохання до неї, тіло напружувалося від туги, відчайдушно прагнучи відчутти повноту, яку він відчував лише в її обіймах.

"У нас є вісім днів", – сказала вона, прочитавши його очі. Вона штовхнула його в груди так, що він впав назад, і закинула ногу на його стегна, щоб опуститися йому на коліна.

"Ми використаємо їх якнайкраще", – сказав він, його пальці розминали м'яку шкіру її стегна, коли вона ковзнула вгору по його ногах, поки її стегна не обхопили його ерекцію. Він дозволив своїй руці ковзнути вперед по її стегну в клубок локонів між стегнами, погладжуючи, шукаючи.

"Най...краще", – тихо зітхнула вона, коли він обережно просунув два пальці в її м'яке, вологе лоно. Її очі стали рідкими. "Кохай мене, Ашере".

І він кохав.

І буде кохати.

Назавжди.

***

У понеділок вранці, коли Ашер тренувався в домашньому спортзалі, Саванна отримала електронного листа від Меддокса МакНабба. Йому сподобалася стаття, і він повідомив, що після деяких правок вона буде опублікована на першій сторінці розділу "Стиль життя" наступної неділі, 4-го числа. І хоча він ще офіційно не запропонував Саванні роботу, вона вирішила, що на даний момент це лише формальність. Надрукуй статтю, запропонуй роботу. Як би вона не ненавиділа ідею покинути Ашера, вона була готова до відповіді. Другий розділ її професійного життя розпочнеться не в якості провідного репортера в *Sentinel* або в одній з кабельних новинних програм в Нью-Йорку, як вона планувала, а в *Phoenix Times*. Вона все ще не любила цю роботу, але це було набагато краще, ніж викинути рушник.

Це було авторитетне місце, де можна було почати все спочатку, і хоча вона намагалася з ентузіазмом сприймати ідею нового старту, частина її – та, що включала серце – стискалася і хрипіла від думки залишити Ашера в Меріленді на півроку, поки вона розпочинала свою кар'єру в іншому кінці країни. Так, він захоплював її поїхати. Ні, він ніколи б не став на шляху її мрій. І заради Бога, вони були разом лише місяць. Але покинути його заради її кар'єри, коли він протягом шести місяців переноситиме болючі операції? Це було неправильно, і

це дошкуляло їй, змушуючи переосмислити свій життєвий шлях, змушуючи замислитися, чи правильно вона розставила пріоритети, чи, як і раніше, у випадку з Патріком Монро, вона була засліплена силою своїх амбіцій, не бачачи реальності.

Їй не вистачало ніжних материнських порад і навіть життєрадісності Скарлет, тому вона була така вдячна, коли наступного дня почула дзвінок від сестри.

Привіт, Ванно. Як думаєш, чи можемо ми з Трентом зайти до Ашера о другій ночі після роботи?

Саванна підняла очі на Ашера, який читав у кріслі з відкидною спинкою, а літній дощ бив у вікна. Вони працювали весь ранок, щоб спакувати та упакувати значну частину його речей до Меріленду.

"Ашере. Скарлет щойно написала мені".

Він підняв на неї очі, його обличчя було безпристрасним, але зацікавленим. "Що вона написала?"

"Вони з Трентом хочуть прийти сьогодні ввечері".

Він поклав свій Kindle на коліна і глибоко вдихнув. "Ти готова почути, що вони скажуть?"

"Я не готова вислуховувати ще більше лайна".

Він посміхнувся до неї, нахиливши голову набік. "Це моя дівчинка. Заперечення – це не просто річка в Єгипті."

"Ні, я серйозно. Я хочу вибити з неї все світло, якщо вона продовжить говорити про безневинність Ленса".

"Не дізнаємося, поки ти не скажеш "так", люба".

Саванна глибоко вдихнула, втупившись в текст.

"І я буду з тобою щохвилини", – тихо додав він, перехилившись через маленький столик, що стояв між ними, щоб торкнутися її руки.

Саванна взяла його руку і сплела свої пальці з його, дивлячись праворуч, щоб зловити його очі, які сумно дивилися на неї. Вона нічого не могла вдіяти з тим, як її нутро скрутилося від простої солодкості його слів. *Щохвилини*. А потім її мозок катував її, вимагаючи продовження: *Лише п'ять днів*. А потім що? Пекуча самотність розлуки. Агонія відпускання одне одного на довгі місяці.

Хотіла б це вирішити, – надрукувала вона. *Побачимося тут о 5:30*.

"Я сказала їй о 5:30, щоб вони пішли до того, як ми повечеряємо".

"А якщо ви все владнаєте, ти підеш додому?"

Він здавався спокійним, безтурботним, дивився прямо перед собою на вітраж, вкритий струмочками дощу, але її погляд був прикутий до його пальців, які тихо стиснулися в кулак.

"Ні, Ашере", – прошепотіла вона, кладучи книгу на стіл і підводячись. Вона взяла його Kindle з його колін і поклала його поверх свого, а потім сіла до нього на коліна. Його рука опустилася на її талію, а долоня вільно лежала на її колінах. "Я хочу кожну хвилину, яку я ще маю з тобою".

Він злегка повернув голову, щоб поцілувати її, і Саванна заплющила очі, як вона часто робила зараз, фіксуючи відчуття шкіри Ашера на своїй: тепло його рота, сильну шовковистість його язика, те, як її нутроці перетворюються на лаву, а трусики зволожуються. Як його ерекція ожила під її спідницею, випираючи крізь джинси. Як його правий лікоть міцно впирався в її стегно, утримуючи її на

місці, а ліва рука прослизнула під футболку, щоб погладити шкіру її живота. *Запам'ятай його, Саванно. Запам'ятай його, щоб, коли ти будеш далеко, ти пам'ятала, як це – бути з ним.* Пам'ятай дотик його кінчиків пальців до мурашок на твоїх грудях, як його рот смочче твої соски, що ти відчуваєш, коли він ковзає, товстий і нетерплячий, по твоєму теплу, що чекає на тебе. *Пам'ятай, як це – бути коханою.*

Вона схлипнула йому в рот, і він проковтнув її, провівши рукою по її грудях, щоб прослизнути під бюстгальтер. Вона стягнула футболку через голову і оголила перед ним свої груди.

"Я хочу тебе", – сказала вона, розплющивши очі і побачивши, що він дивиться на неї. "Прямо зараз. Прямо тут. Це єдине, що робить це терпимим".

"Я знаю", – сказав він.

"І повільно", – додала вона, сповзаючи з його колін і тягнучись до пряжки його ременя. "Я хочу пам'ятати все. Я не хочу забувати."

"Я теж, крихітко".

Вона розстебнула його штани і спустила їх до стегон, коли він нахилився, щоб допомогти їй. Його ерекція вирвалася на волю, тверда і набрякла, злегка виблискуючи на верхівці. Піднявши очі на нього, вона стягнула трусики, перш ніж знову залізти йому на коліна, її коліна занурилися в подушку сидіння по обидва боки його стегон, коли вона опустила на нього.

Його рука обняла її за талію, тоненькі звуки з його горла змусили її шлунок підстрибнути від туги. Його очі затремтіли, а потім сфокусувалися в блаженстві, тримаючи її в полоні, поки вона рухалася якомога повільніше, намагаючись відчути кожне місце, де він торкався її, всередині, зовні. Його долоня на її оголеному стегні, те, як він розтягував її вузький прохід, те, як його шия нарешті нахилилася вперед, щоб він міг покласти лоб їй на груди.

Коли вона прийняла його в себе, він видихнув, і його дихання стало гарячим на її шиї. Він підняв голову, щоб знайти її очі і глибоко зазирнути в них, оскільки вони залишалися нерухомими, з'єднані настільки тісно, наскільки це було можливо.

Він пульсував всередині неї, але не рухався, тримаючи її очі, регулюючи своє дихання, коли краплина поту скотилася з його чола по щоці.

"Ти коли-небудь пробувала тантричний секс?" – запитав він низьким, гравійним голосом. "Я читав про це".

Якщо вона могла затопити його мокріше і гарячіше, вона це зробила. Її очі розширилися, а губи розтулилися в передчутті. Ні, вона цього не знала. Так, вона хотіла.

"Не відривай очей. Дихай зі мною", – прошепотів він, роблячи глибокий вдих через ніс, від якого його груди роздулися, а тверді грудні м'язи миттєво потерлися об її соски, одразу ж стиснувши їх. Вона дивилася на нього, спостерігаючи, як його тіло віддаляється від її тіла.

"Вдихай разом зі мною".

Вони вдихнули разом, зосередившись на поглядах одне одного, тремтіння пробігло по спині Саванни, коли її ереговані соски знову стикнулися з його шкірою. Його таз злегка змістився вгору, і вона намагалася тримати очі відкритими, оскільки відчуття атакували її.

"Вдихни ще раз", – наказав він, і вона потягнулася до його плечей, притискаючись до нього, коли вони разом вдихнули, і він стиснув свій зад, щоб повільно ввійти в неї, а потім розслабив м'язи, відтягуючи назад. Це були тугі рухи, повільні і крихітні, але вона відчувала кожне нервово закінчення, коли він повільно масажував її зсередини, його груди билися об пульсуючу, чутливу шкіру її сосків.

"Ще раз", – наказав він, і вона проковтнула, стискаючи внутрішні м'язи, коли він заштовхав її вгору. "Зачекай."

Вона задихалась, спітніла, коли її соски впивалися в його груди, а його член пульсував у ній, міцно стиснутий її м'язами. Його дихання ставало менш контрольованим, поверхневим і нерівним, коли він дивився на неї, відмовляючись розірвати зоровий контакт.

Нарешті він розслабив м'язи, і вона відчула легкий рух його статевого члена глибоко всередині. Тиск у її животі, у вологому, священному місці, яке належало йому, зростав до майже нестерпної інтенсивності.

Вона застогнала, коли вони разом зробили ще один глибокий вдих, готуючись до того, як він ковзнув глибоко в неї, вимагаючи найпотаємніші її частини для себе. Погляд його очей був пекучим, обпалюючим, наче він зазірав їй у душу, і вона хотіла, щоб він був там, але вона ніколи раніше не відчувала себе такою оголеною перед кимось іншим. Вона не могла відвести погляд, навіть коли відчула, як по її обличчю повільно котяться сльози.

"Що ми робимо?" – запитала вона, замикаючи руки на його шиї.

"Я руйную тебе", – відповів він непохитно, – "для когось іншого".

"Ашере", – зітхнула вона, коли він знову зайняв свою позицію глибоко всередині неї. Злиття між її стегнами було надто гострим, надто солодким, надто вимогливим, щоб його ігнорувати. Почався вихор, її шкіра стала гарячою, потім холодною, змушуючи її тремтіти, а потім спітніти. Її шия відкинулася назад, коли вона розслабила внутрішні м'язи і відчула, як його твердий член нескінченно рухається всередині неї, руйнуючи її контроль.

Інстинктивно вона подала стегна вперед над ним, і він застогнав, забувши про дихання, його рука наче залізом стиснула її спину, коли він занурив голову, дотягнувшись ротом до її соска і впиваючись у неї. Вона схилилася над його рукою, пропонуючи йому свої груди, закинувши голову назад, коли перша хвиля оргазму розбилася об її тіло, розбиваючи її думки, поки єдиною молитвою в її голові не стало ім'я її кохання, *Ашер Ашер Ашер*.

Його рука ковзнула по її хребту і стиснула потилицю, притиснувши її голову до своєї, щоб він міг грубо захопити її губи, шукаючи, вимагаючи, його язик занурився в її рот, щоб погладити її, поки він гарчав її ім'я.

"Саванна!" – вигукнув він, піднімаючи шию і востаннє занурюючись у її вологе тепло. "Зараз!"

Крик вирвався з її горла, коли кінчик його твердого члена поцілував її лоно, а її м'язи люто стиснулися навколо нього. Він входив глибоко, довгими імпульсами, коли її м'язи конвульсивно згиналися і розгиналися навколо нього, виснажуючи його, поки його голова не впала, мляво, на її плече. Рука на її спині розслабилася, і вона нахилилася вперед, поки її лоб не зарився у вигин його шиї, де з кожною миттю їй хотілося залишитися назавжди.

"...тож бачиш, Ванно, тобі не варто хвилюватися. Ленс завтра має бути в Каліфорнії, і він не повернеться на весілля. Він не повернеться ще довго. Я обіцяю".

Ашер стиснув плече Саванни, і вона вдячно подивилася на нього, перш ніж повернутися до сестри.

"А як же те, що сталося в Міртл-Біч?" – запитала вона.

Скарлет кивнула Тренту, простягаючи йому руку.

"Ленс майже зізнався в цьому, Саванно... коли він був під наркозом у лікарні, коли йому робили операцію на носі". Тривожний погляд Трента перекинувся на Ашера, перш ніж повернутися до Саванни. "Він сказав, що був з тобою наче свіжий і отримав те, на що заслуговав".

Ашер відчув, як Саванна напружилася поруч з ним, і він міг читати її реакцію як по книзі: *свіжість і напад* – це не одне і те ж саме. Вона здивувала його, зробивши глибокий вдих, перш ніж поправити Трента.

"Він був більш ніж свіжий, Тренте".

"Я впевнений, що так", – сказав Трент. "Він мій брат, Саванно. Це не означає, що я не бачу його таким, яким він є".

"Але, Ванно, його більше немає. Він сказав, що це занадто принизливо залишатися тут після того, як його побили... ну, він просто вирішив, що настав час рухатися далі. У нього є... брат у Сан-Франциско. Думаю, там йому буде краще, ніж тут".

"Я сказав йому, що він не бажаний гість на весіллі", – сказав Трент, – "якщо тільки він не прийде вибачитися перед тобою за те, як все сталося, але він відповів, що не думає, що зможе повернутися за два тижні". Він опустил очі, і його щоки запалилися. "Мені шкода, Саванно. Від імені моєї сім'ї мені дуже шкода, що Ленс налякав тебе і розбив тобі губу. Ленс завжди мав злий характер. Повір, я знаю його краще за всіх".

Ашер запідозрив це, коли побачив вираз обличчя Трента в день, коли той відвідав Ленса. Трент повільно, з повагою кивнув старшому чоловікові. Ашер кивнув у відповідь, а потім повернувся до Саванни.

"Люба, я залишу вас з сестрою для дівочих розмов, а сам піду з Трентом у комору за бурбоном".

Саванна повернулася до нього зі здивованою посмішкою на обличчі. Він рідко вмикав перед нею весь свій південний шарм, але це не означало, що він не міг цього зробити, якщо б захотів. Він підморгнув їй, жестом запросивши Трента йти за ним. Коли вони вийшли з кімнати, він вчасно озирнувся і побачив, як Скарлет зіскочила зі стільця, щоб сісти поруч із Саванною, і побачив, як Саванна розкрила обійми для своєї молодшої сестрички.

Він поклав руку на плече Трента, скеровуючи його в правильному напрямку. "Два з половиною тижні, так? До вашого весілля?"

"Так, сер. Ми зі Скарлет вважатимемо за честь, якщо ви погодитеся бути присутніми разом з Ванною".

Ашер повів їх до маленького кабінету, що прилягав до комори дворецького. Він жестом показав на два стільці ліворуч. "Сідай. Я принесу нам чогось освіжаючого".

Він ніколи не приймав інших чоловіків у батьківському домі, хоча багато разів бачив, як батьки приймали друзів, і пам'ятав, як батько пропонував бурбон у кабінеті, поки дами прогулювалися садом або гостювали у вітальні.

Він наповнив дві кришталеві склянки льодом і налив бурбон, збовтавши бурштинову рідину в кожній склянці, перш ніж приєднатися до Трента в одному з двох шкіряних крісел, що стояли перед каміном, який не розпалювався вже багато років.

"То що скажете?" – запитав Трент. "Ми можемо розраховувати на вас?"

"Я ціную ваше запрошення", – відповів Ашер, – "і для мене було б честю бути присутнім разом із Саванною, але мене тут не буде. Я їду до Меріленду на наступні кілька місяців. Виїжджаю 6-го числа".

Трент зробив ковток бурбону і низько присвиснув. "Чорт, це смачно."

"Це мого батька."

"Можна задати вам питання, сер?"

"Тільки якщо ти перестанеш називати мене "сер"", – відповів Ашер.

"Вибачте, містере Ашере. Я просто хотів спитати... це було неймовірно круто – натомки пику Ленсу?"

Ашер був здивований, побачивши, що Трент Гамільтон говорив цілком серйозно. "Так. Я знаю, що він твій брат, але поки Саванна належить мені, ніхто не підніме на неї руку без розплати". Він знизав плечима. "Це наш шлях".

Трент кивнув на знак згоди. "Я недооцінив вас".

Ашер зробив ковток бурбону. "Це моє обличчя. Воно відштовхує людей. Власне, тому я й їду. Дядько Сем запропонував трохи попрацювати над ним, підправити."

"Я пригляну за Саванною, поки вас не буде."

"Я ціную це, але сумніваюся, що вона буде тут. Вона прямує до Фенікса."

Трент скривився. "Але ви двоє..."

"Ми встигнемо", – впевнено сказав Ашер, згадуючи, як Саванна розпалася у нього на руках кілька годин тому, як вони підходили одне одному, як божевільно він кохав її більше, ніж будь-коли кохав іншу живу душу. "Насправді, якщо на те буде моя воля... думаю, ми з тобою колись станемо братами".

Очі Трента розширилися, і він підняв свій келих. "За дівчат Кармайкл".

Ашер злегка дзенькнув своїм келихом. "За наших дівчат Кармайкл. За Саванну і Скарлет".

***

"То ти повернешся додому, мила?"

"Так", – сказала Саванна. "У понеділок вранці".

"Не раніше?"

"Ашер переїжджає в Меріленд в понеділок. Я залишуся з ним, поки він не поїде."

"Це нагадало мене. Мама влаштовує сімейне барбекю в неділю на День незалежності. Тільки сім'я. Вона хоче, щоб Ашер прийшов". Скарлет глибоко вдихнула, скорчивши гримасу на сестру. "Саванно, ти ж не... Тобто, ти ж не закохана в нього, так?"

"Зовсім ні", – відповіла вона без вагань.

"Ох. Ох, ти закохана? Але він... він деформований, і він відлюдник. Як ви, я маю на увазі, як ви будете майбутнє?"

"Він не деформований, Скарлет, він понівечений, але мені байдуже. І відлюдник? Ну, скільки разів він був у будинку мами з татом? А на минулих вихідних ми їздили в Меріленд. І ходили чутки, що він був у місті минулого тижня, навідувався до Ленса Гамільтона. Як на мене, не дуже схоже на відлюдника".

"Ти знаєш, що я маю на увазі, Саванно. У тебе немає плану. Ти їдеш до Фенікса, а він... він Ашер Лі".

"Він мій", – сказала Саванна, і в її тоні прозвучало попередження.

"Ну ж бо, мила, як у вас справи?"

"Я не знаю всіх відповідей!" вигукнула Саванна. Коли вона подумала про запаморочливий секс, яким вони з Ашером щойно займалися, про близькість, про кохання, її серце боляче стиснулося. Вона підняла очі на Скарлет, яка просто ставила запитання, які Саванна задала б, якби вони помінялися місцями. "Пам'ятаєш ту статтю, яку ти мені читала? Того дня, коли мені зателефонував Дербі Джонс? "Дванадцять найважливіших етапів у будь-яких стосунках"?"

"Пам'ятаю. Дивно, що пам'ятаєш. Не зовсім твоя тема".

Саванна посміхнулася. "Ти запитала мене того дня: Хіба ти не хочеш бути однією з тих кар'єрних жінок, у яких є все? Захоплююча кар'єра, гарячий чоловік, який чекає на тебе вночі?"

"Так. І ти сказала мені, що шлюб не входить до твоїх планів".

Саванна зітхнула. "Сказала. Я так і сказала."

"А зараз? Тепер це на твоєму радарі, Ванно?"

Вона подивилася на Скарлет, стиснувши груди, з блискучими очима, бо так воно і було. Він був яскравий, кричущий і пищав у її вухах. Це було майже єдине, що було на її радарі. Жодного сліду Нью-Йорка. Ні поблиску Фенікса. Лише Ашер, і це налякало її, бо бути чияюсь милою маленькою дружиною ніколи не входило в її плани. "Я не знаю, що робити."

"Ох, мила." Скарлет обійняла Саванну, злегка погладжуючи її по плечу. "Здається, тебе підставили".

"Я не можу його залишити. І не можу залишитися". Вона підняла очі на готове до фотографування обличчя сестри. "Що мені робити, Скарлет?"

Коли вона нарешті заговорила, порада Скарлет прозвучала спокійним, чітким голосом, і Саванна зрозуміла, що її молодша сестра набагато мудріша в сердечних питаннях, ніж вона сама.

"Я думаю, що ти маєш слідувати своєму серцю. Якщо твоє серце підкоряється кар'єрі, то їдь до Фенікса. А якщо твоє серце належить Ашеру Лі, то їдь до Меріленду".

"А якщо вони обидва володіють половиною?"

"Не можна осідлати двох коней з однією дупою, мила. Спробуй, і тобі буде боляче."

Скарлет ніколи не лаялася. Ніколи. Саванна ошелешено дивилася на сестру цілих десять секунд, перш ніж розреготатися. Скарлет, яка затулила рот рукою в шоці від свого вибуху, приєдналася до неї.

Але питання залишилося, і ще довго після того, як Скарлет і Трент пішли, воно не давало Саванні спокою. Її кар'єра чи її серце? Їй доведеться зробити вибір.

І що б це не було, вона програє.

І що б це не було, їй доведеться з цим жити.

РОЗДІЛ 16

Вперше великий бій з вибухом

Неділя розквітла яскраво, ранкове сонце осяяло обличчя Ашера, коли він повернувся і подивився на Саванну, що спала поруч з ним. Сьогоднішня ніч буде їхньою останньою ніччю разом. Завтра він вирушав до Меріленду, і вони починали півроку розлуки.

Агент з нерухомості, якого порекомендував лікарняний зв'язковий, знайшов йому гарне мебльоване помешкання за два кроки від лікарні, і Ашер підписав усі необхідні папери на піврічну оренду. Десять коробок з одягом, книгами та іншими особистими речами забрала UPS у п'ятницю вранці, і він був майже повністю спакований. Дві валізи були акуратно вишикувані біля дверей його спальні, а ще одна лежала відкритою на кріслі біля вікна.

Не розбудивши Саванну, він схопив з підлоги свої боксерки і натягнув їх, а потім пішов сісти біля вікна, дивлячись на ліс за будинком і гай за ним. Незважаючи на те, що він не хотів залишати його так надовго, він знав, що буде сумувати за домом. І це його трохи здивувало.

Але більше, ніж за домом, він сумуватиме за Саванною, що його зовсім не здивувало, і хоча він майже змирився з їхньою розлукою – вони пообіцяли щодня надсилати смс і часто розмовляти по телефону – частина його все ще задавалася питанням, чи не був він егоїстом у своєму виборі, чи не віддав перевагу чомусь, а не їй. *Ще не пізно*, – прошепотів голос у його голові, але він заглушив його, бо *було вже* надто пізно. У будь-якому випадку, було б справжньою слабкістю їхати за нею до Фенікса, коли він мав пройти свій власний шлях, перш ніж вони зможуть бути разом.

Він повернувся до ліжка, обережно присівши у вигині її тіла. Він мав на увазі те, що сказав Тренту минулої ночі. Він подивився на її шоку і стримався, щоб не нахилитися і не поцілувати її, знаючи, що його ранкова борода трохи подряпає її і розбудить.

"Колись я одружуся з тобою", – прошепотів він.

"Хм?" – прошепотіла вона, її голос був хрипким і п'яним від сну.

"Нічого, крихітко", – сказав він, ніжно погладжуючи її по волоссю. "Я йду на прогулянку до лісу".

"Я прийду", – прошепотіла вона, все ще заплющивши очі.

"Ти спи."

"Я зможу поспати, коли ти поїдеш", – сказала вона, і сльоза вирвалася крізь щілину її заплющених очей, скотилася через ніс і беззвучно плюхнулася на подушку.

Його серце стиснулося, і він нахилився, щоб притулитися губами до її скроні. "Спи, люба. Зараз лише 8:30. Я повернуся за годину".

"Гаразд", – сказала вона, все ще напівсонна, і перевернулася на спину.

Вона прокинулася в сльозах. Вона прокинулася в сльозах, коли все, чого він хотів у світі, – це зробити її щасливою. Він хотів би якось запевнити її, що вони лише на початку чогось чудового, що вони обоє усвідомлюють, що їхні

стосунки – це особливий дар, і якщо вони залишатимуться сильними, чесними і вірними під час розлуки, то врешті–решт вони будуть разом.

Він натягнув бігові шорти і футболку, а потім дістав із шафи кросівки. З хворою ногою спринт не підходив, але ранкова прогулянка була для нього корисною.

Він знайшов міс Поттс біля підніжжя сходів. Вони певною мірою уникали одне одного відтоді, як Саванна приїхала в неділю. Вона не схвалювала того, що Саванна залишилася в ліжку Ашера, хоча, до її честі, вона тримала свою думку при собі після того, як шанобливо висловила її в перший день.

"Ранку, міс Поттс", – привітався Ашер.

"Ашер". Вона посміхнулася йому, зморшки на її обвітреному обличчі розійшлися. "Не знаю, що я буду робити в цьому великому старому будинку без тебе до Різдва. Ти точно не хочеш, щоб я поїхала до Меріленду?"

Він похитав головою, простягаючи руку, щоб обійняти її за плечі і ніжно притиснути до себе. Так довго в його житті була лише міс Поттс. Він не дуже замислювався над тим, що приїзд Саванни дещо витіснив старшу жінку.

"Ти була добра до мене", – сказав він, стискаючи її плече.

Вона шморгнула носом. "Ти мені як онук. Ти дав мені те, чим життя не вважало за потрібне обдарувати мене".

"Ми завжди будемо сім'єю", – сказав він, відкинувшись назад і посміхнувшись до неї. "Ніхто інший не може дати мені те, що мені потрібно, так як ви, міс Поттс".

"О, я не знаю", – сказала вона, дивлячись нагору. "Думаю, ця дівчина могла б тримати тебе в узді". Вона знову шморгнула носом, перш ніж поглянути на нього. "Знаєш, я б не відмовилася від правнука. Поки я ще досить молода, щоб насолоджуватися ними."

"Не треба тиснути, міс Поттс. І я думав, що тобі не подобається, що Саванна спить у моєму ліжку".

"Мені не подобається, що твоя дівчина спить у твоєму ліжку. Якби вона була твоєю дружиною ..." Її очі заблищали, і вона злегка торкнулася його руки. "Вона хороша для тебе, Ашере".

"Так", – сказав він. "Так і є."

***

Саванна нарешті визнала свою поразку після третього гудка на телефоні за лічені хвилини. Вона позіхнула, повільно розплющивши очі, коли пролунав четвертий і п'ятий гудки, що йшли одна за одною. Вона озирнулася в пошуках цієї клятої штуки. Колись її акаунт у Твіттері був налаштований на сповіщення про десятки трендів, але єдиним сповіщенням, яке вона зберегла після своєї нью-йоркської невдачі, було її ім'я. Бзз. Бзз, бзз.

"Чорт, що з тобою?" – запитала вона, виловлюючи телефон з тумбочки біля ліжка. Вона відкинулася на подушку, дозволяючи сонним очам звикнути до яскравого світла екрану. Її привітав, по–перше, час – 9:12 ранку...і, по–друге, тривожні повідомлення, які одне за одним з'являлися на її стрічці новин.

Вона сіла біля узголів'я ліжка і ввела свій пароль. Її серце вискочило від раптового сплеску адреналіну, коли вона побачила крихітні червоні тривожні

крапки, які практично вкрили її домашній екран. Дев'ятнадцять нових електронних листів, п'ятдесят шість нових сповіщень у Твіттері та тридцять одне...ні, тридцять два...ні, тридцять *три*...сповіщення у Фейсбуці. Щось ставало вірусним, але єдиним сповіщенням, яке вона запрограмувала, було її власне ім'я. Що сталося? Чи могла вона забути видалити інше сповіщення, яке несподівано потрапило в новини сьогодні вранці?

Її шия смикнулася, коли вона почула звук домашнього телефону Ашера. З того дня, як вона приїхала на їхню першу співбесіду, вона не могла пригадати, щоб телефон дзвонив більше одного—двох разів, і це майже завжди було ближче до вечора, коли Софія дзвонила, щоб попліткувати з міс Поттс. Він дзвонив *зараз*? Трохи більше ніж о дев'ятій ранку в неділю? У *святковий* ранок? Ніхто в Денверсі не наважився б дзвонити комусь додому під час церковної служби, і жоден бізнес не був відкритий для набридливих дзвінків з проханням про допомогу. Хто ж дзвонив у таку незвичну годину?

Її шкіру неприємно поколов дзвоник, і вона повернулася до телефону. Вона натиснула на іконку Твіттера і провела пальцем по Сповіщеннях. Шістдесят два сповіщення? За весь червень у неї було не більше п'яти. Поки вона прокручувала повідомлення, знову задзвонив домашній телефон.

О, БОЖЕ. #БожеблагословиАмерику #ПрочитайтецюстаттюЗРАЗ #СаваннаКармайл #PhoenixTimes Історія кохання століття!

#Найкращаісторіякохання у Твіттері, ви ПОВИННІ це прочитати!!! #SemperFi #СаваннаКармайл

#Романпроветерана Перевірте найновішу статтю "Стиль життя" в #PhoenixTimes і благослови Бог #СаваннаКармайлАшерЛі.

"Щ—що? Зачекайте!"

Її рот відкрився, коли вона читала і перечитувала цей останній твіт. Чому ім'я Ашера з'явилося в Твіттері? Її серце вискакувало з грудей, коли домашній телефон знову задзвонив, і телефон загудів, сповіщаючи про нові повідомлення.

Вона провела пальцем по своїй електронній пошті, переглядаючи теми: "*Чудова стаття*", "*Обожнюю новий матеріал*", "*Vітаю*"... Від Меддокса не було жодної звістки, тож вона відкрила інтернет—сесію на телефоні і набрала www.phoenixtimes.net.

"Давай, давай, давай", – бурмотіла вона, розгойдуючи ногами з ліжка, щоб натягнути трусики і футболку. Де був Ашер? Внизу?

Ні. Звідкись вона знала, що він гуляє в лісі. Він, мабуть, поцілував її на прощання перед тим, як піти, хоча вона цього не пам'ятала.

"Давай, ти, корова", – сказала вона, коли маленький курсор закрутився, намагаючись завантажити сторінку. Вона накинула футболку через голову, потім взяла телефон і почала ходити по кімнаті, паніка змушувала її тремтіти, пітніти і мерзнути.

"Дихай, Саванно", – казала вона собі, стискаючи і розтискаючи телефон у спітнілій передсмертній хватці. Як, у біса, це сталося? Вона наказала собі зробити глибокий вдих, відчайдушно намагаючись повірити, що, незважаючи на сигнали тривоги, сталася якась помилка.

Нарешті з'явилася головна сторінка, і вона натиснула на "Стиль життя", знову чекаючи, поки браузер перезавантажиться.

"Чорт забирай, ну ж бо", – сказала вона, ще раз пройшовшись, перш ніж подивитися вниз, і тоді... тоді вона побачила це:

"Саванна та Ашер: Американська історія кохання".

"Ні!" – вигукнула вона, проводячи рукою по екрану, коли знову задзвонив домашній телефон. А під назвою історії – ім'я, яке вона боялася побачити: Саванна Кармайкл.

Вона опустила на крісло біля вікна, вітер вибивав її з ніг, коли вона втупилася в маленький екран.

Я підійшла до будинку Ашера Лі сонячного травневого дня, одягнена в сарафан, позичений у сестри, тримаючи в тремтячих пальцях тарілку зі свіжоспеченими тістечками. Містер Лі – міфічний фрик нашого маленького містечка. Вигнанець. Відлюдник. Страшило. Діти закидають його будинок яйцями на Гелловін, а матері просять своїх доньок–підлітків приходити раніше, щоб Ашер Лі не знайшов їх у темряві і не розправився з ними. Однак, що було насправді? Ашер був таким же чоловіком, як і всі інші, просто він отримав жахливе поранення на службі нашій великій країні.

Саванна важко ковтнула, читаючи сильно відредаговану версію своєї історії. Слова "*міфічний фрик*", "*вигнанець*" і "*страшило*" ніколи не фігурували в її творі, і вона не написала про те, що матері попереджають своїх дочок про нього.

"Боже мій."

Вона прокрутила сторінку вниз, ледве витримуючи те, що читала: вся її стаття була порізана, відредагована і переписана для максимальної сенсаційності. Вона чула, що газети так роблять, але коли Меддокс МакНабб сказав "редагування", їй ніколи не спадало на думку...ніколи, ніколи не спадало на думку...що він міг мати на увазі використання того, що вона подала як начерк, і повне переписування її статті.

Вони використовували справжні імена та місця. Вони переробили статтю і зробили з неї сенсацію. Вони приписали їй усі заслуги.

Вона припинила читати на півдорозі, тому що її шлунок був у таких вузлах, які не збиралися розплутуватися самі по собі. Їй не потрібно було читати далі, щоб знати, що решта книги буде лише оболонкою її первісної сутності. Тим часом дзиччання продовжувалося, люди читали "її" статтю і коментували її.

Коли шок швидко перейшов у лють, вона провела пальцем по іконці телефону і знайшла номер Меддокса МакНабба. Телефон задзвонив шість разів, перш ніж його голосова пошта прийняла виклик.

"Це Меддокс МакНабб, головний редактор Рхоен..."

Вона відмахнулася від Кінця, коли сльоза зміїлася по її щоці. У неї не було його домашнього номера телефону. Але у неї був номер Дербі Джонса.

"Алло? Котра година?" – запитав хмільний голос на іншому кінці дроту, і Саванна зрозуміла, що зараз у Феніксі сьома тридцять. Неділя. Свято.

"Дербі? Вибач, що розбудила. Це Саванна Кармайкл".

"Саванна. Саванна? Звичайно. Привіт. Привіт, ще рано".

"Я знаю. Вибач, я швидко. У тебе є номер телефону Меддокса МакНабба?"

"Меддокса? Так, є. Десь тут. Ем... О, на цьому телефоні, який я тримаю. Я можу написати тобі?"

Саванна уявила, як Дербі тримає телефон із заплющеними очима, готова перевернутися і знову заснути.

"Це дуже важливо, Дербі".

"Ні. Гаразд. Я зараз же напишу". Саванна почула, як у голосі подруги з'явилася ясність. "Як тільки покладемо слухавку".

"Спасибі. Вибач, що розбудила".

"Нічого. Ей... все гаразд?"

Виглянувши у вікно, Саванна побачила Ашера, що йшов з лісу, високий і гордий, сонце висвітлювало каштанові відблиски в його темному волоссі. Він ішов у задумі, з легкою посмішкою на вустах, ніби розмірковуючи про щось приємне. Раптом, ніби знаючи, що вона дивиться на нього, він підняв погляд на вікно своєї кімнати і, побачивши її обличчя у склі, підняв руку на знак привітання. Її серце стиснулося, а на очі навернулися сльози, коли вона підняла тремтячу руку і поклала її на скло між ними.

"Ні", – сказала вона. "Все точно не в порядку. Бувай, Дербі".

Вона натиснула кнопку "Кінець", не зводячи очей з Ашера. Він посміхнувся до неї, не в змозі побачити її розбитий вираз обличчя з такої відстані. Він доторкнувся пальцем до губ і поцілував її, перш ніж продовжити шлях до будинку.

Пальці Саванни у відчаї вчепилися у вікно. Сама того не бажаючи, вона зрадила приватність найпотаємнішого чоловіка, якого коли–небудь зустрічала. Як він зможе її пробачити?

Почнемо з самого початку. *Дзень*. Вона подивилася вниз, щоб побачити повідомлення від Дербі. Їй потрібно було поговорити з Меддоксом МакНаббом.

***

Ашер бадьоро ступив на кухню, витираючи брудні кросівки об килимок, який міс Поттс тримала біля задніх дверей. Там була гаряча кава, і Саванна не спала. Він ненавидів, що вона прокинулася зі сльозами на очах, і знав, що сьогоднішній день буде для них трохи сумним, тому прийняв рішення про свою прогулянку. Хоча він не був готовий зробити їй пропозицію, він хотів, щоб вона знала, що це був його кінцевий намір. Він хотів запевнити її, що вона належить йому назавжди; що те, що вони мають, настільки цінне, що, якщо вони будуть це берегти, вони знайдуть один одного в кінці своєї піврічної розлуки.

Коли на стіні задзвонив телефон, він здивовано підскочив, а потім озирнувся в пошуках міс Поттс. Коли вона не з'явилася на кухні, щоб відповісти, він сам потягнувся до слухавки.

"Алло?"

"Це Ашер Лі?"

"Так."

"Містере Лі! Привіт, містере Лі! Це Дженніфер Дюрант з *Fox and Friends*, і ми хотіли б дізнатися, чи можемо ми замовити вас для..."

"Ого!" – сказав він. "Повільніше. Ви з телешоу *Fox and Friends*?"

"Угу. Вам більше подобається Ашер чи... *Гаппоу*?"

"Що? Що ви..."

Вона кокетливо хихикнула, а потім продовжила більш професійним голосом. "Ми б хотіли, щоб ви прийшли на шоу. Розкажіть нам про те, як ви познайомилися, і про те, як між *вами* пролетіли іскри, з *вашої* точки зору".

"Пролетіли іскри? Ви говорите про статтю? Вибух саморобного вибухового пристрою?"

"О, ні. Ні, ми не будемо цього торкатися. Америка любить любовні історії."

"Любовні історії?"

""Саванна і Ашер: Американська історія кохання". Пане Лі, я не вчасно?"

Що? Про що вона взагалі говорила?

"Так, міс Дюрант. Мені треба йти. Передзвоніть іншим разом".

Він поклав телефон назад у підставку, перш ніж вона змогла відповісти, намагаючись з'ясувати, що це все означає. Він переглянув факти. Так, це було 4 липня, і стаття Саванни про його перебування в Афганістані і гіркий прийом у рідному місті була надрукована сьогодні. Він чекав, поки вона прокинеться, щоб вони могли прочитати її разом. Може, преса намагалася прочитати в тому, що історію розповіла самотня молода жінка? Він похитав головою, наповнюючи дві кавові чашки, коли йому спало на думку щось таке, що змусило його завмерти.

Отже, ви віддаєте перевагу Ашеру чи... Гарроу?

Його обличчя почервоніло, коли він подумав про якусь невідому жінку, що використовувала пестливе ім'я, яке час від часу використовувала Саванна. Можливо, вона була прихильницею тієї ж програми, в якій виступав Річард Гарроу, і зробила асоціацію, засновану на схожості їхніх травм? Його серце почало битися швидше. Щось було не так.

Дзень. Дзень.

Дзень. Дзень.

Він цілеспрямовано перетнув кухню.

"Алло?" Він був небагатослівним. Він почувався розгубленим і збитим з пантелику, і йому це не подобалося. Йому потрібно було піднятися нагору і поговорити з Саванною, спробувати з'ясувати, в чому справа.

"Ашере Лі, це Кліфтон Вінтер, віце-президент Van Cleef & Arpels".

"Що? Хто?"

"Van Cleef & Arpels, провідний ювелірний магазин на Мангеттені. Ми тут, у VCA, є великими прихильниками ветеранів, які повертаються, і хочемо, щоб ви знали, що якщо ви шукаєте вишукану обручку для міс Кармайкл, у нас є..."

"Містере Вінтер! Я думаю, ви помилилися..."

Його голос був приглушений, оскільки він говорив з кимось іншим. "Чорт забирай, я ж просив з'єднати мене з Ашером Лі в Денверсі, штат Вірджинія!"

Він почув жіночий голос на задньому плані. "Це він."

"Це містер Лі?"

"Так, але..."

Лінія обірвалася. Ашер підняв голову і побачив палець Саванни на кнопці відбою. Вона без жодного слова простягнула руку, щоб забрати у нього телефон і обережно покласти його на кухонний стіл. Її очі були вражені і покірливі, коли телефон почав видавати сердитий сигнал "зайнято".

"Саванно", – запитав він, дивлячись їй в очі, – "що, в біса, відбувається?"

***

"Сідай", – сказала вона, перетинаючи кухню, щоб забрати кавові горнятка, які він, мабуть, щойно наповнив.

Він сів за стіл, і вона поставила перед ним чашку, а потім взяла іншу чашку зі столу і сіла навпроти нього.

"Ашере..."

"Чому мені дзвонять з телевізійних шоу і ювелірних магазинів?"

Вона прикусила губу. Вона не знала, з чого почати. "Я використовувала псевдоніми. Клянуся Богом, Ашере. Я не використовувала наші справжні імена".

"Ти маєш на увазі, в статті?" Він розгублено витріщився на неї. "Я не проти, що ти використала моє ім'я. Я дав тобі дозвіл взяти в мене інтерв'ю".

"Я знаю. Дав. Про твої поранення, Афганістан і повернення додому".

Він кивнув. "Гаразд. Тож..."

"Зрештою, історія була не про це". Вона вдивлялася в його обличчя, але воно не змінилося з обережного та цікавого. Він все ще довіряв їй. Він все ще не зібрався з думками. Вона заплющила очі, бажаючи знайти вихід, але не змогла. Вона застрягла.

"Ну, про що це *було*?" – запитав він.

"Ашере", – почала вона, дивлячись на нього, її очі плавали.

"Про що це було, Саванно?" – запитав він.

"Про нас".

Його очі потемніли, а губи звузилися в тонку лінію. "Нас."

Саванна потягнулася, щоб накрити його руку, молячись Богу, щоб він знайшов спосіб зрозуміти, як все це сталося. "*Нас*. Як ми познайомилися. Як ми почали проводити все більше часу разом. Як ми подружилися, закохалися і..."

"Господи, Саванно. *Ця історія – наша історія?*"

Вона покірно кивнула, коли він відсмикнув свою руку назад.

"Я ніколи не казав, що ти можеш це робити".

"Я ніколи не казала їм, що *вони* можуть зробити це так, як вони зробили. Я надіслала їм назву "Кассандра та Адам: Американська історія кохання". Я чітко дала їм зрозуміти, щоб вони використовували псевдоніми. В оригінальному варіанті тексту не було жодної згадки про Денверс. Я захистила твою приватність. Присягаюся."

"Зараз я відчуваю, що вона *дійсно* захищена."

"Вибач... Я..."

"Дозволь мені прочитати."

Її плечі опустилися з полегшенням. Так. Так, він міг би прочитати її оригінальну версію, і він би зрозумів, що вона використала їхню історію, але вона захистила їхні особистості і написала прекрасні речі про те, як вони познайомилися, як вони закохалися одне в одного, як його травми ніколи не мали для неї значення, як тільки вона його пізнала. "Я візьму свій ноутбук і покажу тобі свій оригінал..."

"Ні, я хочу прочитати те, що було надруковано сьогодні вранці для всього світу".

"Але..." Вона ковтнула. "Вони сильно змінили його".

Його очі кинули їй виклик. "Суть того, що ти написала, все одно залишиться там, чи не так?"

"Будь ласка, не читай це", – сказала вона.

"Чому?"

"Тому що це не те, що я написала". *Страшило. Дочки–підлітки.* Вона дивилася на гідного, дивовижного чоловіка перед собою, і її серце обливалося кров'ю від того, як він був зображений. "Воно перекручене. Це не те, що я написала. Це не те, що я думаю про тебе. Про нас."

Його очі спалахнули занепокоєнням, а потім люттю. "Забери свій ноутбук. *Негайно, Саванна*".

Вона розвернулася і вийшла з кухні, але побачила, що міс Поттс сидить на сходах.

"Я не знаю, як він коли–небудь пробачить тебе", – тихо сказала вона, коли Саванна проходила повз неї.

"Я теж не знаю", – відповіла Саванна. *І я не знаю, як я зможу пробачити себе.*

***

Ашер відчував на собі її погляд весь час, поки читав статтю. Це був досить брудний матеріал, розкручений так, щоб бути якомога сенсаційнішим. Він був зображений частково божевільним Квазімодо, а вона – американською красунею, яка пожаліла звіра.

Щоразу, коли він читав уривок з їхнього спільного життя, він тихо приховував подих здивування. Перший раз, коли він потягнувся за її рукою між двома відкидними кріслами. Їхній перший поцілунок. Перший раз, коли він сказав, що закохується в неї. Гай. Їхня поїздка на машині в гори. Спостереження за *Шагом*. Побиття Ленса. Проведення вихідних в Меріленді. Розповідь йому про Річарда Гарроу. Все це було там. І те, як це було розказано, вона перетворила тварину на людину, закохалася в його кричущі недоліки. Вона була таким взірцем жіночої чесноти, що якимось чином зуміла зазирнути за його каліцтво і побачити його серце. І в усій цій історії була нудотна вібрація щасливого кінця, на яку він обурювався: *йому відірвало руку і обличчя, але, о, який мед у його ліжку. Підморгни, підморгни.*

Від окремих слів у нього перехоплювало подих, бо вони нагадували йому про ідеальні моменти з нею, але потім його обличчя ставало суворим. Найкращі моменти його життя, розбризані в розділі "Стиль життя" в газеті, підхоплені на стрічці новин кожною газетою, яка хотіла отримати слізливу історію до свята.

"Красуня і чудовисько" з "Зоряним прапором", що грає на задньому плані.

Той, хто написав цей рядок, має талант, з жалем подумав він. Він дочитав статтю, яка закінчувалася надією Саванни на майбутнє, незважаючи на сильну агорафобію Ашера та його обличчя, яке викликало дитячий крик.

Розгубленість і злість, які він відчував до неї, були настільки гострими, що він не знав, як заговорити з нею, не сказавши при цьому непростимих речей. Йому було так боляче від її зради, від того, як вона використала їхню прекрасну історію на поживу, що він дивувався, як його кишки все ще залишаються в його тілі. Як вони не розпласталися навколо, щоб світ міг їх побачити? А, точно. Вони

були там. Він повільно закрити ноутбук, поки той не зачинився з тихим клацанням.

"Я цього не писала", – тихо промовила вона, скручуючи руки разом.

"Це смішно". Він підняв на неї очі. "Тут написано, що ти."

"Можна я покажу тобі оригінал?"

Він похитав головою. "Мені більше не хочеться читати."

"Ашере, ми в цьому разом. Присягаюся, я така ж жертва, як і ти".

Його очі вистрілили, щоб зустрітися з її очима, і він похитав головою з повільно палаючою люттю. Його серце стиснулося від болю, бо вона була такою красивою, і він так сильно кохав її, незважаючи на принизливе, виснажливе, зрадливе викриття. Він точно визначив свою злість і вчепився в неї. "Ні, крихітко. Це не так. У тебе був вибір. А в мене не було".

Це був перший раз, коли він назвав її крихіткою з чимось іншим, окрім любові, і вона здригнулася, в той час як він залишався старанно незворушним.

"Ашере, я нічого не можу вдіяти з тим, що вони надрукували це з нашими іменами, або з тим, як вони понівечили це своїми редакторами, щоб створити карикатури, а не людей. Але чи можу я, будь ласка, пояснити, чому я це зробила? Чому я написала цю статтю?"

Він кивнув, відчайдушно бажаючи, щоб вона сказала щось...будь-що...що дозволило б йому зрозуміти, все ще довіряти їй, все ще кохати її, все ще мати її у своєму житті.

"Мені потрібна була ця історія, Ашере. Мені потрібен був цей шанс після того, що сталося з історією Патріка Монро. Мені потрібно було довести себе. Довести, що я не просто якась бездарна халтурка, яку взяло джерело. Пам'ятаєш той день, коли я прийшла до тебе і сказала, що Меддокс МакНабб хоче отримати сексуальне задоволення, і..."

"Стоп!" Ашер відчув, як його обличчя заливає жар. "Будь ласка, будь обережна з тим, що говориш далі".

"Ні, все гаразд. Вони хотіли сексуальності, тож..."

"Тож ти переспала з калікою – чудовиськом, яке нападає на дівчат-підлітків серед ночі".

"Ашере! Припини!" Її обличчя відсахнулося назад, ніби він вдарив її. "Ні! Боже, ні! Я ніколи не писала цих слів, і все було *не* так. Не *смі* так говорити про нас".

"Що? Слова, які є *правдою*? Так. Я розумію, як тобі неприємно це чути".

Сльози наповнили її очі, і вона закрила рот, дивлячись на нього. Її груди швидко піднімалися і опускалися. Вона дихала так швидко, що він міг чути маленькі ридання в глибині її горла, але він відчайдушно намагався ігнорувати їх.

Щось всередині нього починало боліти, і це відчуття було дивним чином схоже на ті перші кілька місяців у Сан-Антоніо, коли йому довелося вирішувати, жити чи померти. І на мить, коли він подивився на ситуацію і зрозумів, що, можливо, всі ці прекрасні стосунки були грою з її боку, йому *захотілося* померти.

Він глибоко вдихнув і взяв себе в руки. Можливо, вона писала історію про саморобну бомбу тижнями; можливо, це *була* її історія, і вона змінила її об одинадцятій годині, коли вони відмовилися її друкувати.

"Гаразд", – сказав він, намагаючись говорити рівним голосом. "Дай мені відповідь на одне питання. Як давно ти знала?"

"Знала?"

"Про те, що це був твій план? Що *ми* були твоєю метою, а не вибух саморобної бомби і моє небажане повернення в суспільство?"

Вона, мабуть, зрозуміла, до чого він веде, бо її обличчя опустилося. Він хотів знати, чи їхні стосунки почалися до чи після нового кута зору. І так, вона збиралася сказати йому, що вони почалися після. Він заплющив очі.

"Будь ласка, Ашере", – прошепотіла вона.

"Як довго?" – запитав він, розплющивши очі.

Її голос зламався, коли вона відповіла. "З гаю".

"Ого", – задихнувся він, відводячи погляд від неї. "Першої ночі, коли ми поцілувалися. Першої ночі, коли ми цілувалися." Він видихнув, і це був різкий і важкий звук. "Що за лисиця. Ти справді поринула в роль спокусниці".

"Ні, це *не* так. Не було ніякої ролі. Меддокс *знав*, що я закохалася в тебе. Він знав це, і саме таку історію він хотів. І я просто ..."

"... переспала з калікою. Заради історії. Щоб врятувати свою кар'єру."

"Припини! Ні!" – сказала вона з дивовижною переконливістю. Вона провела рукою по очах. "Те, що я відчуваю до тебе, справжнє. Все це не було грою, і мені було незручно писати нашу історію для газети, тож я подумала, що якщо використаю псевдоніми, то це захистить нас, але все одно донесе до читача історію. Але вони, мабуть, хотіли, щоб це виглядало більш правдоподібно. Якби я знала... Ашере, я б ніколи не відправила цю історію, якби знала, що вони будуть використовувати наші справжні імена".

"Ти думаєш, що це для мене важливо? *Використання мого імені?* Саванно, що зі мною сталося в Афганістані? Це було жахливо, але це не було таємницею і не було священним. *Ти* була для мене священною. *Ми* були священними. Те, що ми будували. Те, що ми мали". Він проковтнув величезний клубок у горлі, провівши рукою по волоссю. Він подивився в обличчя жінки, яку кохав, жінки, з якою сьогодні захотів одружитися, і його шлунок скрутило, коли він зрозумів, що вони перебувають у таких різних місцях. "Мене турбує те, що ти взяла найзначущіші, найдивовижніші моменти мого життя і розбризкала їх у розділі "Стиль життя" в газеті, щоб кожен міг прочитати. Ти взяла слова, які ми говорили одне одному, наші почуття, наші найособистіші, найінтимніші моменти, і *використала* їх. Заради розваги. Щоб повернути свою дорогоцінну кар'єру.

"Незалежно від того, хотіла ти цього чи ні, ти використала нас. Ти не просто розповіла якусь милу анонімну історію. Ти розповіла *нашу* історію, і без мого дозволу. Ти використала конкретні деталі, які визначали, ким ми були один для одного. Як я сказав тобі, що закохався в тебе в ліжку? Це було особисте. Дуже особисте. Це *ненормально*, що ти цим поділилася. І це змушує мене замислитися, яку цінність ти вкладаєш у нас. Тому що для мене те, що у нас було, було всім. Це був рай. Це було назавжди. А для тебе... це був просто заробіток". Він зробив паузу, його груди здіймалися. Він був виснажений, у нього паморочилося в голові, і йому хотілося згорнутися калачиком на ліжку і плакати, як дитина. "*Щось* із цього мало для тебе значення? *Справді* має значення?"

Вона потягнулася до нього, але він відсмикнув руку зі столу і відкинувся на спинку стільця.

"Це *все* мало значення для мене. *Ти* для мене важливіший за все, Ашері."

"Ні. Ні, ти не маєш права так говорити". Він підвівся з-за столу і відвернувся від неї, тому що її погляд був майже нестерпним. "Це брехня. Очевидно, що я для тебе нічого *не* значу, бо ти написала про нас статтю, хоча щойно сказала, що тобі було неприємно. Ти знала, чим ризикуєш, але твоя кар'єра важливіша за все".

"Це не так, Ашері. Була, але вже ні."

"Навіть якби я вірив у це, вже трохи запізно, тобі не здається? Для докорів сумління?"

"Не кажи так. Будь ласка, не кажи, що вже пізно. Я вже сказала Меддоксу, що не хочу цієї клятої роботи. Я сказала йому, що *ніколи* не зможу працювати на нього після того, що він зробив".

"Дуже шкода. Ти так багато працювала, щоб отримати цю роботу".

Він почув крижаний тон у своєму голосі, але нічого не міг з собою вдіяти. Він не знав, чому вірити. Він хотів вірити їй, але це виглядало не дуже добре з того місця, де він стояв. Вона використала їх, щоб відновити свою кар'єру, не кажучи вже про пекучий сором від самої статті. У цій історії кохання були моменти, які зачепили його, або зачепили б, якби вона не була про нього. Але це *було* про нього, і те, як він був зображений, було поза межами принизливого.

"Ашері", – схлипнула вона, підводячись, щоб дотягнутися до нього, а потім опускаючи руки, коли він відступив.

"Саванно, я не знаю, що правда, а що ні. Між нами все сталося дуже швидко, але я вірив, що це тому, що ми відчували дуже багато, і ми просто відкрилися і пішли за своїми серцями. Але тепер мені цікаво, чи мотивувало тебе написання статті, яку вони хотіли. Я задаюся питанням, чи не були твої почуття сфабриковані заради гарної історії. Всі прекрасні речі, які ми говорили один одному, вирвані з контексту і здешевлені в цій статті, розкидані, як шльондра, що спіткнулася на тротуарі".

Сльози залили її обличчя, коли вона зробила крок вперед і притиснула долоні до його грудей. "Мені дуже шкода, що так сталося. Мені так шкода, що я взагалі це написала. Мені так шкода, що я вірила, що вони не зрадять нас".

Він ковтнув, його тіло здригнулося від дотику її рук у поєднанні з неточністю її слів. "*Ти* зрадила нас, коли відправила їм ту історію, Саванно, коли піддала нас такій громадській перевірці".

"Я не хотіла."

"Але ти це зробила, крихітко. Зробила."

"Ашері, будь ласка, скажи, що ти все ще кохаєш мене. Будь ласка, скажи, що ти просто злишся, і для нас ще не пізно".

Його дихання перехопило, і він застогнав від болю, якого завдали йому її слова. Він зробив два глибоких вдихи і стиснув щелепу, коли вирвав її руки, перш ніж вони встигли зробити його слабким. Його голос тремтів і хрипів від зусиль, які він доклав, щоб віддалитися від неї, бо він був як сталь для її магніту, і все, чого він хотів, – це бути з нею, навіть якщо це було неправильно.

"Це вбиває мене прямо зараз, Саванно. У мене ледве вистачило сил попрощатися перед тим, як це сталося. Я не можу впоратися з цим зараз. Вранці мені треба їхати в Меріленд. У вівторок у мене операція. Я більше не можу зараз цим займатися".

"Будь ласка, скажи мені, що це ще не кінець". Сльози струмками котилися по її обличчю. "Я зробила помилку. Таку велику помилку. Я так сильно тебе кохаю."

"Я думаю, що ти кохаєш себе більше". Слова вилетіли перш, ніж він зміг їх зупинити, перш ніж зміг оцінити, чи були вони правдою. Але він був такий злий, що нахилився до них і відчув, як по його тілу розтікається капітуляція, як бальзам проти гніву, шоку і смутку. Його голос був гірким і м'яким. "Ти отримала свою історію. Ти знову в грі."

"Аш..."

"Але зараз я думаю, що тобі краще піти".

Він повернувся до неї спиною, прямуючи до дверей кухні.

Вона плакала несамовитими риданнями позаду нього. "Боже мій, Ашере, *будь ласка*, не роби цього".

"Я нічого не зробив", – сказав він надломленим голосом. Коли він повернувся, щоб подивитися на неї, ранкове сонце, що пробивалося крізь кухонне вікно, зробило її такою прекрасною, що він не витримав і відвернувся від неї. "Якщо тільки я не зробив помилку і не закохався в тебе, коли ти", – він знизав плечима, – "давала виступ, удостоєний Оскара, щоб врятувати твою кар'єру".

Вона затамувала подих, на мить затамувавши подих, наче їй було боляче дихати. Він наказав кожній клітині свого тіла не тягнутися до неї, і вони послушалися, але це коштувало йому багато чого, і він болісно відчув позбавлення. Він повернувся, щоб вийти через двері, але її голос зупинив його.

"Я знаю, що ти сердишся, Ашере, але це була не гра. Нічого з цього не було грою", – сказала вона, її голос був густим від сліз і жалю, коли вона говорила йому в спину. "Я зробила помилку. Я просто зробила помилку".

Сльози обпікали його очі, коли він увійшов у двері, і вони зачинилися за ним.

РОЗДІЛ 17

Вперше, коли ти усвідомлюєш, що він твій дім

Протягом наступного тижня Саванна дізналася дещо жахливе.

Вона дізналася, що коли твоє серце розбите, решта твого тіла також перестає працювати.

Її очі, які почали щодня сльозитися, безрезультатно шукали те єдине обличчя, яке могло б полегшити її біль і заспокоїти опухлі, пекучі очі. Її вуха не чули жодного звуку навколо, пам'ятаючи лише тембр коханого голосу. Її пальці в темряві ночі простяглися в порожнечу поруч з нею, шукаючи теплу шкіру його тіла. І незалежно від глибини та об'єму повітря, яке вона вдихала, вона не могла заспокоїти жахливу тісноту в легенях, яка постійно нагадувала про її втрату.

Її жаль був непохитним.

А її серце, яке ніколи раніше не було розбите, відчувало порожнечу, ніби щось прекрасне колись оселилося в ньому, але покинуло його без попередження чи дозволу. А краса залишила по собі лише сутність, гостру і невловиму, наче глибоко в'їлася скалка, яка постійно боліла, нагадуючи про себе:

Я втратила його.

Скарлет забрала її з його будинку після їхньої сварки, і з тих пір Саванна кілька разів дзвонила і писала Ашеру, але його домашній телефон був відключений на невизначений час, а мобільний він не брав і не відповідав на її повідомлення. У вівторок вона припинила спроби, оскільки не хотіла відволікати його від операції, але в середу її опір розчинився, і вона знову подзвонила йому, щоб сказати, як сильно вона його кохає і що вона думає про нього. У неї з'явилася нав'язлива ідея перевіряти свій телефон, що незмінно призводило до безперервних сліз, тому що в той час як її телефон був завалений повідомленнями від різних новинних шоу, які шукали інтерв'ю, і редакторів, які шукали сенсації для подальшої експлуатації її відносин з Ашером, від *нього* ніколи не було жодного повідомлення. На вихідних їй це набридло. Вона викинула телефон в унітаз і відтоді більше його не бачила.

Вбивство телефону мало ту перевагу, що в *основному* відрізало її від світу, але коли задзвонив домашній телефон, її серце все ще стрибало від надії, що це Ашер... а потім ще більше обливалося кров'ю, коли це не було так.

Двічі вона сідала в машину, щоб поїхати в Меріленд і вимагати, щоб він вислухав її і дав їй ще один шанс пояснити. Хоча вона дуже хотіла бути з ним, щоб він мав її любов і підтримку під час болючих процедур, вона зупиняла себе обидва рази, знаючи, що вона, ймовірно, остання людина, яку він хотів би бачити, остання людина, від якої він міг би знайти розраду. Він навіть не вірив, що те, що між ними було, було справжнім.

Іноді вона сердилася на нього. Хіба він не казав, що кохає її? Хіба він не обіцяв, що належить їй так само, як вона належить йому? Як щось на кшталт статті в газеті могло змусити його повністю відвернутися від своїх почуттів до неї? Але потім вона прокручувала статтю в голові – як вона була написана, як виглядала – і розуміла, чому він попросив її піти. Вона могла б звинувачувати Меддокса МакНабба і *Times* до посиніння, але якби вона не написала і не

відправила статтю, якби вона цінувала Ашера більше, ніж свою кар'єру, нічого б цього не сталося. Вона сама винна в тому, що її життя тепер відокремилася від його.

Хоча Ашер насправді не вимовив слова "Все скінчено", гнів і зрада в його очах, коли він просив її піти з дому, змусили відчувати, що він також просить її піти зі свого *життя*. І без нього, це було так, ніби якір її життя був піднятий, і вона була відправлена в дрейф у холодному і темному океані. З жалем, таким же величезним і всеохоплюючим, як це холодне море, вона зрозуміла, що зробила найбільшу помилку в своєму житті. Намагаючись зрівняти рахунок з Патріком Монро і *Sentinel*, вона ризикнула Ашером, коханням свого життя. І вона програла. Катастрофічно програла. І це було нестерпно.

За іронією долі, кар'єра, заради якої вона ризикнула всім, нічого для неї не значила. За кілька днів після того, як стаття була надрукована, вона двічі чи тричі відмовилася від роботи в *Phoenix Times*, і якби в неї ще був телефон, вона б щодня відхиляла пропозиції від інших газет. Вона більше ніколи не хотіла писати газетні статті до кінця свого життя.

Ха. Якщо її життя можна було назвати *життям*.

Саванна відчувала, що світ рухається навколо неї – Скарлет вранці йде на роботу, її мати пече смаколики для місцевої чайної, батько час від часу заглядає в її кімнату, щоб нагадати їй про інших риб у морі...але її глибокий жаль вирізняв її з—поміж решти людства. Вона втратила інтерес до всього, що її оточувало, за винятком однієї речі, над якою вона одержимо працювала: записувала кожен деталь часу, проведеного з Ашером.

Після вечері, яку вона не їла щовечора, вона піднімалася сходами назад до ліжка, яке залишила кілька годин тому, заплющувала очі і згадувала деталі кожного конкретного дня, проведеного з Ашером, починаючи з самого початку, коли вона побачила спалах його очей у дзеркалі. Вона пам'ятала кожен дотик, кожен погляд, кожне слово, сказане між ними, а потім відтворювала ці дні на сторінці, старанно записуючи кожен деталь якомога точніше, поки очі не починали горіти, а небо за вікном не освітлював світанок. Тому що для Саванни пережити дні, які вони провели разом, було єдиним прийнятним способом пережити дні, коли вони були в розлуці.

Майбутнє без нього було надто похмурих, тому вона відчайдушно намагалася триматися за минуле, ігнорувати можливість того, що в неї закінчаться дорогоцінні дні для спогадів і вона попливе в темну порожнечу довгого життя без Ашера Лі.

***

"Прокинься, Ванно."

"Йди геть, Скарлет", – пробурмотіла вона в подушку.

"Зараз четверта година дня. Понеділок. Тобі треба вставати. Ми йдемо на прогулянку."

"Ні. Не піду."

"Вся ця жаліслива вечірка починає мені набридати, Ванно. Я знаю, що тобі боляче, але тобі треба підтягнути свої трусики для великих дівчат і взяти себе в руки. Заради Бога, я виходжу заміж через шість днів".

Це виштовхнуло її зі сну, що, як підозрювала Саванна, і було її наміром. "О, мені так шкода, що моє розбите серце заважає твоєму весіллю".

"Ні, не заважає. Ти занурюєшся в депресію. А ми все одно йдемо на прогулянку". Скарлет накинула на голову сестри кілька спортивних штанів і футболку.

Саванна мляво сіла. "Ти диявол".

"Я знаю, що ти не це мала на увазі, моя мила сестричко."

"Чорт забирай, не мала." Вона натягнула футболку поверх спортивного бюстгальтера, який носила два дні поспіль.

"Не мала. Я знаю, як сильно ти сумуєш за Ашером", – тихо додала Скарлет, і Саванна на мить завмерла, придушуючи ридання, яке загрожувало вирватися з горла лише від згадки його імені.

Скарлет простягнула їй пару кросівок. "Ну ж бо. Взуй їх. Я хочу поговорити з тобою".

Скарлет пішла вниз, і Саванна зупинилася на нижній сходинці, побачивши, що її мати стурбовано дивиться на неї.

"Виходиш на прогулянку, гудзику?"

"Скарлет наполягає".

"Це корисно для неї, мамо".

Джуді кивнула Скарлет, а потім перевела погляд на Саванну. "Минуло вже більше тижня, сонечко. Хіба ти не..."

"Хіба я не *що*? Не відпустила? Не змирилася з цим?" Голос Саванни був сповнений страждання і люті. "Я кохаю його, мамо. Він для мене *все*. Я його не відпущу. Я не збираюся просто пережити це".

"Це не те, що я хотіла сказати, хоча тепер, коли ти про це сказала, це більше схоже на те, що ти здаєшся, а не тримаєшся". Мати ніжно погладила її по гарячій щоці. "Я хотіла сказати: Хіба ти не жаліла себе досить довго? Чи не здається тобі, що настав час з'ясувати, як його повернути?"

Саванна втягнула повітря. *Повернути його*. Слова були сповнені надії та спокусливі, і її мати вимовила їх так, ніби це було можливо. Так, ніби Саванна не зрадила його, не викрила, не принизила, не збрехала і не знецінила їхні стосунки настільки, що скористалася ними, щоб врятувати свою потопаючу кар'єру. Повернути його? Спершу він мав би пробачити її, а це здавалося малоімовірним.

Проте вона не могла брехати матері. Сльоза потекла по її щоці, по маминій руці.

"Іди зі Скарлет, доню. Послухай, що вона скаже".

Джуді розвернулася і попрямувала назад на кухню, запах чогось лимонного і солодкого донісся до коридору, і вперше за більш ніж тиждень у Саванни пересохло в роті.

Скарлет взяла її за руку і повела через вхідні двері, спустилася сходами ганку, між колись багряними азаліями, що оточували хвіртку, і вийшла на тротуар.

Поверни його назад. Серце Саванни з надією підскочило, вона повторювала ці слова по колу, гадаючи, чи можливо це. Як вона може виправити все, що зробила неправильно? Як переконати його, що, незважаючи на весь той безлад, який вона створила, вона кохає його більше, ніж свою кар'єру, більше,

ніж будь-що інше у світі? Вона згадала крижаний гнів у його очах, коли він попросив її піти, і її серце стиснулося.

"Я дещо зробила", – промурмотіла Скарлет, міцніше стискаючи руку Саванни, коли вони наближалися до кінця кварталу.

"Що? Що ти зробила?"

"Я знайшла твій телефон у туалеті, і, ну, я читала, що якщо покласти мокрий телефон у миску з рисом на деякий час, то іноді він сам полагодиться".

"І це спрацювало?"

"Спрацювало".

Серце Саванни прискорилося, і вона перестала йти, одне питання витіснило всі інші думки в її голові. "Ашер..."

"Ні. Ні, мила", – сказала Скарлет, співчутливо хитаючи головою. "Ні. Я не хочу давати тобі надію. Від нього не було ніякого повідомлення". Вона почекала трохи, а потім почала знову, але вже яскравішим тоном. "Але з тобою хоче поговорити ціла купа інших людей".

"Я не хочу ні з ким говорити, Скарлет! Ось чому я потрапила у цю халепу! Є тільки *одна* людина, з якою я хочу поговорити!"

"Ну, він не дуже-то хоче з тобою розмовляти, чи не так?"

"Та пішла ти!"

Скарлет схопила Саванну за руку і повела її вниз з пагорба до ігрового майданчика їхньої початкової школи. "Не *смій* так зі мною розмовляти, Саванно Калхун Кармайл. Мені байдуже, як сильно розбите твоє серце". Вона сіла на одну з гойдалок і подивилася на старшу сестру, не терплячи жодних суперечок. "Сідай. Гойдайся. Слухай."

Саванну настільки заскочила зненацька команда, що вона підкорилося, сіла, а потім обережно відштовхнулася, щоб привести гойдалку в рух.

"Ти вже купила мені весільний подарунок?" запитала Скарлет.

Саванна опустила плечі. Ні, не купила, і вона ненавиділа себе за те, що дозволила собі стати такою егоїстичною, такою поглинутою почуттям провини, смутку і жалю, що це навіть не спало їй на думку.

"Пробач, Скарлет. Я така безглузда."

"Я сприйму це як "ні", – сказала Скарлет незворушно. "Щоб ти знала. Ти, без сумніву, *найгірша* подружка нареченої, яку я коли-небудь бачила, чула, читала чи зустрічала за все своє життя. Я знаю, що моє весілля не на першому місці в твоєму списку, але ти моя сестра, і я знаю, що ти сумуєш за Ашером, але ти сама винна в цьому, і ти не робиш нічого, щоб виправити це або повернути його назад". Вона ще раз сердито пирхнула, а потім, здавалося, зібралася з думками, відступивши від своєї тиради. "Слухай, я хочу від тебе лише одного. Тож не турбуйся про подарунок. Просто дай мені те, що я прошу".

"Що саме?"

"Спочатку скажи, що *зробиш* це."

"Добре. Як скажеш".

"Я хочу, щоб ти подзвонила Тодду Северингтону у видавництво True Love. Він редактор. Він чекає на твій дзвінок, і я хочу, щоб ти вислухала, що він скаже. Це буде твоїм весільним подарунком мені. Дзвони."

"Редактор романів?" Вона намагалася, щоб її голос був спокійним. "Ти з глузду з'їхала?"

"Можливо, Трент так і думає, коли я зациклююся на букетах і бутоньєрках, але загалом? Ні, я цілком притомна".

"Ні, це не так. Ти втратила свій вічно люблячий розум, якщо думаєш, що я подзвоню якомусь редактору романів, Кеті Скарлет Кармайкл".

"О, Боже, ти спробуєш!" Скарлет вхопилася за ланцюг на гойдалці Саванни і сильно смикнула його, поки він не зупинився. "Ти пригнічена і зневірена. Ти майже не їси. Майже не миєшся. Ти нічого не робиш, окрім як цілими ночами стукаєш по клавіатурі, не даючи спати мені, мамі й татові. Ти зробила *королівський безлад* у своєму житті, і я намагаюся *допомогти* тобі, ти, нездара старшої сестри. Я казала тобі, що не можна скакати на двох конях з однією дупою, але хіба ти мене послухала? Ні, не послухала. Тепер послухаєш. Ти *поговориш* з Тоддом Северингтоном і *послухаєш*, що він скаже. Ти мене чуєш?"

Саванна замислилася, чи можливо, щоб чиєсь обличчя справді стало ще червонішим. Вона боялася, що Скарлет ось-ось лусне, якщо вона не погодиться. "Гаразд. Гаразд. Я послухаю, що він скаже".

З цими словами Скарлет посміхнулася і витягла телефон Саванни з задньої кишені свого квітчастого капрі. "Прямо тут, прямо зараз". Вона постукала по клавіатурі і передала його Саванні.

Саванна подивилася на екран і зблідла, зрозумівши, що її сестра набрала номер.

"Алло? Алло?" Вона ледь чутно почула голос чоловіка.

Вона безмовно похитала головою на Скарлет, але Скарлет підняла руку сестри і притиснула телефон до її вуха, промовляючи: "Скажи "алло"."

"Алло?" – сказала Саванна.

"Міс Кармайкл? Саванна Кармайкл?"

"Так."

"Що ж, чудово. Скарлет сказала, що ви зателефонуєте після обіду".

"Моя сестра дуже переконлива", – сказала вона, звузивши очі на Скарлет.

"Це точно. І абсолютно чарівна".

Саванна подивилася на Скарлет. "*Дехто* може так і подумати".

"Вона сказала, що ви пишете щовечора. І дуже гарні речі".

Саванна накрила слухавку і прошепотіла. "Ти читала мої записи?"

Скарлет знизала плечима, виглядаючи трохи винувано, а потім подивилася на пісок біля їхніх ніг так, ніби це було надзвичайно захоплююче.

Саванна проковтнула. "Сер, я буду відверта. Мене не цікавить нічого з того, що ви скажете. Я пообіцяла Скарлет, що вислухаю вас, тож чому б вам не зробити свою пропозицію, щоб я могла сказати вам "ні", попроситися і перестати марнувати ваш і мій час".

"Зрозуміло. Що ж, міс Кармайкл, я ціную вашу чесність. Я перейду до суті справи, якщо вам цікаво. Як і всі інші у видавничому світі, ми хотіли б опублікувати вашу історію. *Справжню* історію про те, як ви закохалися в Ашера Лі".

"Вибачте, сер", – глухо сказала вона, почувуючись сумною, втомленою і вкрай роздратованою Скарлет. "Ця історія не продається. Дякую за пропозицію, але я..."

"Що ж, я дуже радий це чути, бо я не хочу її купувати".

Спочатку вона подумала, що не розчула його правильно. "Що?"

"Я *не* хочу купувати вашу історію", – повторив він чітким голосом. "Я хочу виставити її на аукціон. На благодійність. Зокрема, для благодійної організації, пов'язаної з Каліфорнійським університетом в Лос–Анджелесі, під назвою "Операція Відновлення". Ви чули про неї? Це моя улюблена благодійна організація з тих пір, як мій брат отримав тридцять два відсотки опіків після того, як біля його Хаммера в Іраку вибухнула саморобна вибухівка. "Операція Відновлення" відновлює обличчя поранених ветеранів. Вони проводять великий благодійний захід у Вашингтоні, округ Колумбія, на День праці, і якщо ви захочете написати свою історію, ми могли б виставити перший примірник на аукціон, а потім надрукувати більше копій для продажу, і після того, як ми покриємо наші витрати, сто відсотків прибутку піде на користь "Операції Відновлення". Ви з містером Лі зараз дуже популярні, і я впевнений, що ваша історія принесе багато грошей для "Операції Відновлення", і я подумав, що, можливо..."

Саванна хитала головою вперед–назад, а сльози текли по її обличчю. Якимось чином їй вдалося підняти очі на Скарлет, яка перестала розгойдуватися і посміхалася до неї крізь сльози.

"Це те, про що ви хотіли б поговорити, міс Кармайкл?"

Саванна затиснула телефон між плечем і вухом, тильною стороною долоні провела по очах, а іншою потягнулася до руки своєї співчутливої, розумної, дивовижної молодшої сестрички.

"Так, містере Северингтон", – тремтячим голосом відповіла вона, і на її серці вперше за тиждень з'явилася легка надія. "Це, безумовно, те, про що мені було б цікаво поговорити".

***

Саванна подивилася на будинок Ашера, а потім знову на рукопис, що лежав на пасажирському сидінні поруч з нею. Вона глибоко вдихнула, в сотий раз запитуючи себе, чи не було все це великою помилкою.

Минуло чотири тижні відтоді, як вона вперше розмовляла з Тоддом Северингтоном, і, окрім відвідин весілля Скарлет, Саванна проводила весь день, кожен день, пишучи історію про те, як вони з Ашером закохалися. По–своєму. Вона поділилася книгою лише зі своєю матір'ю, Скарлет і Тоддом, і всі вони погодилися, що це гарно розказана історія про двох невдах, які знайшли одне одного і закохалися. Це була історія, яку Саванна хотіла, щоб про неї написали в *Phoenix Times*. Це була правда, і її краса просвічувала крізь неї.

Роман вже пройшов одне редагування і потребував ще одного перед аукціоном, який мав відбутися через три тижні. Але перш ніж вони змогли зробити ще один крок вперед, Саванна наполягла, що їй потрібен дозвіл Ашера.

Вона проковтнула клубок у горлі і відчинила дверцята машини, взяла з сидіння червону теку і понесла її під пахвою до входних дверей. Міс Поттс відповіла після двох дзвінків.

Коли двері відчинилися, на Саванну нахлинули спогади про час, проведений з Ашером, і вона втягнула в себе повітря. Прихід до нього додому в перший день... його очі в дзеркалі... те, як він дивився на сходах з яскравим сонячним світлом за спиною... як він тягнув її вгору сходами до своєї спальні.

Вона заскиглила, а потім змусила себе зосередитися на причині, через яку вона тут опинилася. Обличчя міс Поттс не було особливо привітним, але принаймні вона не грюкнула дверима.

"Привіт, Саванна Кармайкл".

"Здрастуйте, міс Поттс. Рада вас бачити."

"Хм", – сказала вона, кинувши погляд на рукопис, а потім назад на Саванну. "Ти ж знаєш, що Ашера тут немає."

"Знаю". Вона глибоко вдихнула. "Як він?"

"Одужує".

Саванна відчайдушно хотіла поставити ще кілька запитань, але вона бачила, як міс Поттс подумки змикає ряди навколо Ашера, щоб захистити його.

Відтоді, як Скарлет повернула свій телефон, Саванна писала Ашеру по одному повідомленню щодня о четвертій годині дня, і сенс його завжди був однаковий: *Я зробила помилку. Мені шкода. Я сумую за тобою. Я кохаю тебе понад усе на світі. Сподіваюся, що колись ти даси нам ще один шанс.*

Вона ще не отримала відповіді, але, пишучи їхню історію, вона знову пережила ніжність і багатство їхніх стосунків. Найбільше їй запам'яталися слова, які він сказав їй після того, як вони разом провели вихідні в Меріленді. Обговорюючи її майбутній переїзд до Фенікса і його переїзд до Меріленду, він сказав: *Це не те кохання, яке закінчується. Воно назавжди. Не має значення, якщо ти поїдеш до Фенікса, а я залишуся тут. Ми знову знайдемо один одного.*

Вона знала, що гнів і біль потребують часу, щоб зажити, особливо коли хтось вже зазнав травми від медичних процедур. Але вона вірила, що їхнє кохання не закінчилося, і вона вірила, що вони знову знайдуть одне одного.

"Він взагалі був удома?"

Губи міс Поттс стиснулися в тонку лінію. "Чим можу допомогти, дорогенька?"

"Мене попросили написати книгу".

Обличчя міс Поттс скривилося від несхвалення, а її очі кинулися на теку, наче вона була вкрита брудом. "Думаю, нам краще попрощатися, дорогенька".

Коли двері почали зачинятися, Саванна виставила ногу в кросівках, щоб зупинити їх. "Будь ласка!"

Міс Поттс відчинила двері, обдарувавши Саванну смертельним поглядом.

Саванна заговорила тихо, її голос тремтів від нервів. "Це наша з Ашером історія, так, як вона мала бути розказана. Так, як я хотіла б, щоб вона була розказана. Як я її бачу. Вона красива, ніжна і показує все найкраще, що є в ньому, в нас. Обіцяю вам, цього разу я все зробила правильно".

Обличчя міс Поттс пом'якшало... ледь-ледь. "Молодець. Але заробляти гроші на історії цього бідолахи було б..."

"Я не заробляю!" сказала Саванна. "Обіцяю вам. Я не заробила ні копійки на історії Ашера і на своїй історії. Я розірвала чек від *Phoenix Times* і сказала їм, що не працюватиму на них, навіть якщо від цього залежатиме моє життя".

"А це?" Міс Поттс жестом показала на книгу, наче це була купа лайна, при цьому одна її старовинна ніздря згиналася від огиди.

"Це для доброї справи".

"І ця справа – твоя кар'єра, дорогенька?"

"Н–ні. Я написала її для аукціону... на користь "Операції Відновлення"."

Міс Поттс не могла приховати свого здивування. Вона знову подивилася на червону папку, ніби вона насправді не смерділа до небес. "'Операція Відновлення'?"

"Так, мем. Це наша з Ашером історія, так, але всі виручені кошти підуть на "Операцію Відновлення"."

"Хм." Її очі були значно менш крижаними. "Що ти хочеш, щоб я зробила?"

"Я сподівалася, що ви дасте мені його адресу. Мені потрібен його дозвіл".

"Абсолютно ні." Вона подивилася в землю, кілька разів моргнула. Її голос був різким, коли вона заговорила знову. "Ти навіть не уявляєш, як сильно ти скривдила того хлопчика".

"Уявляю", – прошепотіла Саванна, по її обличчю котилися сльози. "Обіцяю вам, я знаю. У всьому світі не вистачить жалю, щоб висловити мій жаль".

Очі міс Поттс заблищали, коли вона підняла голову. "Я не можу дати тобі його адресу, Саванно".

"Ви можете відправити це йому поштою? Я заплачу за нічну доставку. Але чи попросите ви його прочитати її? Попросите його дозволу надрукувати?"

"Я мушу спочатку прочитати його".

Рот Саванни відкрився від здивування і вдячності, і вона енергійно кивнула. "Звичайно! Звичайно, ви можете прочитати це. Будь ласка, прочитайте це."

"І тоді я вирішу, чи надсилати його, чи ні. Тобі не треба мені платити".

Коли Саванна передавала рукопис своїй другій вчительці, до перших сліз додалося ще більше, коли вона віддавала його в руки.

"Ця стаття в газеті була жахливою, Саванно. Багато чого можна було б покращити".

"Так, мем, але я цього не писала. Я знаю, що він мені не повірив. Але я присягаюся вам, що те, що я подала, і те, що вони надрукували, було абсолютно різним. Це", – вона показала на рукопис, – "*наша історія*".

"Що ж, подивимось. До побачення, мабуть".

Міс Поттс почала зачиняти двері, але Саванна відчула раптове печіння в животі, щоб сказати більше, щоб бути впевненою, що найближча до Ашера людина знає, що вона все ще відчуває до нього.

"Міс Поттс?"

Міс Поттс знову висунула голову з дверей. Саванна заговорила поспіхом. "Я кохаю його. Я так сильно його кохаю. Я кохаю його понад усе на світі. Мене вбиває те, що я не можу бути з ним".

Міс Поттс якусь мить дивилася на неї. Нарешті вона голосно зітхнула, несхвально похитавши головою на Саванну.

"Попри все", – нарешті сказала вона, – "він все ще кохає тебе теж. І він хотів би цього не робити, але нічого не може з собою вдіяти". Вона знизала плечима. "Люди чекають все життя на те, що ви двоє знайшли одне з одним. Це не зникає просто так, незалежно від того, як сильно ви робите один одному боляче".

Плечі Саванни здригалися від тихих ридань, коли міс Поттс говорила.

"Дякую", – вимовила Саванна, приголомшена щедрістю міс Поттс. Вона на мить заплющила очі, щоб дати змогу диву від цих слів увібратися в себе. "Дуже вам дякую".

"Ти маєш знати ще дещо, дорогенька". Міс Поттс закріпила папку під пахвою і сягнула рукою до кишені, витягнувши телефон Ашера і показавши його Саванні. "Він знав, що йому потрібно зосередитися на медичних процедурах, як тільки він приїде до Меріленду, тому залишив це мені. Чесно кажучи, я не думаю, що він зміг би взяти його з собою. Не тоді, коли всі ці жахливі дзвінки надходили безперервно, коли він поїхав до Меріленду. Як би там не було. Ти, напевно, не заслуговуєш цього знати, але я буду відчувати провину кожен день о четвертій годині, якщо не скажу тобі. Він не ігнорує твої повідомлення щодня, Саванна. Він просто не отримує їх".

Міс Поттс зачинила двері, пообіцявши, що буде на зв'язку.

Він все ще кохав її. Незважаючи ні на що, він все ще кохав її.

Вперше за багато тижнів Саванна зробила глибокий, повний вдих, який наповнив її легені без болю. І її серце, яке без нього відчувало себе таким осиротілим і загубленим, згадало – без пронизливого болю втрати – що серце Ашера все ще було її домом.

РОЗДІЛ 18

"Чорт забирай!"

Армійський спеціаліст Фред Нотт сидів за столом навпроти Ашера, безуспішно намагаючись взяти першу карту з акуратної колоди.

"Спробуй ще раз", – сказав Ашер, використовуючи нову руку, щоб підняти стопку карт перед собою і скласти їх у віяло з невеликою допомогою лівої руки.

"Тобі легко говорити".

"Ей, мені довелося вчитися всьому так само, як і тобі. У мене лише п'ять тижнів, солдате. Через п'ять тижнів ти будеш таким же швидким, як і я". Ашер простягнув руку і прибрав колоду. "Давай. Спробуй ще раз."

Фред простягнув руку вперед, його сильно обгоріле обличчя стало маскою зосередженості, коли він використовував біонічний вказівний палець, щоб зсунути першу карту з колоди і взяти її між вказівним і великим пальцями. Він підняв її і промовив. "Поглянь на це!"

Ашер посміхнувся у відповідь. "Бачиш? Я ж казав, що в тебе вийде".

Фред втупився в карту, і його обличчя трохи опустилося. Ашер знав ці знаки. Його друг ось–ось засмутиться.

"Я сприймав це як належне, розумієш?" – сказав Фред, швидко кліпаючи на Ашера, а потім знову втупився в картку. "Найдурніші, найдрібніші речі, які я міг робити раніше. Я навіть не був вдячний".

"Мати руки було чимось, що ми *всі* сприймали як належне. Ви *повинні* сприймати їх як належне. Не варто зациклюватися на цьому, Фредді. Спробуй тепер зубочистки." Він посунув коробку з зубочистками по столу і спостерігав, як до Фреда повертається концентрація, коли він намагається взяти лише одну.

За останні п'ять тижнів Ашер не тільки майже навчився користуватися своєю біонічною рукою, яку він носив майже постійно, окрім часу, коли спав, але й пройшов дві процедури на обличчі. Йому вмонтували магніти в шкіру на місці колишнього вуха і встановили протез. Коли він вперше подивився в дзеркало на своє нове вухо, йому довелося дивитися двічі, настільки шокуючим було побачити однакові вуха з обох боків голови. Перше, що він зробив, це записався на прийом до перукаря, якого йому порекомендувала одна з медсестер, і підстригся коротко і стильно, як у старших класах школи.

Йому зробили дві нескладні операції: видалили ділянки деформованої рубцевої тканини на обличчі, підняли повіку і замінили сильно зарубцьовані ділянки здоровими шкірними трансплантатами. Через два тижні лікарі візьмуть невеликий клапоть шкіри з правого боку лоба, біля лінії росту волосся, і використають його, щоб відновити куточок носа і встановити нормальний контур очей. А у вересні йому ще потрібно було вирівняти щелепу та вилиці за допомогою силіконових імплантатів. Ашер справді почав відчувати себе по–іншому, ніби він більше впізнавав себе, ніби він починав фокусуватися на собі.

Але в той час, як його обличчя зазнавало таких успішних змін, ніщо в світі не могло зцілити його розбите серце.

Коли Ашер втратив батьків, він навчився за допомогою чудового психотерапевта розділяти своє горе так, щоб воно не поглинуло все його життя. Щодня він виділяв собі близько години, щоб згадати матір і батька, переглянути фотографії та пригадати улюблені моменти, але коли відведений час закінчувався, він змушував себе думати про інші речі, змушував себе зателефонувати другу, зробити фізичні вправи або якимось іншим чином повернутися до свого життя.

Таку ж стратегію він застосовував і зараз. У тихі хвилини він дозволяв собі думати про Саванну протягом певного часу, але суміш емоцій, які він відчував, була настільки жорстокою, що навіть п'ятнадцять хвилин залишали його фізично бездиханним. Гнів, зрада, кохання, туга і нестерпний смуток. Здебільшого він просто молився, щоб цей біль закінчився. Щоб не відчувати себе таким самотнім і розгубленим. Щоб знайти спосіб відпустити її або повернути, бо він не міг жити в цьому похмурому місці вічно.

Він перечитав статтю двічі, коли приїхав до Меріленду, і тихо заплакав після другого прочитання, переповнений болем, який відчував. *Страшило? Чудовисько?* Він навмисно сховався від світу, щоб уникнути подібних хльостких коментарів, і почути їх з її вуст – від Саванни, яку він кохав понад усе, – розривало його на шматки. Він порушив власні правила, запросивши її у своє життя, і ось результат: приниження, сором, зрада, цілковитий і повний розрив серця. Навіть найсильніший удар в живіт не міг би завдати йому фізичного болю сильніше, ніж похмурі спогади про той жахливий ранок на його кухні.

Коли він згадував той ранок у всіх його несамовитих деталях, він вагався між тим, що вона була амбітною, бездушною шахрайкою, яка мала б отримати нагороду за свою акторську майстерність, і молодою жінкою, яку зрадив хитрий редактор, і все через те, що вона була засліплена можливістю відродити кар'єру, над якою вона так важко працювала і яку втратила.

Він все одно розсердився б на неї, якби стаття була надрукована під псевдонімами, але йому було б легше повірити, що вона просто намагалася з'їсти і свій пиріг, і чужий: написати історію, яку їй доручили, зберігаючи при цьому свою анонімність. Йому все одно не сподобалося б, що вона використала їхню історію без його дозволу, але якби не його сильне приниження, яке наклалося на цю ситуацію, він, можливо, зміг би пробачити їй помилку, що дозволила амбіціям взяти гору над її судженнями.

Понад усе на світі він сумував за нею. Він хотів знати, що час, який вони провели разом, був справжнім, і що, так, вона зробила дуже велику помилку, але її наміром ніколи не було його приниження і зрада. Він просто не знав, як у всьому цьому розібратися.

У своїх снах він бачив її обличчя, коли вона плакала у нього на кухні. Він чув її голос у своїй голові, який благав його сказати їй, що ще не пізно, що вона кохає його понад усе на світі. Він прокидався в тому ж холодному поту, що й тоді, коли повертався додому з поїздки, тому що...о *Боже*...він хотів їй вірити. Він ніколи не відчував такої любові до Саванни, яку, як він вірив, вона відчувала до нього. Після того, як він дізнався, як виглядало життя з Саванною, яка його кохала, життя без неї стало майже нестерпним.

Як і більшість ампутованих, Ашер знав, що таке відчувати фантомну кінцівку. Він часто відчував свою руку, ніби вона все ще була прикріплена до

тіла, і все ще тягнувся до неї посеред ночі, щоб знову і знову усвідомлювати, що її відрізали на операційному столі в Кандагарі.

Присутність Саванни переслідувала його, як фантомна кінцівка. Там, де вона колись лежала поруч з ним. Там, де вона жила в його серці. Коли він думав про її усміхнене обличчя, або про її тіло, що піднімалося назустріч йому, або про її голос, що промовляв слова *"Я закохуюся в тебе"*, або про те, як її очі пом'якшали від любові, коли вона дивилася на нього, він не міг переконати себе, що все це було вигадкою. Його серце не дозволяло розуму повірити в це, незважаючи на беззаперечні докази, що свідчили проти неї. Він сумував за нею так само, як і за своєю рукою, як за чимось, що належало йому, і було в один жахливий, жорстокий момент відірване від нього.

Незважаючи ні на що, Ашер все ще був глибоко, безповоротно закоханий у неї, але він ненавидів себе за це, тому що поки він не зрозумів, що насправді сталося, кохати Саванну було нерозумно і небезпечно. І оскільки він більше не довіряв їй, як би сильно не хотів їй вірити, як би сильно не хотів пробачити, і незважаючи на те, як сильно він все ще кохав її, дізнатися правду здавалося найнедосяжнішою річчю з усіх можливих.

***

"Ти добре справляєшся, Ашере", – сказав полковник МакКафрі, оглядаючи обличчя Ашера. "Мені подобається, як швидко спав набряк. Думаю, ми можемо розпочати наступну процедуру на кілька днів раніше. Я перевірю, чи є вільні місця в операційній на завтра, подивлюся, чи зможемо ми записати тебе на трансплантацію носа".

Ашер кивнув.

"Я також чув, що ти дуже підбадьорюєш деяких недавніх ампутованих, які намагаються навчитися справлятися з цим".

"Я знаю, як це, сер, повертатися додому ні з чим. У такому вигляді."

"Я чув, що ти вмієш знаходити спільну мову з дітьми. Ніколи не думав про те, щоб взяти в цьому більшу участь?"

"Що ви маєте на увазі, сер?"

"Оплачувана посада або волонтерство. Розповідати свою історію, пропонувати підтримку, навіть вивчати терапевтичну сторону догляду. Можливо, отримати ступінь, який ти так і не отримав в університеті Джона Гопкінса".

Ашер мусив визнати, що йому подобалося працювати з новими хлопцями. Вони були молоді, і багато хто з них здавався таким безнадійним. Він був в унікальному становищі, бо міг їх зрозуміти.

"Я подумаю над цим, сер".

"Якщо не заперечуєш, Ашере, ти виглядаєш трохи пригніченим. Коли ти був тут у червні, ми дуже коротко говорили про одну молоду жінку".

Ашер відвів погляд. "Це складно, сер."

"Ти виглядаєш нещасним через це." Лікар глибоко зітхнув. "Я читав статтю, Ашере."

Ашер здригнувся, від збентеження його щоки запалали.

"Я розумію, як ти розлютився через це".

Ашер кивнув, все ще відводячи погляд.

"Вона не дуже хороший письменник, але історія?" Він видав клацаючий звук. "О, я не знаю. Здається, ви, діти, дуже кохали одне одного".

Ашер проковтнув клубок у горлі і нарешті підняв очі на свого лікаря. "Я кохаю її. Більшість днів мені хочеться вбити її, але я кохаю її. Я просто не знаю, що з нею робити".

"Жінки. Не можна з ними жити. Але вбивати їх – погана ідея. Ти пробував поговорити з нею? Тепер, коли галас вщух?"

"Я намагався зосередитися на тому, що я тут".

МакКафрі кивнув. "Я розумію це. Особливо, якщо ти більше не хочеш бути з нею. Вона назвала тебе страшилою".

"Вона цього не писала, сер."

"О, ні?"

Ашер моргнув, усвідомивши, що він сказав, як він щойно захистив її, не подумавши про це. Це збентежило його, але він не хотів про це думати. "Ну, вона стверджує, що не робила цього".

"Гадаю, тобі треба дещо з'ясувати, Ашере."

"Думаю, так, сер."

"Можна я скажу одну річ?"

Ашер кивнув.

"Ти роками приходив сюди на обстеження, і ми не могли змусити тебе спробувати щось нове або дозволити знову приспати тебе після того, через що ти пройшов у Бруку. І раптом ти тут. Ти хочеш нову руку, хочеш попрацювати над обличчям. Та стаття? Це був змішаний мішок: частково історія кохання і, так, частково приниження. Але, бачиш, вона змінила тебе, Ашере. На краще. Вона допомогла тобі рухатися вперед. А ми дозволяємо лише певним людям змінювати нас. Ми хочемо змінюватися тільки для певних людей. Якщо вона варта того, щоб змінитися заради неї, з нею, мабуть, варто поговорити".

"Дякую, сер."

Доктор МакКафрі підвівся, і Ашер наслідував його приклад, пропонуючи свою праву руку і відчуваючи гордість, коли його лікар зміг міцно потиснути її. Він повернувся, щоб піти.

"О, і Ашере?"

"Так, сер?"

"Я подивився на неї. Вона дуже гарненька. Якщо вона не твоя дівчина, гадаю, вона не буде самотньою занадто довго, так?" Потім він посміхнувся і сів назад за свій стіл, одразу ж переключивши свою увагу на файли, що чекали на нього.

Ашер зачинив двері, стоячи в маленькій приймальні зі стиснутою в кулак сильною рукою. Думка про те, що Саванна з кимось іншим, з кимось іншим, окрім нього, викликала у нього такий відчай і таку лють, що йому захотілося вдарити когось. Він все ще не знав, що робити, але дуже сумував за нею, і хоча він не був готовий до розмови з нею, йому потрібно було принаймні дізнатися, чи почала вона рухатися далі.

"Ашере!" Голос Трента Гамільтона був здивованим, але захопленим. "Як справи? Ми з татом допиваємо бурбон, який я пив у тебе вдома того дня. Його ледве залишилося на складі в Jingles Liquor".

"Радий за вас. Радий, що зміг познайомити тебе з класикою." Ашера дивно втішив знайомий акцент Трента, який був схожий на акцент рідного міста. "Гадаю, тебе можна привітати".

"Так, сер. Я тепер одружений чоловік."

"Радий за тебе, Тренте. Як Скарлет?"

"З нею все гаразд. Ми провели тиждень на Мауї і чудово провели час."

"Радий це чути."

Ашер зробив паузу. Він відчув, як крапельки поту стікають по його обличчю.

"Ашере, хіба ти не хочеш дізнатися про Саванну?"

Ще одна довга пауза. Його голос хрипко звучав у вухах, коли він заговорив знову. "Як у неї справи?"

"Ну, сер, їй було погано деякий час після того, як ти пішов. Цілими днями лежала в ліжку. Не їла. Спала дуже довго. Скарлет ледве виводила її на прогулянку на свіже повітря. Вона схудла, і її обличчя завжди було набряклим".

Серце Ашера стискалося від думки про її нещастя. "Ти сказав "деякий час". А зараз?"

"Їй набагато краще. Як тільки вона почала писати цю книгу, вона здавалася..."

"Саванна пише книгу?"

"Так. Ти ж знаєш, ті репортери та видавці турбували її тижнями. Нарешті вона зупинилася на одному".

Лють закипіла в ньому, як кислота. Вона провела тиждень, почувуючись сумною, а потім здалася...ймовірно, шкодуючи про своє необдумане рішення відмовитися від роботи у Феніксі...і прийняла контракт на написання книги. Чорт забирай, вона виявилася такою ж бездушною, як він і боявся.

"Що ж, сподіваюся, вона отримала хороший аванс. Мені треба йти, Тренте."

"О, ну, я ... Гаразд. Було приємно почути тебе, Ашере."

"Так. Бережи себе".

Ашер поклав слухавку, дістав з кухонної шафки стаканчик і наповнив його наполовину тим самим бурбоном, який так любив Трент.

Він ходив по кухні, адреналін змушував його тіло тремтіти від гніву. Вона оплакувала його і смерть їхніх стосунків протягом тижня, перш ніж погодилася написати про них книгу, а потім, раптом, їй стало набагато краще. Він підняв склянку, вихилив її вміст і вже збирався кинути в стіну, коли пролунав дзвінок у двері. Поставивши склянку на стіл, він пішов відчиняти двері.

Кур'єр простягнув йому посилку. "FedEx. Розпишіться, будь ласка".

Ашер розписався на квитанції про доставку, а потім заніс коробку назад до будинку. Він поставив її на стійку і знову наповнив склянку. Його серце обливалося кров'ю по всьому штату Меріленд, поки вона змирилася з ним і почала писати книгу. Було недостатньо того, що вона випотрошила його у статті в *Phoenix Times*. Їй потрібно було зробити це ще й у книжковому форматі.

Що ж, цього разу він подасть на неї до суду. Він відсудив би у неї штани за наклеп, образи і все, що тільки можна було придумати. Він випив бурбон і не звертав уваги на печіння в очах.

"Чорт забирай!" – закричав він, врешті–решт жбурнувши склянку в стіну зі схлипуванням. Вона розлетілася на друзки по всій кухонній підлозі. Він *не* збирався плакати через неї, хоч як би йому не було боляче.

Він повернувся до коробки на столі. Йому не завадило б відволіктися, навіть якщо б це була щотижнева пошта від міс Поттс. Він розірвав вкладку і сів у вітальні, все ще переживаючи новину про Трента.

Перевернувши коробку, він злегка струснув її, і йому в руки висипалася червона папка з жовтою липкою запискою зверху. На ній було написано: "Любий Ашере. Прочитай це. Я б не просила, якби це не було важливо. Міс Поттс".

Він втупився в непоказну папку, гадаючи, що ж це таке.

Ніщо не підготувало його до шоку від титульної сторінки, коли він відкрив її.

Одного разу

Автор: Саванна Калхун Кармайкл

Він провів долонею по написаних словах, торкаючись їх, гадаючи, чи не торкалися їх пальці Саванни, і чомусь знав, що так і було. Його очі, які й без того горіли, тепер болісно сльозилися, коли він дивився на її ім'я.

"Одного разу", – зітхнув він.

Він закрив папку і ще раз перечитав записку міс Поттс, потім відкрив папку і ще кілька секунд дивився на заголовок. Чи наважиться він прочитати? Міс Поттс, яка любила його як онука, просила його про це, казала, що це важливо. Він глибоко вдихнув, перегорнувши сторінку.

Одного разу сонячного травневого дня я підійшла до будинку Ашера Лі, одягнена в сарафан, позичений у сестри, тримаючи в руках тарілку зі свіжоспеченим тістечком як пропозицію миру в південному стилі. Чесно кажучи, я не знала, чого очікувати.

Ось що я знала про Ашера Лі: він був солдатом, який отримав каліцтво в Афганістані, після чого повернувся до нашого маленького містечка Денверс, штат Вірджинія, і відтоді його майже ніхто не бачив.

Я й гадки не мала, що того дня розпочинаю найважливішу подорож у своєму житті..що я, в буквальному сенсі, зустріну чоловіка своєї мрії. Що я закохаюся так глибоко, так сильно і безповоротно, що коли втрачу його, то буду майже невпізнанною. Я й гадки не мала, що моє найбільше кохання стане моїм найбільшим жалем і що я опинюся в пастці напіврозпаду кохання до того, хто ледве міг дивитися на мене. І все ж, знаючи все, що я знаю зараз, я все одно позичила б той сарафан і спекла б ті тістечка, тому що кохання до Ашера Лі було найбільшим подарунком, який мені коли–небудь дарували, і те, що він кохав мене протягом того короткого часу, коли ми були разом, навчило мене всьому, що мені коли–небудь

знадобиться знати про справжнє кохання. Навіть якщо я більше ніколи не зможу його мати, я знала, що таке бути для когось усім... одного разу.

"Боже мій", – сказав він, коли слова на сторінці попливли перед ним. "Саванна".

Він відкинувся на спинку стільця і продовжував читати, не рухаючись, хіба що перегортав сторінки протягом наступних трьох з половиною годин. Він сміявся і плакав, заплющував очі від болю і зупинявся на миті, коли був надто приголомшений, щоб продовжувати.

Це була найпрекрасніша історія кохання, яку він коли–небудь читав. З усіх, що він коли–небудь читав. За все своє життя. У всій його бібліотеці не було історії, яка б могла з нею зрівнятися. І коли він читав, то пригадував кожне слово, кожну мить, кожен погляд і дотик. Він відчував запах її лимонного шампуню і смак запіканки з французьких тостів. Він пам'ятав м'яке тепло її живота під кінчиками пальців, те, як вона зітхала йому в рот, коли вони кохалися.

Це розірвало його серце на шматки і одразу ж зцілило його. Він ніколи не знав, як відчайдушно вона боролася з рішенням написати цю історію, боячись його реакції, завжди сподіваючись, що він зрозуміє, бажаючи, щоб був інший шлях, зрештою, поставивши все на довіру, яку вона встановила зі своїм редактором, тільки для того, щоб бути повністю зраженою. Він не сумнівався в її правдивості, він це відчував. І він нарешті зрозумів, як це сталося, як вона закохалася в нього і як вона вірила, що навіть якщо ця історія засмутить його, їхнє кохання зможе витримати одну маленьку статтю в одній маленькій газеті за багато штатів від нього. Вона, звичайно, ніколи не очікувала, що її піддадуть редагуванню. Вона ніколи не очікувала, що її підхопить головна стрічка новин. Вона ніколи не очікувала, що вона стане вірусною.

Вона відмовилася від роботи в *Phoenix Times* і від усіх інших газет, включаючи *New York Sentinel*, які пропонували їй роботу в їхньому відділі "Людські інтереси". Як це, мабуть, було боляче...чи чудово?... кажучи їм, щоб вони забиралися геть. Він майже посміхнувся.

Єдине, чого він не розумів, – чому вона нарешті здалася і вирішила заробити на цій історії. Він мусив визнати, що книга була чудово написана і зображувала їх обох правдиво, якщо не злегка романтизовано. Цією історією можна було пишатися, хоча він все ще заперечував проти того, щоб вона заробляла на фіаско з *Phoenix Times*. Він все ще відчував, що це неправильно.

Потім він дійшов до останньої сторінки.

Я думала, що повернення моєї кар'єри було важливішим за все, але я помилялася. Найважливішим був Ашер, і втрата його стала найважчим випробуванням у моєму житті, хоча я змушую себе виживати.

Але найгірше у виживанні іноді те, що чекає на тебе по той бік. Ашер знав це, коли повернувся додому з Афганістану в порожній будинок у місті, яке не могло його прийняти, але він вирішив вижити і продовжувати жити далі. Колись я вважала, що він вижив для мене, але тепер я не впевнена, що це так, адже я завдала йому більше болю, ніж будь–хто інший коли–небудь завдавав або завдасть.

Як я вже казала, я думала, що повернення моєї кар'єри було важливішим за все, але я помилялася. Тепер я знаю, що я втратила, і мій жаль безмежний і нескінченний, тому що я завжди буду кохати Ашера Лі, і все, що я можу зробити, це спробувати бути людиною, яку він так сильно кохав колись.

КІНЕЦЬ

Ашер зробив глибокий, тремтячий вдих, сльози текли по його обличчю. Вони зісковзнули з його підборіддя і тихо впали на сторінку, і коли вони розтікалися, він зрозумів, що на наступній сторінці теж є слова.

Він перегорнув сторінку, і якщо він уже був подвоєний впливом їхньої історії, то те, що він прочитав далі, зрівняло його з землею:

100% прибутку від "*Одного разу*" піде на користь "Операції Відновлення", неприбуткової організації, що базується в Каліфорнійському університеті в Лос-Анджелесі, яка надає послуги медичних експертів, необхідних для відновлення поранених воїнів.

Він заплющив очі, закриваючи підшивку, але міцно притискаючи її до грудей. Він довго сидів нерухомо, даючи їхній розповіді осмислитися, змирившись з тим, що вона говорила правду, і страшенно бажаючи бути з нею, доторкнутися до неї, поговорити з нею і сказати їй, що ще не пізно, що ніколи не буде пізно, тому що він ніколи нікого не кохатиме так сильно, як кохає її.

Коли він не міг більше терпіти, він розгорнув першу сторінку і почав читати її знову і знову. Він читав до пізньої ночі, знову і знову, поки очі не почали горіти, і не настав час їхати в лікарню на наступну операцію.

РОЗДІЛ 19

Вперше ти усвідомлюєш, що він кохає тебе так само сильно, як ти кохаєш його

"Саванна Калхун Кармайкл, ти взагалі мене слухаєш?"

Скарлет, яка тримала між елегантно наманікюреними пальцями товстий журнал для батьків, дивилася на Саванну знайомим притиснутим поглядом. Саванна поправила своє сидіння на перилах ганку, щоб дивитися прямо на молодшу сестру, яка тільки того ранку дізналася, що чекає на дитину.

"Так. Дванадцять рекомендацій, як влаштувати вашу дитину в найкращий дошкільний заклад." Саванна зітхнула. "Чи не зарано про це думати?"

"Зовсім ні". Скарлет закрила журнал і поклала його собі на коліна. "Травнева дитина. Хіба це не чудово? Ти щаслива, що станеш тіткою?"

"Дуже чудово. І дуже щаслива, що мій племінник чи племінниця матиме найкращу маму в місті".

Скарлет посміхнулася і подивилася через перила ганку, коли поливальна машина почала ліниво обертатися. "Важко повірити, що літо майже закінчилося. До Дня праці не залишилося й двох тижнів".

Саванна кивнула, думаючи про Ашера. Знайома тяжкість не була такою важкою, як до написання "*Одного разу*", але все ж таки була присутня.

Минулого тижня міс Поттс надіслала записку: *Ашер каже, що ти можеш публікуватися. – Міс Поттс.*

Спочатку Саванна зраділа, бо це означало, що Ашер прочитав її книгу, яку вона старанно писала як любовний лист до нього, відкриваючи йому своє серце на кожній сторінці і сподіваючись, що, прочитавши правду їхньої історії, він зрозуміє рішення, які вона прийняла. Але дні йшли за днями, а від Ашера не було жодної відповіді, і вона знову занепала духом. Останнім часом, особливо коли вечорами ставало прохолодніше, вона все частіше думала про Різдво, гадаючи, чи зможуть вони з Ашером почати все спочатку, коли він повернеться додому. Це була єдина фантазія, яка дійсно тримала її на ногах.

"Я рада, що ти продовжуєш писати", – сказала Скарлет. "Я думаю, це чудово, що Тодд запропонував тобі аванс на твою наступну книгу".

"Ммм", – прошепотіла Саванна. "Думаю, я зніму маленьку квартирку в місті. Заберуся геть з-під маминого і татового волосся. У сонячну кімнату, де я зможу писати".

"Ми з малятком поїдемо в гості до знаменитої тітоньки Ванни, письменниці, яка пише романи. Хто б міг подумати, що ти цим займатимешся?"

Саванна посміхнулася до сестри. Останнім часом вона знову могла посміхатися. Не можна сказати, що вона була щаслива, але життя продовжувало рухатися, продовжувало вимагати, щоб вона жила, а Саванна, як і Ашер, вміла виживати.

"Звичайно, не я. Це далеко від журналістських розслідувань, але я відчуваю, що це правильно. Більш правильним, ніж я могла очікувати. І ніхто і ніколи більше не зможе зламати те, що я пишу. Я подбала про це. Остаточне

затвердження всіх правок – це перше, на чому я наполягала у своєму новому контракті".

"Твоя книга була чудова, Ванно. Ашер ніяк не міг прочитати її і подумати інакше".

Саванна знизала плечима. "За моїми припущеннями, він прочитав її щонайменше п'ять чи шість днів тому. Я сподівалася почути від нього відповідь. Але..."

"Дай йому трохи часу", – сказала Скарлет. "Можливо, у нього була запланована операція на той день, коли вона вийшла, або на наступний. Можливо, йому потрібно було прийти до тям. Я знаю, що це важко, але будь терплячою".

Саванна кивнула, але всередині вона втрачала надію. "Немає іншого способу сказати йому, розумієш? Що я зробила помилку і як мені страшенно шкода. Що він був, є і завжди буде коханням мого життя".

Скарлет підвелася, обійнявши Саванну за талію. "Я просто знаю, що все буде добре".

Саванна хотіла б розділити оптимізм сестри. Натомість вона змінила тему розмови. "Дякую, Скарлет".

"За що?"

"За те, що змусила мене повернутися до світу живих. За те, що любила мене, коли я була такою ненависною. Знаєш, я називала тебе дияволом."

"О, я знаю. Я була там."

"Я була найгіршою подружкою нареченої на світі".

"Саме так", – сказала Скарлет. "Тобі доведеться компенсувати це, ставши найкращою хрещеною матір'ю, яка коли-небудь існувала, чуєш?"

Саванна розсміялася. "Чому ти продовжуєш давати мені шанси?"

"Тому що так чиниш, коли когось любиш. Саме тому я знаю, що Ашер колись повернеться, Ванно. Тому що він кохає тебе. Більше, ніж будь-коли бачила, щоб чоловік кохав жінку. Це просто так не минає".

На очах Саванни з'явилися сльози. "Дякую, Скарлет", – промовила вона, не довіряючи своєму голосу.

Скарлет подивилася на годинник. "Мені треба йти. Я люблю вечеряти в очікуванні. І у мене є великі новини, якими я хочу поділитися сьогодні ввечері. Бідолашний Трент. Сподіваюся, він готовий стати татом".

"Якщо ні", – сказала Саванна, знову обіймаючи сестру, – "я знаю, що ти допоможеш йому впоратися з цим".

Скарлет спустилася сходами ганку до своєї машини, озирнувшись, щоб посміхнутися Саванні. "Я не жартую. Я знаю, що він колись повернеться".

Скарлет здавалася такою впевненою, ніби вона щось знала, але цього не могло бути. Вона б знала, якби Ашер коли-небудь зв'язувався з Трентом або Скарлет. Ні. Вона просто намагалася заспокоїти. Очі Саванни горіли, але вона посміхнулася і кивнула, махаючи рукою на прощання.

Коли Скарлет зникла з поля зору, Саванна сіла на гойдалку і стала спостерігати за вечором. Яскраво-червоні герані виглядали трохи втомленими, адже літо добігало кінця, а азалії не зацвітуть до наступного року. Діти їздили на велосипедах туди-сюди вулицею, а кілька молодих мам прогулювалися з однаковими візочками. Навколо вирувало життя, і хоча Саванна робила все

можливе, щоб не відволікатися, це вимагало зусиль. Вона заплющила очі, відкинувшись на спинку гойдалки.

Вона сумувала за Ашером.

Вона сумувала за ним кожен секунду кожного дня.

І хоча зараз біль був терпимим, він не був менш постійним.

Минуло майже шість тижнів після 4 липня, шість тижнів без жодного слова від Ашера. Їй було цікаво, що він думав, коли читав її книгу, їхню історію. Їй було цікаво, чи сміявся і плакав він так само, як і вона, притискаючи слова до серця, згадуючи найкращі моменти, які вони розділили. Чи він читав її слова з холодною байдужістю, лише погодившись дозволити їй опублікувати їх через те, що це буде корисно? Чи думав він про неї взагалі? Чи все ще кохав її?

"Я впевнена, що ні", – тихо прошепотіла вона, коли прохолодний вечірній вітерець поцілував її щоки.

"Ти впевнена, що не що, любя?"

Вона затамувала подих, а потім заспокоїла себе. Голос Ашера. Звісно. Рідко минала година без уявної розмови з ним, її голова так легко відтворювала його голос, що вона майже могла повірити, що він поруч з нею.

Вона глибоко вдихнула, заплющивши очі, сповнена рішучості насолоджуватися фантазією доти, доки вона триватиме. "Я впевнена, що він мене більше не кохає".

"Тоді ти помиляєшся."

"Тоді я була б..." Її серце закалатало, і вона зробила глибокий, задиханий вдих. Цього не могло бути. Це не міг бути він. Вона завмерла, боячись, що дихання вкраде його. "Ашере?"

"Не відкривай очі, Саванна".

Вона почула, як він піднімається сходами ганку, і намагалася підкоритися його вказівкам, її пальці піднялися з колін, звисаючи над ногами і люто тремтячи від бажання дотягнутися до нього. Вона почула, як він вийшов на ганок і обійшов навколо столу, поки не вмовився на гойдалці поруч з нею.

"Ти тут", – схлипнула вона. "Нарешті ти тут".

"Я тут", – тихо промовив він, і вона почула емоції в його гравійному голосі. Його рука потягнулася до її руки, легко переплітаючись з її пальцями.

"Я хочу розплющити очі".

"Спочатку вислухай мене, любя, добре?"

Вона ривком кивнула головою, її пальці стиснулися навколо його пальців. Це був Ашер. Це був Ашер, який повернувся до неї додому, як і передбачала Скарлет. Вона зробить все, що він попросить. Що завгодно, аби знати, що вони не розлучилися, що вони ніколи не розлучалися, що їхнє майбутнє все ще включає в себе один одного.

"Та стаття".

Її голова впала вперед у скорботі. "Ашере..."

Він говорив поспіхом, але м'яко, ніжно. "Я знаю, що ти не писала її таким чином. Я знаю, що ти б не стала", – він зробив паузу, ковтаючи, – "використовувати ці слова про мене. Я знаю, що ти хотіла захистити нашу ідентичність, і знаю, що ти була шокована тим, скільки уваги це привернуло. Я вірю тобі".

"Я присягаюся тобі..."

"Шшш. Якщо не припиниш перебивати мене, Саванно, мені доведеться поцілувати цей рот, щоб він замовк".

Її серце шалено забилося, і вона серйозно подумувала про те, щоб перебити його знову якомога швидше, але вона знала, що для них було важливо спочатку поговорити.

"Того ранку я не знав, у що вірити. Але мені шкода, що я не повірив тобі. Я повинен був повірити тобі. Я повинен був..."

"Ні", – сказала вона надломленим голосом, стискаючи його пальці. "Ти не мусиш переді мною вибачатися. Я зробила це з нами. Я..."

Вона задихнулася, коли відчула тепло його губ, що притиснулися до її губ, і більше не могла стримувати сліз, плачучи, коли вільною рукою потягнулася до його обличчя, але її зупинила міцна хватка чогось, схожого на руку. Її мозок напружено працював, намагаючись зрозуміти, що її зупиняє, але потім його язик торкнувся її язика, і всі думки в її голові вивітрилися, коли вона знову занурилася в рай, який був його ротом на її губах. Щось, що стримувало її руку, відсунулося, і раптом він обійняв її двома міцними руками, притискаючи до грудей, а дві руки лягли їй на спину. Вона відчула смак солі своїх сліз, а можливо, і його сліз, коли він заглибився в її рот, нахиливши свої губи до її губ, щоб поцілувати її безглуздо, безтямно, так, ніби він все ще кохає її так само сильно, як колись кохав раніше.

Він відсторонився від неї, але швидко відрегулював їхнє положення так, щоб її підборіддя лежало на його плечі, а груди були врівень з його грудьми. Вона розплющила очі і подивилася вниз на свої руки, обхоплені за спиною, і притулилася щокою до його плеча.

"Ти тримаєш мене двома руками".

"Так, тримаю".

Вона засміялася, сльози все ще текли по її обличчю.

"Ти не дав мені торкнутися твого обличчя своєю... рукою".

"Саме так."

"Я хочу бачити твоє обличчя, Ашере."

"Не зараз", – тихо сказав він. "Спочатку ми повинні закінчити розмову про минуле. Коли ми поговоримо про майбутнє, тоді ти зможеш побачити".

Саванна глибоко вдихнула і зітхнула, заплющивши очі і подякувавши Богові за те, що вона знову в його обіймах, і що розмова про майбутнє була частиною його плану. "Гаразд".

"Я отримав твою книгу минулого понеділка, крихітко. Я прочитав її. А потім прочитав ще раз. А потім ще двічі, аж поки не зійшло сонце і мені не довелося вранці їхати в лікарню на третю операцію".

"Ох", – зітхнула вона. Скарлет мала рацію. Він не уникав її. Він був не в змозі зв'язатися з нею.

"Саванно, я понад усе хотів подзвонити тобі або приїхати до тебе, але мені треба було йти на операцію, і мені треба було трохи підлікуватися, перш ніж я зміг би приїхати сюди".

"Звісно."

"Та книга..." Його дихання перехопило від хвилювання, вібрало на її грудях, і вона насолоджувалася відчуттям, що він так близько. "Ця книга була

найпрекраснішою річчю, яку я коли–небудь читав. Вона розповіла мені все, що мені потрібно було знати. Я... я розумію, Саванно. Я розумію, як все це сталося".

На її очах знову з'явилися сльози, коли вона міцніше пригорнула його до себе.

"Я не буду тобі брехати. Коли Трент сказав мені, що ти пишеш книгу, я ледь не втратив надію, але потім міс Поттс надіслала це мені, і, ох, Саванно, мені так шкода, що я сумнівався в тобі".

"Ти мав повне право сумніватися в мені", – схлипнула вона, здригаючись притискаючись до нього. "П–повне право".

"І ти зробила це для "Операції Відновлення", а це означає, що наша історія допоможе зібрати гроші на допомогу іншим пораненим хлопцям. І я... Ну, я дуже пишаюся цим, і хоча в глибині душі я все ще бажаю, щоб наша історія ніколи не була нічиєю справою, окрім нашої – це егоїстично, коли її публікація може принести стільки користі. Якимось чином це робить це нормальним. Навіть більше, ніж нормальним. Означає, що я можу послужити ще раз, зробити щось добре, віддати щось назад. І все завдяки тобі".

"Все завдяки *нам*", – сказала вона. "Мені треба тебе побачити."

"Гаразд. Ще одну хвилину. Я маю сказати тобі ще кілька слів, перш ніж ти подивишся на мене, гаразд?"

"Чому я не можу тебе бачити?"

"Тому що я виглядаю по–іншому, люба, і я хочу сказати ці речі, поки я все ще той Ашер, в якого ти закохалася...я маю на увазі, припускаючи, що ти, тобто ... якщо ти все ще ..."

"Ти не повинен дивуватися."

"Я не вірив тобі. Я відвернувся від тебе."

"Я зробила тобі боляче. Я зробила тобі дуже боляче. Мені так шкода, Ашере."

"Шшш. Я знаю, крихітко. Я знаю." Він ніжно погладив її по спині.

"Я ніколи не переставала кохати тебе, Ашере. Ні на секунду. Жодного разу. Я була настільки дурна, що думала, ніби моя кар'єра може мати для мене більше значення, ніж ти. Тому що я швидко з'ясувала, що ніщо не має для мене більшого значення, ніж ти. Ніщо. І я виживу без тебе... але я не можу *жити* по–справжньому, якщо я не буду з тобою".

Вона відчула, як його тіло пронизало тремтіння від її слів, як скрипнула стара гойдалка під ними, коли він притиснув її до себе якомога сильніше. Її босі ноги були затиснуті між його ногами, а його пальці скрутилися на її спині, і як би вона хотіла, щоб вони лежали голі в його ліжку, сплетеними кінцівками, шкіра до шкіри.

"Я теж тебе кохаю", – нарешті прошепотів він їй на вухо. "Я кохаю тебе так сильно, що відчуваю, ніби повільно помираю від того, що так довго був далеко від тебе."

"Для мене теж."

"Я більше ніколи не хочу розлучатися з тобою", – він дихав їй в обличчя, і від цього у неї по спині пробігли мурашки. "Не з цієї миті".

"Я теж", – вона задихалася, відчуваючи себе пригніченою і змученою, і щасливішою, ніж будь–коли у своєму житті.

Вона відчула, як його щелепа стиснулася на її щоці, ніби він збирався з духом. "Гаразд", – промовив він. "Ти готова побачити?"

"Я завжди була готова, Гарроу".

***

"Гарроу", – повторив він тихо, з подивом. Зламаний чоловік її мрії.

У найтемніші моменти їхньої розлуки він боявся, що більше ніколи не почує, як вона його так називає. Почути це слово було так чудово, що він засміявся їй на вухо, і це послабило напругу настільки, що вона розслабилася, коли він послабив хватку, і вона відступила назад, дивлячись на нього розплющеними очима.

Вона зітхнула, затамувавши подих, потім знову зітхнула, коли її обличчя спотворилося і вона знову почала ридати.

"О... мій... Боже", – схлипувала вона, обережно простягаючи тремтячі пальці, щоб торкнутися його обличчя. "О, Ашере".

Він швидко перерахував зміни, на які вона дивилася: нове вухо, більш гладка щока, нормальна на вигляд очна ямка і, зовсім недавно, повністю реконструйований ніс. Йому ще потрібно було встановити імплантати в щелепу і щоку, але він вже виглядав зовсім інакше, ніж тоді, коли вона бачила його востаннє, і на мить, коли вона витріщилася на нього, прикривши рот руками, він відчув, що починає нервувати. Що, як їй не сподобаються зміни? Що, як вона хоче того чоловіка, якого покохала?

Тож вона шокувала його, як завжди, коли сказала крізь сльози: "У тебе таке коротке волосся".

Він розсміявся, і вона теж почала сміятися, її прекрасна посмішка осяяла все її обличчя, коли сльози змочили щоки, а плечі здригалися від ридань і сміху, що змішувалися.

"Я зробив усю цю роботу, а вона помітила моє волосся". Він простягнув вказівний палець і-Limb, ледь чуючи легке дзижчання мотора, коли витирив сльозу з її щоки.

Вона потягнулася, посміхаючись, і обережно взяла палець, опустивши його, щоб подивитися на нього. "Мій частково біонічний чоловік", – сказала вона, тримаючи в руках покритий силіконом скелет і дивлячись на нього.

Нарешті вона підняла на нього очі і трохи сумно посміхнулася. "Ти добре виглядаєш. Але такий інший. Ти не схожий на того Ашера Лі, якого я зустріла чотири місяці тому".

"Можливо, ні, але я все ще він. А ти все ще дівчина, яка кохає його, чи не так?"

"Так", – сказала вона, киваючи. "Кохаю."

Він простягнув свою справжню руку і провів долонею по її щоці, дивлячись, як вона закрила очі і нахилилася до нього, потягнувшись, щоб накрити його руку своєю.

"Саванна".

"Хм?"

"Я повинен повернутися в Меріленд сьогодні ввечері. Взагалі-то я не повинен був їхати, але після того, як вранці все було гаразд, я сказав, що не можу

більше чекати, щоб побачити тебе, і доктор МакКафрі сказав, що не зможе мене зупинити, якщо я до біса хочу бути дурнем для жінки". Він усміхнувся, згадавши лукаву посмішку лікаря. "У мене ще залишилося кілька процедур. І я працюю з деякими хлопцями. Заохочую їх і нагадую їм, що є великий світ, і вони повинні знайти спосіб стати його частиною".

Вона здригнулася, кивнула, намагаючись бути хороброю. Він знав її так добре, що його серце стиснулося, і він нахилився вперед, щоб притиснути свої губи до її губ, щоб заспокоїти.

"Але я не хочу повертатися без тебе".

Він шукав її очі, відчуваючи в своєму серці, в своїй душі, що він готовий зробити великий крок назустріч вічності.

Він сягнув у кишеню куртки великим і вказівним пальцями і–Limb і дістав блискучу золоту обручку, яку попросив міс Поттс знайти в скриньці його матері і почистити її для нього. Він заїхав за нею по дорозі до Саванни і отримав величезні слізні обійми від своєї економки/сурогатної бабусі, яка побажала йому удачі і сказала: "Саванна Кармайкл не така вже й дурепа, тож не нервуй".

Він обережно тримав каблучку, тягнучись своїм справжнім великим і вказівним пальцями, щоб поправити її так, щоб діамант яскраво сяяв вгорі.

Вона застогнала і знову заплакала, коли він простягнув їй обручку, взявши її руку в свою справжню.

"Саванна Калхун Кармайкл, день, коли ти підійшла до моїх дверей у позиченому сарафані з тарілкою тістечок, був першим днем мого життя. Знати тебе, кохати тебе, бути коханим тобою – це все одно, що народитися заново. Ангел дав мені другий шанс на життя.

"Якось ти сказала мені, що, на твою думку, я залишився живим для тебе, хоча я ще не знав тебе. А я відповів, що не тільки залишився жити для тебе, але й ніколи не відпустив би тебе.

"Я ніколи не відпускав. Ні тоді, коли мені було так боляче, коли я злився, коли ми були в розлуці. Ти була зі мною щохвилини – твоя посмішка, твій сміх, те, як ти дивишся на мене, як ти торкаєшся мене, як ти кажеш мені, що кохаєш мене. Кожну хвилину ти була зі мною. Ти так глибоко увійшла в моє серце, так міцно прив'язалася до моєї душі, що я зрозумів, що я без тебе неможливий".

Він шукав поглядом її обличчя, яке було м'яким і ніжним, і дивилося на нього з любов'ю, якої вистачило б на все життя і навіть більше.

"Саванно, ти будеш моєю дружиною? Будь ласка, люба, будь ласка, скажи, що вийдеш за мене".

Він затамував подих, дивлячись в її очі. Дорогою додому йому спало на думку, що вона може сказати "ні". Вона може сказати, що він їй не довіряв, недостатньо вірив у неї. Вона могла б сказати йому, що їм потрібна перерва або більше часу, щоб переконатися, що вони підходять одне одному. А якби вона це сказала? Ну, він би не здався, поки вона не сказала б "так". Він повертався б додому так часто, як тільки міг, а після Різдва ночував би на її ганку. Врешті–решт вона побачить, що він ніколи не збирається відмовлятися від них, що його кохання до неї безсмертне. Якщо він мав би чекати, він би чекав, але, о Боже, як він сподівався, дивлячись у відповідь в її глибокі карі очі. Як він сподівався, що дівчина його мрії скаже...

"Так! Звичайно, так!"

Вона підняла тремтячу руку і опустила четвертий палець, щоб він міг надіти на нього обручку своєї матері, і все його тіло здригнулося від полегшення.

Вона потягнулася, щоб погладити його по щоках, притягнувши його обличчя до себе, потім нахилила голову так, що їхні губи зустрілися, і він пригорнув її до себе, сповнений рішучості ніколи, ніколи більше не відпускати її від себе. Коли вони відсторонилися одне від одного, задихаючись, він притулився чолом до її чола.

"Просто, щоб ти знала, твій тато сказав "так" першим".

"Це не мало б значення, якби він сказав "ні"."

Тоді він поцілував її, бо вона була його. Тому що він відчув таке полегшення і був вдячний, що більше ніколи не проживе без неї жодного дня свого життя. Тому що вона була його найкращим другом, коханою, нареченою і майбутньою матір'ю його дітей. Тому що вона була його другим шансом і його щасливим кінцем, коли, здавалося, вся надія зникла.

"Я кохатиму тебе щодня до кінця свого життя, Ашере Лі", – прошепотіла вона, і її дихання стало теплим на його губах, змусивши його замислитися, чи є час зазирнути до його спальні на годинку–другу, перш ніж вони разом повернуться до Меріленду. "Я обіцяю, що для мене ніколи не буде нічого важливішого за тебе. Я кохаю тебе більше за все на світі і обіцяю, що завжди буду кохати".

Час для короткої зупинки, – подумав він, посміхаючись до своєї майбутньої нареченої.

"Я обіцяю те ж саме", – пообіцяв він, його голос був низьким від емоцій, з любов'ю, необхідною тугою і полегшенням від усвідомлення того, що Саванна належала йому назавжди. "Я кохатиму тебе понад усе на світі. Щодня до кінця свого життя".

***

Саванна почула голос Скарлет того травневого вечора, ясний, як *дванадцятьте число, коли ти вперше усвідомлюєш, що він кохає тебе так само сильно, як ти кохаєш його*, – і вона повернулася, щоб подивитися в очі, які вперше захопили її у дзеркалі багато місяців тому.

"Що ти сказав?" – запитала вона, її голос був тихим і задиханим.

"Обіцяю те саме", – повторив він. "Я кохатиму тебе до кінця свого життя".

"Номер дванадцять", – прошепотіла вона, здивовано хитаючи головою. "Скарлет була права".

"Номер дванадцять? Скарлет?" Він посміхнувся до неї, на його обличчі була суміш любові та легкої розгубленості. "Що це означає?"

Її серце забилося від ніжності, коли вона посміхнулася у відповідь своєму красеню, знову нахилилася вперед, щоб прошепотіти слова на його губах, перш ніж поцілувати його з усією любов'ю в своєму серці, кожна частинка якого належала йому:

"Це означає, що ми готові назавжди".

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)

ПОДЯКИ

Усім моїм друзям у Твіттері та Фейсбуці. Я дуже рада поділитися з вами "*Лисицею і Ветераном*"! Дякую за вашу щоденну підтримку та заохочення. У мене найкращі фанати в світі!

Окреме спасибі Katy's Ladies, найдобрішій, найдивовижнішій вуличній команді, про яку тільки може мріяти автор. Я дуже вдячна вам усім.

Кайлі, Меріке, Чір, Вероніці, Саммер і Вінні. Щиро дякую за допомогу з іменами! Сподіваюся, вам усім сподобається бачити ваші чудові пропозиції в друкованому вигляді!

Кім і Дженніфер з Killion Group. Дякую за те, що допомогли мені виглядати добре, дівчата.

Джамі Девенпорт та Еллі К. Адамс. Ваше запрошення запустило процес.

Дженніфер Блохл, яка надіслала мені статтю про "10 найважливіших перших кроків" у будь-яких стосунках, яка змусила мій мотор запрацювати.

Моїм бета-читачам, які перевертають мій світ: Пем, Пеггі, Саммер і Тріші. Дякую, дякую, дякую, дякую за те, що прочитали мою історію за рекордно короткий час і дали мені зворотній зв'язок. Ваші коментарі та відгуки перетворили цю історію на книгу, якою вона є сьогодні.

Крісу Белдену та Мелісі ДеМео, моїм редакторам, які не дають мені жодного шансу. Це те, чого я хочу. Саме так мені потрібно. Ваше розуміння, зауваження та поради роблять мою роботу найкращою, якою вона може бути. Я дуже вдячна за те, що працюю з такою командою, як ви.

Моїм батькам, які ніколи не перестають заохочувати та надихати. Ви – уособлення справжньої любові.

І, нарешті, Джорджу, Генрі та Келлі, моїм коханим. *Найголовніше* – це доброта, і я всіх вас дуже сильно люблю.

ПРО АВТОРКУ

Кеті Регнері, авторка бестселерів на Amazon, завжди любила розповідати гарні історії, і завдячує своїй матері, яка з дитинства оживала в її очах від смішних, зворушливих казок. Прихильниця всіх романтичних творів, від едвардіанської епохи до сьогодення, Кеті була лише питанням часу, коли вона спробує написати власну історію кохання.

Як виявилось, одна історія кохання перетворилася на серію з шести романів "*Серце Монтани*", що розповідають про любовне життя братів і сестер Ліндстром з Йеллоустоуна. Коли шанувальники Кеті попросили її додати жару, вона з радістю розпочала серію "*Зачаровані місця*", яка пропонує своїм читачам більш гарячу романтику. Кеті також пишається тим, що пропонує читачам окремий роман "*Лисиця і Ветеран*", який вийшов якраз до Дня Незалежності 2014 року.

Кеті живе у відносній глушині на півночі округу Ферфілд, штат Коннектикут, де її письмовий кабінет виходить вікнами на ліс, а чоловік, двоє маленьких дітей і дві собаки створюють достатньо веселого хаосу, щоб нагадати їй, що найкращі історії кохання – це безладні та несподівані історії.